DAVID BONK

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

ST. MIHIEL 1918

bestseller

campanii & bătălii

CUPRINS

david bonk

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

st. mihiel 1918

bestseller

campanii & bătălii

St. Mihiel 1918
David Bonk

Publicat iniţial în Marea Britanie în 2011
de Osprey Publishing Ltd

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Primul Război Mondial – St. Mihiel 1918
David Bonk

Traducere din limba engleză
Roxana Claudia Olteanu

Editor: Vidraşcu şi fiii
Coordonare colecţie şi redactare: Ilieş Câmpeanu
Corectură: Georgiana Enache
Copertă, tehnoredactare şi prepress: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BONK, DAVID
Primul Război Mondial. – Bucureşti: Litera, 2020
10 vol.
ISBN 978-606-33-1522-0
Vol. 10: St. Mihiel 1918 / David Bonk;
trad.: Roxana Claudia Olteanu. il.: Howard Gerrard –
ISBN 978-606-33-1413-7
ISBN EPUB 978-606-33-5902-6

I. Olteanu, Roxana (trad.)
II. Gerrard, Howard (il.)

94

david bonk

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

st. mihiel 1918

Proba de foc pentru Forţele Expediţionare Americane

ilustraţii de Howard Gerrard

LITERA
Bucureşti
2020

David Bonk este un cercetătorpasionat al istoriei militare. A scris pentru diverse publicaţii, inclusiv Midwest Wargamer Magazine şi SAGA newsletter. Este membru al Historical Miniatures Gaming Society şi a fost vreme de şase ani într-un consiliu al directoriloracestei organizaţii. În ultima vreme a fost captivat de istoria implicăriiamericaneîn Primul Război Mondial. Trăieşteîn Carolina de Nord, SUA.

Howard Gerrard a studiat la Şcoalade Artă Wallasey şi a fost vreme de peste douăzeci de ani designer şi ilustrator independent. A lucrat pentru o serie de edituri şi este membru al Guild of Aviation Artists. A obţinut PremiulSocietăţiiCompaniilorAerospaţialeBritaniceşi TrofeulWilkinson Sword; a ilustrat mai mullte cărţi pentru Editura Osprey. Locuieşte şi lucreazăîn Kent, Marea Britanie.

Editura Osprey a fost fondată în 1968 pentru a publicaAircamAviation, prima ei colecţie gândită de Dick Ward, ilustrator de renume în domeniul aviaţiei. Prima carte a apărut în 1969. De-a lungul anilor, numărul seriilor şi al colecţiilor a crescut considerabil,cărţile Osprey impunând un stil propriu, care combina un text de autoritate, scris de istorici militari, cu ilustraţii sugestive şi fotografii de epocă, alb-negru şi color. Astăzi, Osprey este lider de piaţă în ce priveşte abordareaistoriei militare ilustrate.

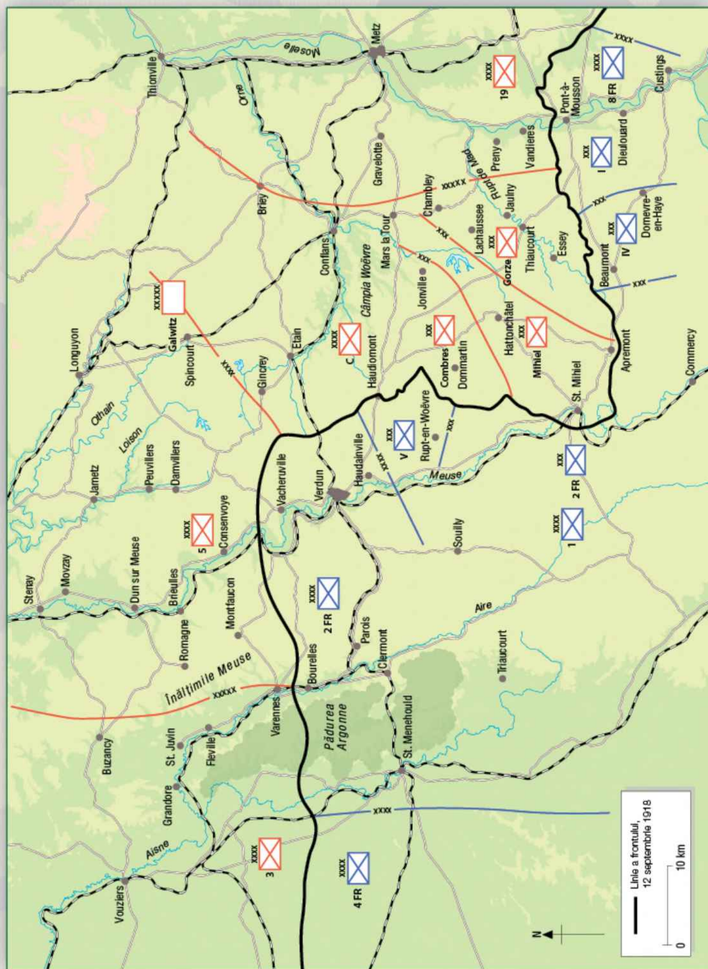
Notă
Toate fotografiiledin aceastăcarteprovin de la US National Archives.

LEGENDĂSIMBOLURIMILITARE

Grup de armată	Armată	Corp de armată	Divizie	Brigadă	Regiment	Batalion
Companie/Baterie	Pluton	Sector	Detaşament	Infanterie	Artilerie	Cavalerie
Aeropurtate	Unitate cartier general	Apărare aeriană	Forţe aeriene	Aeropurtate	Transportoare aeriene	Amfibii
Antitanc	Blindate	Aviaţie	Poduri	Genişti	Cartier general	Mentenanţă
Medical	Protecţie	Munte	Naval	Nuclear, biologic, chimic	Intendenţă	Paraşutişti
Recunoaştere	Semnalizare	Suport	Transport	Rachetă de artilerie	Apărare antiaeriană	

Legendă de identificare a unităţilor

Harta strategică cresteiSt. Mihiel

ORIGINILE CAMPANIEI

ORIGINILE CAMPANIEI

În martie 1918 armata germană a lansat o serie de lovituri năprasnice în sectoarele britanice și franceze de pe frontul de vest, împingându-i pe britanici înapoi spre Canalul Mânecii și pe francezi spre Paris. Operațiunea Michael a fost primul dintre numeroasele atacuri pe care germanii le-au lansat în lunile următoare cu intenția de a zdrobi moralul Aliaților și de a-i forța să accepte un acord de pace înainte ca forța de luptă a trupelor americane să facă victoria imposibilă.

Hindenburg (stânga) și Ludendorff (dreapta), împreună cu kaizerul Wilhelm. Cei doi generali speraseră că Ofensiva de Primăvară îi va forța pe Aliați să negocieze pacea înainte de a fi aruncate în luptă toate trupele americane.

Mareşalul francez Ferdinand Foch (stânga) a fost numit comandant suprem al forţelor aliate la începutul anului 1918, după succesele germane obţinute în bătăliile purtate în cadrul Ofensivei de Primăvară.

Comandantul suprem al armatei americane, John J. Pershing, a găsit înaltul comandament aliat în stare de derivă. După o întâlnire pe care a avut-o cu generalul Philippe Pétain pe 21 martie 1918, Pershing a fost surprins să afle că situaţia pe frontul britanic este mult mai gravă decât se sugerase până atunci. Pe 25 martie, Pershing a avut o altă întâlnire cu Pétain, deoarece începuse să circule zvonul că guvernul francez ar fi demarat pregătiri pentru abandonarea Parisului pentru Bordeaux. Pétain a recunoscut că ordonase transferarea cartierului general la Chantilly şi că pierderile aliate depăşeau cifra de 150 000. Mai tulburător era că francezii dădeau impresia că nu aveau de gând să-şi respecte înţelegerea anterioară de ajutor reciproc încheiată cu britanicii. În loc să ţină legătura cu Sir Hubert Gough, a cărui Armată V ţinea piept cu greu atacurilor germane, Pétain părea că îşi transferă rezervele pentru a apăra căile de acces dinspre nord către Paris.

Ca răspuns la această criză, generalul francez Ferdinand Foch (devenit mareşal al Franţei pe 6 august) a fost numit comandant suprem al trupelor aliate. Pe 28 martie 1918, Pershing i-a oferit lui Foch posibilitatea de a angaja trupe americane. În primăvara acelui an Statele Unite aveau aproape 300 000 de soldaţi în Franţa, în diverse stagii de pregătire. În ciuda dorinţei lui Pershing de a implica în luptă şi trupe americane, abia la sfârşitul lui aprilie Divizia 1 americană a fost folosită la înlocuirea a două divizii franceze la Montdidier. Diviziile 2, 26 şi 42 tocmai îşi încheiau instrucţia primară şi ulterior

au fost trimise în diverse sectoare ale frontului. Diviziile 3, 5 şi 23, care urmau să fie organizate sub comanda Corpului III american, au primit ordin să întărească divizii franceze. Pe lângă armata britanică au fost ataşate Diviziile 28 şi 77 americane.

Pe 27 mai 1918, chiar ziua în care germanii au deschis Operaţiunea Blücher, Divizia 1 a capturat satul Cantigny. Ca reacţie la noua ofensivă germană, Pershing a dat ordin Diviziei 2 să-i sprijine pe francezi, stăvilind avântul cu care germanii se îndreptau spre Paris. Divizia 2 a oprit înaintarea germană pe 3 iunie, iar în săptămânile următoare a dat lupte disperate pentru recucerirea pădurii Belleau. Elemente din Divizia 3, cu toate că nu aveau instrucţia încheiată, au fost detaşate sub comandă franceză şi au ajutat la stoparea înaintării germane la Château-Thierry.

Generalul Erich Ludendorff şi feldmareşalul Paul von Hindenburg erau tot mai îngrijoraţi de influxul constant al trupelor americane şi şi-au calculat cu grijă următorul pas. Obiectivele Operaţiunii Rheims au fost să atragă trupe aliate la sud de frontul din Flandra, unde germanii intenţionau să dea o lovitură nimicitoare britanicilor, după care să izoleze şi să captureze oraşul Rheims. Capturarea oraşului le-ar fi permis germanilor să se folosească de reţeaua feroviară care ar fi fost utilă pentru sprijinirea trupelor de la înălţimea Marna.

Serviciile franceze de spionaj au descoperit planurile germane încă de pe 5 iulie 1918, iar pe 11 iulie francezii

Generalul-maior Liggett a fost comandantul Corpului I american. Liggett era favoritul lui Pershing, iar în timpul războiului a primit funcţii tot mai importante.

ştiau precis data şi obiectivele atacului german. Ofensiva germană finală, Operaţiunea Rheims, a început pe 15 iulie şi a implicat 24 de divizii pe linia frontului, sprijinite de 17 divizii în rezervă. Divizia 3 americană a ţinut linia fluviului Marna la Château-Thierry în faţa repetatelor atacuri germane, iar Diviziile 26, 28 şi 42 au luptat sub comandă franceză în cadrul corpurilor de armată sau al armatei. Atacurile germane nu au avut rezultate prea bune şi ofensiva a fost abandonată pe 17 iulie.

Ludendorff a recunoscut că neputinţa de a-i lovi decisiv pe Aliaţi în această ofensivă a reprezentat un moment de cotitură. „Încercarea de a împinge naţiunile Antantei către pace printr-o victorie germană, înainte de sosirea întăririlor americane, a dat greş. Armata nu a avut destulă energie să dea o lovitură decisivă inamicului înainte ca americanii să ajungă o forţă considerabilă. Pentru mine era limpede că situaţia noastră generală devenise acum foarte gravă."

Eşecul Operaţiunii Rheims le-a permis Aliaţilor să înceapă contraatacul la înălţimea Marna. Pe 18 iulie, Diviziile 1 şi 2 americane, împreună cu Divizia 1 Marocani francezi, au atacat înălţimile de la sud de Soissons. În aceeaşi perioadă, Diviziile 3 şi 4 americane au fost subordonate comandamentului francez. Divizia 26 din Corpul I american comandat de generalul-maior Hunter Liggett a fost angajată în sprijinirea atacului de la Soissons, fiind ulterior înlocuită de Divizia 42 şi de o divizie franceză.

În perioada 15 iulie–6 august, forţele americane erau complet angajate în atacul de la înălţimea Marna. Pe 18 august, generalul Pétain a folosit Corpul III american, alcătuit din Diviziile 28 şi 77, ca vârf de lance în atacul dat între Rheims şi râul Oise. Multe alte divizii americane au intrat prin rotaţie pe linia frontului în timpul ofensivelor aliate care au continuat până la sfârşitul lunii august.

Deşi unităţile americane au jucat un rol esenţial la stoparea înaintării germane peste Marna, desfăşurarea lor fusese una haotică, iar Pershing a propus încă o dată concentrarea forţelor americane sub comandă unică în cadrul unei armate americane independente.

CRONOLOGIE

1917

6 aprilie Congresul american declară război Germaniei.

13 iunie Generalul John J. Pershing şi statul său major pleacă din Londra în Franţa.

26 iunie Divizia 1 americană şi Regimentul 5 debarcă în Franţa.

septembrie–decembrie Diviziile 2, 26 şi 42 americane sunt desfăşurate în Franţa.

1918

21 martie Germanii încep Ofensiva de Primăvară cu Operaţiunea Michael.

20 aprilie Germanii atacă la Seicheprey.

27 mai Germanii lansează Operaţiunea Blücher şi resping forţele franceze de la Chemin des Dames.

28 mai Divizia 1 americană atacă şi capturează satul Cantigny.

3 iunie Înaintarea germană spre Paris este stopată la ferma Les Mares.

6–25 iunie Divizia 2 americană capturează pădurea Belleau.

15–17 iulie Operaţiunea Rheims obţine succese limitate. Diviziile 3, 26, 28 şi 42 americane sunt angajate în stoparea ofensivei germane.

18 iulie–6 august Ofensiva franco-americană Aisne–Marna. Diviziile 1 şi 2 americane şi Divizia Marocani francezi sunt vârf de lance în atacul de lângă Soissons.

24 iulie Conferinţa aliată de la Bonbon finalizează planul pentru ofensiva americană de la St. Mihiel.

10 august Foch şi Pershing decid înfiinţarea unei armate americane independente.

2 septembrie Deşi are obiecţii la propunerea lui Foch de a limita scara ofensivei de la St. Mihiel pentru a pregăti atacul de la Meuse–Argonne, Pershing acceptă.

12 septembrie Armata I americană atacă înălţimea St. Mihiel. Germanii încep retragerea.

13 septembrie Diviziile 1 şi 26 americane se întâlnesc la Vigneulles, izolând înălţimea St. Mihiel.

14 septembrie Se încheie ofensiva St. Mihiel. Câteva unităţi americane încep o retragere etapizată şi transferul spre Meuse–Argonne.

2–9 octombrie Diviziile 2 şi 36 americane sprijină ofensiva Armatei IV franceze între Rheims şi Argonne. Divizia 2 capturează Mont Blanc.

26 septembrie–11 noiembrie Armata I americană participă la ofensiva Meuse–Argonne.

COMANDANŢI

COMANDANŢI ALIAŢI

John Joseph Pershing a fost mulţi ani profesor înainte să intre la Academia Militară West Point, în 1882, când avea 22 de ani. În 1886, după absolvire,Pershinga servit în Regimentul 6 Cavalerie, la graniţa americanăde vest. Pershing a predat ştiinţe militare la Universitatea Nebraska şi a obţinut o diplomă de jurist. A servit în Cuba în Regimentul 10 Cavalerie (Negro) în timpul Războiului hispano-americanşi a fost decorat pentru acţiunile lui de la dealul San Juan. A avut de timpuriu succese militareîn trei misiuni desfăşurate în Filipine. A fost ataşat militar în Japonia şi a studiat evoluţia tacticilormilitareîn timpul Războiului ruso-japonezdin 1905.

În 1906, Pershing, acum căsătorit cu fiica unui senator republican, a fost avansat la gradul de general de brigadă de preşedintele Theodore Roosevelt înaintea altor 862 de ofiţeri. A fost guvernator al provinciei Moro din Filipine, iar în 1915 a fost numit comandant al forţelor americanecareîl urmăreauîn Mexic pe Pancho Villa.Deşi nu a reuşit să-l captureze sau să-l ucidă pe Villa, perioada petrecută în sud-vest i-a oferit prilejulde a aduna experienţăîn supravegherea unei forţe expediţionare americane dependente de linii extinse de aprovizionare.Prestaţia lui Pershingi-a impresionatpe preşedintele Woodrow Wilson şi pe secretarulde război Newton Baker în primul rând pentru că a respectat întru totul instrucţiunile lor care intenţionau limitarea intervenţiei americaneîn Mexic.

După declaraţia de război făcută de America în aprilie 1917, pe 24 mai Pershing a fost numit la comanda forţelor americane din Europa. Pe 8 iunie, când a ajuns în Europa, Pershing a început să lucrezela construireaunei armate americane,iar munca lui a fost

încununată de rezultatul ofensivei St. Mihiel. Pershing a avut conflicte mari cu liderii politici și militari britanici și francezi în legătură cu instrucția și desfășurarea trupelor americane în anul 1917 și 1918. El a rezistat în fața propunerii ca unitățile americane să fie incluse în unitățile britanice și franceze. La început, propunerea de comasare a fost susținută de ideea că aceasta ar fi fost cea mai bună modalitate de instrucție pentru soldații americani, dar după criza creată de ofensiva germană de primăvară din 1918, britanicii doreau această infuzie de trupe americane doar pentru completarea unităților lor împuținate. Pershing a reușit să reziste în fața presiunilor uriașe făcute de britanici și francezi pentru modificarea politicii americane, dar a fost de acord să modifice programul pentru a răspunde crizei din primăvara și vara lui 1918.

După ce, la sfârșitul lui august 1918, mareșalul Foch și-a schimbat planurile, Pershing și-a angajat proaspăt formata Armată I într-o serie de operațiuni la Meuse–Argonne pentru care nu era suficient pregătită. Deși după ofensiva de la St. Mihiel reușiseră capturarea a peste 15 000 de soldați germani și respingerea lor de pe înălțime, grosul trupelor germane scăpase; acceptând limitarea obiectivelor acelei ofensive, Pershing a ratat, poate, ocazia de a da o lovitură strategică prin capturarea orașului Metz și a bazinului Briey.

George S. Patton s-a născut pe 11 noiembrie 1885 într-o familie cu puternice tradiții militare. Înaintașii

Mareșalul Foch și Pershing au avut relații cordiale, dar încordate. Pershing respecta funcția de comandant suprem al forțelor aliate, deținută de Foch, dar insista să i se permită să organizeze o armată americană separată cu care să desfășoare operațiuni independente.

lui Patton luptaseră în Revoluţia Americană, în Războiul Mexican şi în Războiul Civil American. Patton a absolvit West Point în 1909 şi a fost repartizat la Regimentul 15 Cavalerie. Un spadasin excelent, Patton a devenit primul Maestru al Spadei la Mounted Service School, în Fort Riley, Kansas. Patton a comandat patrule de cavalerie la graniţa mexicană şi a fost alături de Pershing în campania împotriva lui Pancho Villa.

În octombrie 1917, căpitanul Patton, ofiţer de stat major în subordinea lui Pershing în Franţa, a cerut să fie repartizat la nou formatul Corp Tancuri american. În noiembrie 1917 a devenit comandantul Şcolii de Tancuri Uşoare a Forţelor Expediţionare Americane la Langres. Patton, care nu ştia nimic despre tancuri, s-a familiarizat

Locotenent-colonelul Patton a fost un membru-cheie al nou formatului Corp Tancuri american şi a avut responsabilitatea organizării şi instruirii iniţiale.

rapid cu modelul britanic Mark VI şi cu modelul francez Renault. După două săptămâni în care a vizitat tabere de instrucţie franceze şi britanice, a condus tancuri şi a vizitat fabricile unde se construiau tancurile Renault, Patton şi locotenentul-major Elgin Braine au propus oficial înfiinţarea unei structuri americane cu forţe de tancuri. Patton a arătat cum poate fi utilizat tancul francez Renault, dar a propus şi un sistem de aprovizionare, transport strategic, recuperare, salvare şi instruire.

Patton a fost cel care s-a ocupat de Şcoala de Tancuri Uşoare de la Bourg. La sfârşitul lui martie 1917, Patton avea şi oameni, şi tancuri. Cât timp a răspuns de programul de instruire a tanchiştilor, inspirat fiind de ecusonul Diviziei 82, Patton a autorizat şi crearea simbolului blindate, cu petliţe speciale.

În august 1918, când pregătirile pentru ofensiva St. Mihiel erau gata să înceapă, Patton, acum promovat locotenent-colonel, a primit comanda Brigăzii 1 Tancuri, alcătuită din două batalioane de tancuri uşoare. Patton avea să joace un rol esenţial în desfăşurarea tancurilor care au sprijinit ofensiva St. Mihiel.

George Marshall s-a născut pe 31 decembrie 1880, în Uniontown, Pennsylvania, şi a urmat cursurile Institutului Militar Virginia, pe care le-a absolvit în 1901. A intrat în armata americană în 1902 şi a servit în Filipine, de unde s-a întors în 1906 şi a intrat la şcoala de pregătire pentru ofiţeri de la Fort Leavenworth, Kansas. După absolvire, a revenit în serviciu în Filipine. S-a întors în Statele Unite în 1916 şi a fost ataşat la Divizia 1 ca şef de operaţiuni, fiind transferat în Franţa în iunie 1917, împreună cu Pershing.

Marshall şi-a petrecut anul care a urmat pregătind Divizia 1 pentru intrarea în luptă. El a fost responsabil cu coordonarea instrucţiei şi aprovizionării diviziei, iar mai târziu a fost însărcinat cu alcătuirea planurilor operative pentru atac. În mai 1918 a supravegheat pregătirea planului pentru atacul Diviziei 1 la Cantigny. În iulie 1918, a fost transferat la marele stat major de pe lângă marele cartier general, la secţiunea operaţiuni, şi a primit imediat misiunea de a planifica o ofensivă pentru reducerea înălţimii St. Mihiel.

Luna care a urmat, Marshall a tot modificat planurile, deoarece numărul diviziilor americane şi franceze angajate în operaţiuni se schimba frecvent. Pe 20 august 1918, Marshall a fost numit asistent al şefului de stat major la Armata I şi a continuat să lucreze la planurile de atac. Când mareşalul Foch a decis să limiteze operaţiunea St. Mihiel, lui Marshall i s-a cerut să revizuiască planurile pentru atac şi să conceapă şi planuri pentru transferul de soldaţi şi echipamente pentru ofensiva Meuse–Argonne.

Născut în Tarbes, Franţa, **Ferdinand Foch** a urmat Colegiul Iezuit din St. Etienne şi a intrat în armata franceză în 1870, unde a avut experienţa înfrângerii în catastrofalul Război franco-prusac. Foch a intrat la École Polytechnique în 1871, a devenit locotenent în 1873, iar în 1885 a intrat la Şcoala de Ofiţeri având gradul de căpitan. Numit instructor în 1895, Foch s-a aflat în fruntea unui grup de studiu care a analizat înfrângerea franceză din 1870 şi a încercat să redefinească doctrina militară. În următorii 15 ani, Foch a înaintat treptat în grad, având alternativ funcţii de ofiţer combatant şi ofiţer instructor la Şcoala de Ofiţeri. La izbucnirea Primului Război Mondial, Foch era general-locotenent şi comanda Corpul XX francez.

Criza din martie 1918, când armatele franceze şi britanice au fost pe punctul de a ceda din cauza presiunilor impuse de succesivele atacuri germane, a dus la numirea lui Foch

Locotenent-colonelul George Marshall (dreapta) şi generalul Pershing. Marshall fusese adus la secţiunea planificare din Armata I şi a avut responsabilitatea de a concepe o serie de planuri ofensive pentru St. Mihiel şi a planurilor logistice pentru transferul trupelor americane în vederea ofensivei Meuse–Argonne.

în funcţia de comandant suprem al trupelor de pe frontul de vest. În această calitate, el a fost responsabil de coordonarea strategiilor aliate şi de alocarea resurselor. Pe 6 august 1918, Foch a devenit mareşal al Franţei.

În august 1918, Foch a făcut o schimbare de direcţie şi a aprobat înfiinţarea Armatei I americane şi ofensiva de la St. Mihiel. La rugămintea feldmareşalului britanic Douglas Haig, Foch a adoptat un plan strategic general, în care se prevedea ca Armata I americană să fie transferată la Meuse–Argonne în timp util pentru a declanşa atacuri la sfârşitul lui septembrie 1918. De asemenea, a limitat şi obiectivele ofensivei St. Mihiel. Reducerea obiectivelor şi scurtarea timpului alocat ofensivei au pus o presiune imensă pe trupele americane implicate în atac.

COMANDANŢI GERMANI

Max von Gallwitz s-a născut la Breslau, Germania, în 1852. A intrat în armată în 1870 şi a servit ca ofiţer de artilerie în Războiul franco-prusac. Într-o armată dominată de aristocraţi şi predominant protestantă, Gallwitz, om simplu şi catolic, a reuşit totuşi să ajungă colonel şi să devină şeful artileriei în Ministerul de Război. În 1902 a devenit general şi în 1911 a fost numit inspector pentru artileria de câmp. În 1913, kaizerul Wilhelm l-a introdus în rândul nobilimii prusace.

Transferat din nou pe frontul de vest la sfârşitul lui 1915, Gallwitz a comandat în sectoarele Verdun şi Somme. Considerându-l unul dintre cei mai buni ofiţeri ai săi, Ludendorff l-a numit la comanda regiunii Metz în 1916. După eşecul Ofensivei de Primăvară, Gallwitz a primit misiunea de a apăra sectorul Meuse–Moselle. Când a trebuit să se implice în ofensiva de la St. Mihiel, Gallwitz a ripostat în forţă la atacul american, identificând corect zona principală de atac şi aducând în grabă rezerve pentru a întări *Michel Stellung* şi a proteja Metz. A fost păcălit de lipsa de acţiune a americanilor după atacul iniţial, convins fiind că obiectivul final era Metz.

După înfrângereade la înălţimea St. Mihiel, Gallwitz s-a mai confruntat o dată cu Pershing şi Armata I la Meuse–Argonne. El a profitat de avantajul pe care i-l dădeau terenul dificil şi de lipsa de experienţă a armatei americane şi a ţinut pe loc atacul acestora, angajându-şi rezervele limitate cu mare iscusinţă. Efortul reînnoit al americanilor de la începutul lui octombrie a măcinat rezistenţa germană şi a dus la capitularea de pe 11 noiembrie 1918.

Erich Ludendorff s-a născut în Kruszewnia, Posen, în aprilie 1865. A devenit locotenent în 1885, după ce a absolvit Şcoala de Cadeţi din Plon. În 1893 a fost selectat pentru Academia de Război şi a primit recomandare pentru marele stat major. În 1911 a devenit colonel, iar în 1914 a fost promovat general-maior. Între 1904–1913 a servit ca ofiţer de stat major, iar la izbucnirea războiului a fost numit şef de stat major în Prusia Orientală. Alături de Hindenburg, Ludendorff a obţinut victorii decisive la Tannenberg (1914) şi Lacurile Mazuriene (1915). În 1916, a fost numit şef al marelui stat major. Mereu în parteneriat cu Hindenburg, Ludendorff a făcut presiuni asupra kaizerului Wilhelm pentru a-i ignora pe ofiţerii care susţineau negocierea păcii. El a fost creierul ofensivelor germane de la începutul anului 1918, în urma cărora Foch a ajuns comandant suprem al forţelor aliate. În iulie 1918 a preluat controlul tuturor aspectelor care vizau efortul german de război. După retragerea Rusiei din război, el a conceput Ofensiva de Primăvară, care urmărea câştigarea războiului înainte ca americanii să poată înclina balanţa în favoarea Aliaţilor. Neputinţa de a-i înfrânge pe Aliaţi după Ofensiva de Primăvară a dus la epuizarea capacităţii ofensive germane. Până în momentul ofensivei St. Mihiel, Ludendorff suferea de epuizare psihică şi fizică. Mai târziu avea să spună că veştile despre ofensiva americană au fost „cele mai urâte zile din viaţa mea".

TABERE ADVERSE

AMERICANII

Armata I SUA

La sfârşitul lui august 1918, unităţile americane din Franţa trecuseră proba focului după o serie de lupte grele, care au arătat punctele tari, dar şi slăbiciunile infanteriei americane. Deşi triumfaseră la pădurea Belleau, la Château Thierry, de-a lungul râului Vesle şi la Soissons, pierderile înregistrate fuseseră mari.

Părerea germanilor despre oponenţii americani exprima o mare admiraţie pentru „moralul, curajul şi pregătirea lor fizică", dar şi dispreţ pentru tacticile lor „stângace". Atât serviciile germane de informaţii cât şi ofiţerii din statul major al lui Pershing au observat incapacitatea generală de a combina focul cu mişcarea. În mai 1918, când făceau instrucţie cu tancurile înainte de atacul de la Cantigny, consilierii francezi au subliniat necesitatea de a apela la salturi scurte, dintr-o groapă de proiectil în alta, şi au fost frustraţi de faptul că americanii nu profitau de acoperirea pe care o aveau la dispoziţie.

După primele bătălii din iunie şi iulie 1918, Pershing şi comandanţii din subordinea lui au înţeles erorile tactice pe care le făceau chiar şi unităţile cu mai multă experienţă şi au căutat să folosească relativa pauză din luptă pentru a corecta cele mai grave probleme. Pe 5 august, corpurile de armată şi diviziile au primit directive detaliate privind instruirea trupelor. În aceste directive se sublinia necesitatea instruirii unităţilor de mici dimensiuni şi se afirma că „nici un comandant de pluton, companie sau batalion nu va adopta pentru atac în câmp deschis o formaţiune prestabilită, ci va face tot posibilul să se folosească de particularităţile terenului şi de diversele

arme pe care le are la dispoziţie. Salturile soldaţilor şi ale unităţilor mici trebuie să fie acoperite cu foc".

Până în august 1918 calitatea diviziilor americane a fost diferită, de la veterani căliţi până la nou-veniţii „pifani", neverificaţi. Majoritatea diviziilor veterane luptaseră la sfârşitul primăverii şi vara la pădurea Belleau, la Château Thierry şi la râul Vesle. La Diviziile 1 şi 2 se adăugaseră acum ca unităţi solide şi Diviziile 3, 4, 26 şi 42. Celelalte, printre care Diviziile 5 şi 89, avuseseră prestaţii promiţătoare în roluri limitate, dar Diviziile 82, 90 şi 91 erau aproape lipsite de experienţă.

Expansiunea rapidă a Armatei I americane în 1917 şi 1918 se făcuse prin încorporarea de imigranţi din tot felul de ţări. Pe 9 septembrie 1918, Pershing se pregătea să trimită în luptă cea mai mare forţă americană de la Războiul Civil până atunci; de la cartierul său general s-a emis un ordin prin care soldaţii străini care serveau în Europa puteau solicita cetăţenie americană fără să fie nevoie să ajungă în Statele Unite.

Serviciul Aerian al Armatei

La St. Mihiel a fost puternic angajată şi forţa aeriană. Organizarea puterii aeriene americane în Franţa a început să prindă contur în ianuarie 1918, odată cu înfiinţarea Centrului 1 Urmărire şi Instruire de lângă Chalon, în sectorul Toul. Escadronul 95 Aero a ajuns aici în februarie, iar la începutul lui martie au venit şi cei 136 de oameni ai Escadronului 94 Aero. Ofensiva germană de pe 21 martie i-a silit

Infanterist american echipat complet. La momentul ofensivei de la St. Mihiel, infanteria americană adoptase diverse haine adaptate rigorilor luptei. În plus, din cauza ploilor frecvente, soldaţii americani au purtat impermeabile în faza iniţială a atacului.

pe americanii abia organizaţi să se relocheze la Epiez. Escadronul 94, „Hat in the Ring“, a făcut prima victimă pe 14 aprilie; la sfârşitul lunii, a fost urmat şi de Escadronul 95. Escadroanele şi personalul de asistenţă au revenit la Toul la începutul lui mai, iar pe 1 iunie au venit şi Escadroanele 27 şi 147, ca Grupul 1 Urmărire. În tot acest timp, americanii au avut misiuni pe frontul Toul–St. Mihiel–Pont-à-Mousson şi s-au duelat cu unităţile 64 şi 65 *Jagdstaffeln* şi cu diverse grupuri de recunoaştere cu baza la Mars-la-Tour, la est de Metz.

În timp ce escadroanele americane de urmărire erau organizate, Escadronul 1 Observaţie a început să opereze pe 11 aprilie cu misiuni de patrulare în zona Seicheprey–Flirey. Până pe 3 mai, Escadronul 12 s-a alăturat acestei unităţi, urmat la câteva săptămâni de Escadronul 88 Aero, şi toate au fost reunite în Grupul 1 Observaţi. În iunie au intrat în activitate Escadroanele 90 şi 99 în sectorul Toul.

Escadronul 95 Aero american făcea parte din Organizaţia 1 Urmărire. „Catârii nărăvaşi“ au avut primele misiuni de luptă în martie 1918. Quentin Roosevelt, mezinul preşedintelui Teddy Roosevelt, a căzut la datorie în timpul unei misiuni a acestui escadron, care a încheiat războiul cu 65 de decese confirmate.

Căpitanul Eddie Rickenbacker după ce a primit Crucea Serviciu Distins. Rickenbacker, care, înainte de război, era un cunocut pilot de curse de automobile, a fost cel mai bun pilot american în război, creditat cu 26 de avioane inamice doborâte.

Escadronul 96 Aero, antrenat pentru bombardament de zi, a ajuns la Gondrecourt pe 18 mai 1918 şi a făcut primul raid operaţional pe 12 iunie. În următoarele şase săptămâni, acest escadron a atacat diverse obiective, inclusiv facilităţi de cale ferată şi magazii de muniţii în zona Metz.

Deşi Forţa Aeriană Americană şi-a făcut instructajul iniţial în sectorul Toul, ofensivele germane din iunie şi iulie, urmate de contraatacuri aliate, au avut ca rezultat deplasarea ei în sectorul Château-Thierry. Grupul 1 Urmărire şi Grupul 1 Observaţie, alături de trei companii de baloane, au câştigat o experienţă considerabilă şi au zburat sute de ore peste pădurea Belleau, Fismes şi Soissons. Piloţii americani au fost destul de încercaţi, dar s-au pregătit să se întoarcă la St. Mihiel. În timp ce formaţiunile americane veterane se aflau în sectorul Château-Thierry, Grupul 2 Urmărire, alcătuit din Escadroanele 13 şi 139, era în curs de organizare la Toul. În alcătuirea grupului au intrat ulterior şi Escadroanele 22 şi 49. Grupul 3 Urmărire se organiza şi el în această perioadă şi în alcătuirea lui au intrat veteranul Escadron 103, cunoscut mai bine cu numele Escadrila Lafayette, dar şi Escadroanele 93, 28 şi 213. Alături de Grupurile II şi III Urmărire a sosit şi nou creatul Grup Bombardament de Zi, alcătuit din Escadroanele 96, 11 şi 20. Pentru ofensiva St. Mihiel, Grupul Observaţie al Armatei I a fost compus din Escadroanele 91, 24 şi 9.

La începutul lui august 1918, colonelul William „Billy" Mitchell a fost promovat comandant al Serviciului Aerian al Armatei I, iar pe 26 august acesta a plecat la cartierul său general de la Ligny-en-Barrios pentru a supraveghea planificarea şi implementarea sprijinului

aerian coordonat pentru ofensiva St. Mihiel. Pe 11 septembrie 1918, Mitchell avea în subordine cea mai bogată colecţie de unităţi aeriene alocate în sprijinul unei singure ofensive din Primul Război Mondial. Serviciul Aerian American detaşase 12 escadroane de urmărire, 10 de observaţie, unul de observaţie pe timp de noapte şi trei de bombardament de zi. Mitchell avea la dispoziţie şi Divizia Aeriană franceză, 42 de escadroane de urmărire şi bombardament de zi, opt escadroane britanice de bombardament de noapte şi mai multe unităţi de aviaţie italiene. În total, Mitchell avea în subordine 1 481 de avioane care operau de pe 14 aerodromuri.

Corpul Tancuri AEF

Pe 1 ianuarie 1918, Corpul Tancuri american din Franţa era comandat de colonelul Samuel Rockenbach. În timp ce Serviciul Aerian al Armatei se putea baza pe sprijinul piloţilor expatriaţi care serveau alături de francezi şi britanici, forţa de tancuri era încă la început. Ca şi Serviciul Aerian, Rockenbach trebuia să apeleze la echipament

Bombardier Breguet din Escadronul 96. Piloţii americani au folosit mai multe tipuri de avion franceze în timpul războiului.

Balon american de observație. Baloane de acest tip se foloseau frecvent pentru colectarea de informații legate de dispunerea inamicului. Erau extrem de vulnerabile în fața avioanelor de vânătoare, iar cei doi membri ai echipajului erau dotați cu parașute.

și sprijin francez și britanic pentru a înființa centre de instruire. Patton a fost numit comandant al Școlii de Tancuri Ușoare înființată la Bourg în ianuarie. În martie, Patton avea deja la dispoziție zece tancuri pentru instruirea celor două companii pe care le înființase.

În aceeași lună, Rockenbach a revizuit schema de organizare a Corpului Tancuri, iar acum existau cinci batalioane de tancuri grele și 20 de batalioane de tancuri ușoare, fiecare cu cartierul său general și cu organizațiile de sprijin respective. Batalioanele de tancuri ușoare purtau numere de la 1 la 40, iar cele de tancuri grele de la 41 la 50. Batalionul 1 Tancuri Ușoare a fost înființat pe 28 aprilie 1918. La cererea lui Patton, ofițerii din subordine au creat un ecuson de umăr care înfățișa o piramidă împărțită în trei secțiuni, colorate în roșu, galben și albastru, simbolizând puterea de foc a artileriei, manevrabilitatea cavaleriei și abilitatea infanteriei de a ține obiective terestre. Un al doilea batalion de tancuri ușoare a fost organizat

pe 6 iunie 1918. În timpul acesta, Patton, recent avansat locotenent-colonel, a conceput, împreună cu ofiţerii săi, o doctrină tactică unică, inspirată de experienţa britanicilor şi a francezilor. Tancurile grele trebuiau să se afle în fruntea atacului, deschizând drum prin sârma ghimpată şi peste tranşee şi atacând redute inamice. Tancurile uşoare, sprijinite de infanterie, trebuiau să avanseze la 100 de metri în spatele celor grele şi să elimine orice concentrare inamică rămasă în urma lor. Tot în această perioadă s-a modificat şi protocolul de numerotare, iar Batalioanele Tancuri Uşoare 1 şi 2 erau acum Batalioanele 326 şi 327.

GERMANII

Deşi germanii îşi întăriseră poziţiile defensive pe toată înălţimea St. Mihiel – adăugând centuri de sârmă ghimpată, cazemate de beton armat şi adăposturi subterane –, sectorul ajunsese un front secundar pentru ei, susţinut de unităţi alcătuite din formaţiuni descompletate. Perimetrul era apărat doar de opt divizii cu efective incomplete, având în medie 5 000 de soldaţi. Două divizii suplimentare erau păstrate în rezervă. Dintre cele opt divizii din prima linie, numai una era considerată divizie de elită.

În timpul Ofensivei de Primăvară, germanii adoptaseră o nouă doctrină ofensivă, caracterizată printr-o pregătire intensă de artilerie şi prin tactici de infiltrare. Această nouă tactică a avut succes la început şi i-a silit pe Aliaţi să se adapteze. Aceştia implementaseră deja politica defensivei în adâncime, pe care o perfecţionaseră ca răspuns la ultima ofensivă germană de la sfârşitul lui mai 1918. Succesul atacului de la Amiens de pe 8 august a dat la iveală neajunsurile desfăşurării apărătorilor germani, care au permis surprinderea soldaţilor din prima linie şi anihilarea lor cu baraje de artilerie. Ca răspuns, doctrina germană a început să prevadă crearea unei zone adânci în avanpost, în faţa principalei linii de rezistenţă, punând accent pe îmbunătăţirea serviciilor de spionaj care să aducă informaţii despre planurile inamice.

Patton(centru) alături de ofițeri din statul său major și de tanchiști, în timpul instrucției. Patton a fost convins de potențialul de luptă al tancurilor și s-a ocupat de organizarea inițială a batalioanelor americane de tancuri.

Strategii americani au aflat că formațiunile germane de infanterie primiseră un număr suplimentar de mitraliere ușoare, astfel încât fiecare companie avea la dispoziție până la nouă astfel de arme, suplimentând capacitatea defensivă. În forța aeriană germană care sprijinea apărarea crestei erau 213 avioane, dintre care aproximativ 84 de vânătoare, 105 de recunoaștere și 24 de bombardiere.

Pe 11 august 1918, înaltul comandament german a emis un memorandum care analiza înfrângerea suferită de Armata II cu câteva zile în urmă. Comunicatul îi avertiza pe comandanți să construiască împreună cu soldații un front adecvat, mai ales la nivel de defensivă antitanc, arătând că la Somme anumite tancuri au reușit să avanseze câțiva kilometri și să treacă peste cartierele generale divizionare. Mai direct, era condamnată lipsa de dorință a trupelor de a se apăra până la ultima suflare. În comunicat se critica și tendința liniei frontului de a se retrage după ce câteva mici unități inamice reușeau să treacă de redutele din prima linie.

Poziționarea germanilor

Așezarea germanilor pe înălțimea St. Mihiel a inclus mai multe zone defensive. Sectorul de avanpost era compus din zonele Wilhelm și Schroeter. Zona Wilhelm ocupa cea mai mare parte a sectorului avansat și avea o adâncime de circa 5–10 kilometri. Zona Schroeter, mai îngustă, a fost botezată astfel după genistul-șef al grupului de armată comandat de prințul moștenitor, care construise această defensivă în 1917, și era localizată în ariergarda zonei Wilhelm, fiind ultima linie defensivă care proteja zona de interior în care intrau Vigneulles și Doncourt. Zona Michel, aflată la baza crestei, includea trei linii defensive separate: *Hagen Stellung*, *Volker Stellung* și *Kriemhild Stellung*, toate trei incluse în Linia Hindenburg.

Defensiva înălțimii era asigurată de Detașamentul C comandat de generalul-locotenent Fuchs. În mod normal, Detașamentul C era compus din 12 divizii organizate în trei corpuri de armată. Versantul de vest era ținut de trei divizii, Grupul Combres, din care făceau parte Diviziile 8 și 13 Landwehr și Regimentul 35 austro-ungar.

Tancuri și tanchiști americani. Tancul din dreapta este echipat cu o mitralieră Hotchkiss de 7,92 mm, iar cel din stânga are în turelă un tun de 37 mm.

În vara anului 1918, eficienţa de luptă a unităţilor germane a variat foarte mult fiindcă a lipsit posibilitatea de a alege dintr-un bazin mai mare de forţe.

Pintenul înălţimii şi o parte din versantul sudic erau apărate de Grupul Mihiel, alcătuit din Divizia 5 Landwehr şi Divizia 192 saxonă. Restul versantului sudic era ţinut de Divizia 10 şi Divizia 77 Rezervă din Grupul Gorze. La est de Grupul Gorze, peste râul Moselle, se afla Divizia 255 din Armata XIX. Diviziile 31, 88, 123 saxonă şi 195 alcătuiau rezerva armatei. Detaşamentul C făcea parte din Grupul de armată Gallwitz comandat de generalul Max von Gallwitz.

Încă de la începutul lui iulie 1918 generalul-locotenent Fuchs şi-a exprimat îngrijorarea privind calitatea trupelor care apărau înălţimea. Pentru eventualitatea în care aceasta ar fi trebuit evacuată, a cerut patru divizii de asalt, două regimente de artilerie de câmp, zece batalioane de artilerie grea şi substanţiale întăriri de aviaţie.

PLANURI ALE COMBATANŢILOR

ÎNĂLŢIMEA ST. MIHIEL

Francezii îi spuneau crestei St. Mihiel „l'Hernie" („Hernia"). Partea de vest era formată de înălţimile fluviului Meuse. Oraşul St. Mihiel se afla în vârful acestui triunghi, iar partea de sud se întindea pe un teren plat până spre râul Moselle. Lărgimea era de 40 de kilometri, iar în adâncime avea circa 24 de kilometri.

Germanii construiseră o linie defensivă puternică, *Michel Stellung*, alcătuită dintr-o primă linie întărită şi o a doua linie ceva mai slabă, la poalele crestei, între orăşelele Haudiomont şi Pont-à-Mousson. Linia defensivă de pe înălţime era alcătuită din zona exterioară Wilhelm şi cea interioară, Schroeter. La nord-est de înălţime era câmpia Woëvre. Înălţimea era dominată de Montsec, care avea 762 de metri. La 16 kilometri de St. Mihiel, Montsec le oferea germanilor vizibilitate nelimitată asupra liniilor americane.

Pershing şi statul lui major identificaseră o posibilitate de a ataca St. Mihiel în 1917, în timpul discuţiilor preliminare cu marele comandament francez referitoare la desfăşurarea iniţială de trupe ale Armatei I americane. Planul original făcut de americani pentru reducerea crestei, Planul August, pornea de la faptul că St. Mihiel punea în pericol securitatea căii ferate Paris–Nancy şi bloca accesul la calea ferată St. Mihiel–Verdun. Reducerea înălţimii ar fi asigurat un punct de pornire pentru un viitor atac la reţeaua de cale ferată Metz–Sedan, esenţială pentru comunicaţiile secundare şi pentru aprovizionarea germanilor, şi ameninţa bazinul Briey, element vital pentru producerea de armament şi muniţie. De asemenea, le-ar fi permis americanilor să ajungă pe câmpia Woëvre. Acest

plan preliminar punea accent pe surpriză şi viteză, considerând că, dacă trupele americane ar fi reuşit să păstreze ritmul atacului, germanii nu ar mai fi avut timp să lanseze un contraatac şi s-ar fi putut pătrunde în *Michel Stellung* înainte ca aceştia să poată reacţiona eficient. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, un atac spre Metz părea singura mişcare logică.

Armata I americană a fost formată pe 10 august 1918 şi avea cartierul general la La Ferte-sous-Jouarre. Pershing a preluat comanda directă a armatei pe 25 august. Întrucât până atunci înţelegerile prevedeau numai aducerea de unităţi de infanterişti şi mitraliori, datorită creării unei armate acum era nevoie de suplimentarea dotărilor de artilerie şi de tancuri de către francezi. Înţelegerea din august prevedea acordarea a 80 de baterii de tunuri de 75 mm, 40 de baterii de tunuri de 155 mm şi 86 de baterii de diverse calibre. O săptămână mai târziu, Pershing a cerut o suplimentare – 100 de baterii de 75 mm şi 50 de baterii de 155 mm. A mai cerut 150 de tancuri grele şi 300 de tancuri uşoare, urmând ca o parte să fie deservite de două batalioane de soldaţi americani proaspăt instruiţi. În plus, Pershing a solicitat şi 21 de escadroane de aviaţie în sprijinul ofensivei.

La est de înălţimea St. Mihiel era câmpia Woëvre, un teren relativ descoperit.

Montsec domina toată regiunea din jur şi le oferea germanilor o perspectivă clară asupra liniilor americane.

Derularea ofensivei a fost influenţată de instalarea ploilor de toamnă pe la jumătatea lunii septembrie. La mijlocul lunii august, Foch a propus ca atacul la înălţimea St. Mihiel să înceapă la 1 septembrie cu 14 divizii americane, sprijinite de trei sau de mai multe divizii franceze. Pershing a ales pentru atacul de la St. Mihiel Corpurile de armată I, IV şi V. Corpul I era încă desfăşurat pe frontul Vesle, Corpul IV era la Toul, iar Corpul V încă nu era pe deplin organizat. Împreună cu generalul Pétain, Pershing a decis ca în alcătuirea Corpului I, comandat de generalul-maior Liggett, să intre patru divizii, iar Corpul III, comandat de generalul-locotenent Robert Bullard, să fie desfăşurat în apropierea trupelor lui Liggett.

Planificarea preliminară pentru atac a început pe 13 august, când ofiţerii de la statul major al Armatei I au luat în considerare trei opţiuni posibile. Americanii au analizat un atac pe partea sudică, un atac pe partea de sud plus o lovitură pe partea de vest şi, în sfârşit, un atac chiar pe pintenul înălţimii. Acesta din urmă a fost respins ca nerealizabil, iar atacul combinat, pe sud şi pe vest, a primit aprobare preliminară. Pe măsură ce planul evolua, s-au prevăzut

pentru atac 11 divizii americane şi 16 divizii franceze. Foch a aprobat acest plan pe 17 august şi a oferit încă şase divizii franceze.

Planul american era să atace flancurile crestei simultan, având ca obiectiv final colinele Marieulles, la sud de Gorze–Mars-la-Tour–Etain. Conform planului iniţial, atacul la versantul de vest trebuia să fie dat cu trei până la patru divizii americane, sprijinite de şase divizii franceze din Armata II, pe flancul stâng. Versantul sudic urma să fie atacat cu şapte divizii americane, în timp ce trei divizii franceze trebuiau să deturneze atenţia germanilor spre vârful înălţimii.

FOCH ÎŞI SCHIMBĂ PLANURILE

În timp ce Pershing şi statul lui major lucrau febril la coordonarea tuturor elementelor din ofensiva planificată, Foch şi Haig îşi reconsiderau strategia. La sfârşitul lui august 1918, Haig îi sugerase lui Foch să nu mai privească anul 1919 ca pe un an decisiv, pentru că trupele

Trupe americane observate de pe Montsec. Deşi satele distruse ofereau un nivel minimal de protecţie grupurilor mici de soldaţi în timpul zilei, mişcările ample de trupe se făceau noaptea, pentru a nu fi detectate.

germane fuseseră destul de slăbite ca o ofensivă aliată generală să poată pune punct războiului chiar la sfârşitul anului. Haig a propus ca armata britanică să atace pe direcţia Cambrai, cu obiectivul de a străpunge Linia Hindenburg şi de a captura liniile de cale ferată germane din zona Maubeuge. Tot el a propus ca Armata I americană să sprijine atacul britanic avansând la vest de fluviul Meuse, către Mézières. Haig era convins că, dacă germanii ar pierde calea ferată Maubeuge–Mézières care aproviziona Linia Hindenburg, Ludendorff ar fi fost obligat să ordone retragerea spre graniţa germană. Foch s-a lăsat convins de avantajele atacului britanic pe stânga, cu o ofensivă americană pe dreapta, şi a acceptat planul lui Haig.

În timp ce planul american pentru ofensiva de la St. Mihiel începea să prindă contur, pe 30 august 1918 Foch a avut o întâlnire cu Pershing. Pe măsură ce Foch îi prezenta noul plan, consternarea lui Pershing era tot mai mare. Conform planului, patru până la şase divizii americane urmau să fie ataşate la Armata II franceză pentru un atac între fluviul Meuse şi pădurea Argonne. O armată americană de opt până la zece divizii trebuia să atace la nord, alături de Armata IV franceză, de-a lungul râului Aisne. Această reconfigurare de trupe reducea forţele disponibile pentru atacul la St. Mihiel la numai opt sau nouă divizii şi elimina din start orice speranţă ca ofensiva să fie punct de plecare pentru un atac spre Metz sau pentru pătrunderea în câmpia Woëvre. Foch a propus ca atacul asupra crestei St. Mihiel să se facă nu mai târziu de 10 septembrie. Atacul la Argonne trebuia să se dea pe 15 septembrie, iar ofensiva de-a lungul râului Aisne trebuia să fie declanşată pe 20 septembrie.

Mai mult decât diluarea atacului american de la St. Mihiel, pe Pershing l-a deranjat sugestia ca Armata I să fie divizată. El a respins propunerea lui Foch, susţinând că proaspăt organizata Armată I era capabilă să efectueze atacul de la St. Mihiel, fiind disponibilă în acelaşi timp şi pentru operaţiuni ulterioare. Foch a ignorat îngrijorările lui Pershing şi a spus că germanii erau pregătiţi să se retragă în cazul unui atac, iar angajarea unităţilor americane şi franceze propusă de el ar fi inutilă şi ar bloca resurse care ar putea fi folosite pentru obiective mult mai importante. Pershing a argumentat că divizarea

armatei lui ar scandaliza publicul american, iar Foch l-a întrebat: „Vrei să iei parte la bătălie?“, întrebare la care Pershing a răspuns numaidecât: „Cu siguranţă, dar ca armată americană“.

Foch i-a răspuns lui Pershing pe 1 septembrie, reiterându-şi sprijinul pentru un atac la vest de Meuse în următoarele săptămâni. A sugerat că Pershing ar trebui să ia în considerare un atac la St. Mihiel cu o forţă mult mai redusă, înainte sau simultan cu atacul principal. Foch susţinea ideea unui atac limitat pe partea sudică, în timp ce Pershing era convins că atacul trebuia să fie direcţionat atât spre partea de sud, cât şi spre cea de vest. Foch i-a cerut lui Pershing să vină a doua zi la Bombon pentru a discuta detaliile atacului de la vest de Meuse.

Deşi îşi dădea seama că propunerea lui Foch ar putea să vizeze fie abandonarea atacului de la St. Mihiel, fie amânarea ofensivei principale, Pershing a sugerat o a treia soluţie. El a propus declanşarea ofensivei St. Mihiel, limitând înaintarea până la linia Thiaucourt–Vigneulles, aşa cum sugerase Foch, dar cu retragerea a cât mai multor divizii în vederea unui atac în regiunea Belfort sau Lunéville. Dacă Foch voia să aibă sprijinul americanilor pentru atacul de la Mézières, trebuia să accepte angajarea unei forţe americane independente pentru un atac la est sau la vest de pădurea Argonne.

La Bombon s-a ajuns la un compromis – Foch a acceptat operaţiunea susţinută de o armată americană independentă, iar Pershing a acceptat un atac între Meuse şi Argonne în coordonare cu francezii de la Armata IV. Foch a fost de acord să amâne ofensiva principală până pe 25 septembrie, astfel încât operaţiunea St. Mihiel să poată fi încheiată.

Pershing a avut în vedere pentru St. Mihiel opt până la zece divizii care să atace pe 10 septembrie şi să se oprească la linia Vigneulles–Thiaucourt–Regnéville. El a propus transferarea spre atacul Meuse–Argonne, folosind la atacul iniţial 12 până la 14 divizii, după care, pe măsură ce s-ar fi eliberat alte divizii de la St. Mihiel, forţa s-ar fi suplimentat.

După ce a pus la punct aceste detalii, statul major al lui Pershing a renunţat la Planul August şi a trecut la Planul Septembrie. Locotenent-colonelul Hugh Drum, şeful de stat major al Armatei I,

şi locotenent-colonelul James W. McAndrews, şeful marelui stat major american, s-au ocupat de logistică, au transferat şi au aprovizionat trupele care urmau să participe la ofensivă. Locotenent-colonelul George Marshall şi locotenent-colonelul Walter S. Grant au început să lucreze la planul operaţiunii în cadrul marelui stat major. La sfârşitul lui august, amândoi au fost transferaţi la statul major al Armatei I, ca să-l asiste pe Drum la planificarea detaliată.

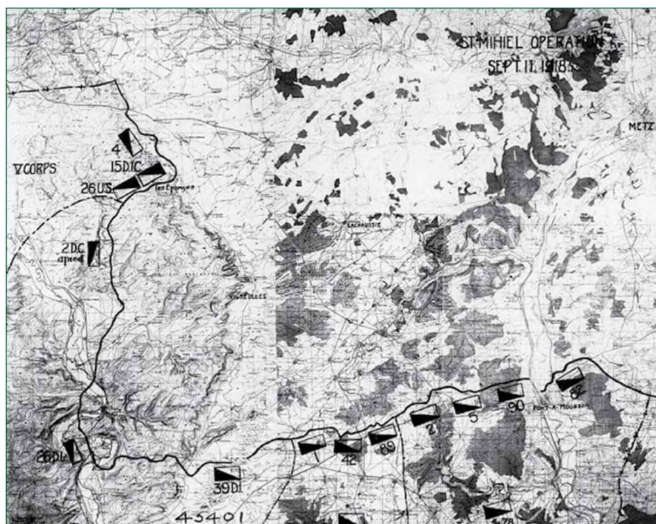
Planul Septembrie avea multe în comun cu planul anterior şi prevedea un atac principal pe partea de sud a crestei şi un atac mai limitat pe flancul de vest. Corpul IV american, comandat de generalul-maior Joseph Dickman, era alcătuit din Diviziile 89, 42 şi 1 şi urma să susţină atacul principal în sud. Divizia 3 îi fusese

Cavaleriştii americani au fost folosiţi mai ales ca mesageri şi ca patrule în zona de ariergardă. În după-amiaza de 12 septembrie, un escadron din Regimentul 2 Cavalerie, ataşat la Divizia 1, a primit ordin de urmărire a trupelor germane în retragere spre Nonsard.

alocată lui Dickman ca rezervă. Veterana Divizie 1, care era desfășurată în extremitatea stângă a sectorului Corpului IV, avea ca misiune acoperirea flancului stâng, rămas acum în aer după retragerea sprijinului francez. Deși Corpul II Colonial francez urma să susțină atacuri în profunzime împotriva germanilor desfășurați pe vârful înălțimii, acesta nu întreprindea vreun atac general și nu era în poziția de a proteja flancul Corpului IV după declanșarea atacului. În prima zi, Corpul IV trebuia să treacă de Pannes, după care să ajungă la Corpul V, la Vigneulles. Planul prevedea câte un obiectiv la început de zi pentru fiecare divizie. Această poziție era gândită

Hartă a înălțimii St. Mihiel pe care sunt indicate locațiile unităților americane și franceze din ziua de 11 septembrie 1918. Intenția americanilor a fost ca atacul principal să se dea pe partea de sud a înălțimii.

ca principala linie de rezistenţă, iar din ziua a doua trupele americane urmau să forţeze înaintarea spre linia de exploatare, paralel cu *Michel Stellung*.

Viteza era esenţială pentru succesul planului. Marshall şi planificatorii lui au estimat că germanii ar fi putut să-şi întărească poziţiile cu două divizii în două zile, iar după aceea numărul diviziilor de sprijin ar fi putut creşte. Spionajul american a anticipat un contraatac german dinspre Metz, Etain sau Conflans în primele patru zile de atac. Dacă în această perioadă nu s-ar fi ivit o ameninţare serioasă, atunci Pershing putea începe retragerea unităţilor pentru ofensiva Meuse–Argonne.

Principala problemă a ofiţerilor de la planificare cât şi a comandanţilor de corp de armată era amploarea pregătirii de artilerie. Unii considerau că un baraj preliminar puternic era esenţial, întrucât ar distruge centurile de sârmă ghimpată amplasate de germani în lunga lor ocupaţie; astfel s-ar deschide culoare de atac, inamicul din apărare ar fi demoralizat şi încercările lui de a organiza un contraatac ar fi restricţionate. Alţii făceau apel la experienţele anului anterior, când barajul avertizase inamicul asupra atacului iminent; în plus, bombardamentul intensiv ar fi distrus terenul atât de mult, încât înaintarea soldaţilor ar fi fost îngreunată, la fel şi eforturile de a aproviziona unităţile mai târziu. Comandanţii de tancuri ai locotenent-colonelului Patton erau în mod deosebit preocupaţi de impactul asupra terenului al unui baraj intens de artilerie.

S-au avansat trei propuneri: un baraj intens de 14 ore care să distrugă sârma ghimpată, un baraj mai scurt, de cinci ore, îndreptat mai ales asupra concentrărilor de trupe inamice, şi absenţa completă a barajului.

Marshall a susţinut barajul intens, argumentând că britanicii oricum nu le-au mai dat tancurile grele cu care ar fi putut să taie coridoare prin sârma ghimpată. Liggett a fost de părere că surpriza şi manevrabilitatea trebuiau să primeze şi a susţinut absenţa barajului.

Iniţial, Pershing a fost de acord cu Liggett, dar în zilele de dinaintea atacului a fost presat continuu de Marshall şi de Grant şi a ordonat cam fără voie un baraj de trei ore pe flancul sudic şi unul de şapte ore pe flancul vestic.

Planificatorii americani au dezbătut intens necesitatea unui baraj inițial de artilerie prelungit. Locotenent-colonelul Patton și alți ofițeri și-au exprimat îngrijorarea că impactul unui baraj prelungit va reduce capacitatea tancurilor de a se deplasa pe un teren distrus.

TRUPE AMERICANE

Corpul I comandat de Liggett, alcătuit din Diviziile 82, 90, 5 și 2, sprijinite de Divizia 78, a fost desfășurat la est de Corpul IV, între Bois-le-Prêtre și Limey, și trebuia să ajungă la înălțimile de la nord de Thiaucourt la finalul primei zile. Divizia 82 trebuia să rămână pe loc și de acolo să organizeze raiduri puternice asupra redutelor germane. Divizia 90, cu fața la Bois-le-Prêtre, avea ordin să evite un atac direct, să ajungă la marginea de vest a pădurii în prima zi și s-o curețe a doua zi. Atât Corpul I, cât și Corpul IV trebuiau să declanșeze atacul la ora 5.00, iar Corpul V trebuia să aștepte până la 8.00.

Corpul V comandat de generalul-maior George Cameron avea în componență Divizia 26, o parte din Divizia 4 și Divizia 15 Colonială

franceză şi urma să atace dinspre vest către Vigneulles, ca să facă legătura cu corpul lui Dickman. Corpul V avea ordin să curețe zona înălţimile Meuse şi să avanseze la linia Les Éparges–Mouilly–Ranzières. Divizia 26 era vârful de lance al atacului şi trebuia să înainteze spre sud-est, unde era obiectivul din prima zi – şoseaua dintre ferma Longeau şi Dompierre. A doua zi divizia trebuia să ajungă la Vigneulles.

Planul general a fost destul de simplu: Corpul IV ataca în nord, iar Divizia 26 din Corpul V avansa spre sud-est de la punctul de plecare, pentru a învălui înălţimea prin întâlnirea cu trupele care înaintau de la sud de Vigneulles. După ce germanii din acel sector ar fi fost învăluiţi, Corpul II Colonial francez trebuia să pătrundă în St. Mihiel şi să curețe zona. Între timp, americanii ar fi securizat linia Regnéville–Thiaucourt–Vigneulles şi ar fi făcut tranziţia spre ofensiva Meuse–Argonne.

FORŢE AERIENE

Pentru ofensiva de la St. Mihiel, colonelul Billy Mitchell a avut în subordine cea mai mare concentrare de forțe aeriene din istoria războiului. Sub comanda First Air Service şi a lui Mitchell au fost plasate unităţi de aviaţie franceze, italiene şi portugheze, dar grupurile de aviaţie britanică rămăseseră sub comandă separată. Mitchell avea în dotare 1 500 de avioane ale coaliţiei, dintre care 701 erau de vânătoare, 366 de observaţie, 323 bombardiere de zi, 91 bombardiere de noapte şi, în plus, 20 de baloane.

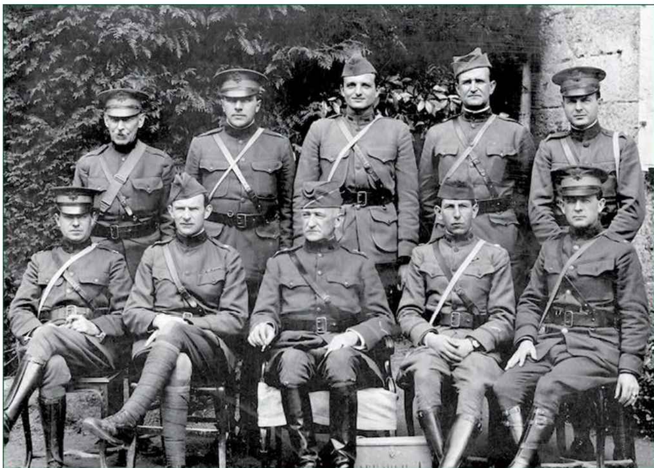
Pe 20 august 1918, Mitchell şi-a organizat forţele şi a stabilit obiectivele pentru viitoarea campanie. Elementele de aviaţie au fost organizate în grupuri de observare, urmărire şi bombardament. Atacul a fost împărţit în patru faze: pregătire, noapte de dinaintea atacului, zi a atacului şi exploatare. Primul obiectiv era distrugerea forţelor aeriene germane, urmată de recunoaşterea poziţiilor inamice, inclusiv a direcţiei tirului de artilerie, şi, în final, distrugerea trupelor inamice de la sol prin bombardament şi mitraliere.

Selectarea ţintelor a fost în mare măsură responsabilitatea lui Mitchell şi a statului său major, dar comandanţii aeronavelor au avut libertatea să atace şi ţinte după oportunităţi.

FORŢE DE TANCURI

Colonelul Drum l-a informat pe generalul de brigadă Rockenbach la Neufchâteau, pe 20 august 1918, despre rolul blindatelor americane la St. Mihiel. Acesta a primit instrucţiuni să facă planuri pentru participarea la atac cu cele două batalioane de tancuri uşoare, suplimentate cu un regiment francez de tancuri uşoare alcătuit din

Generalul-maior Edwards (centru), comandant al Diviziei 26 americane, şi statul său major. Edwards, care fusese comandantul unei divizii din Garda Naţională, a avut frecvent conflicte cu ofiţerii din armata regulată.

Escadronul 91 Observaţie, care opera la Gondreville, a avut responsabilitatea de a colecta informaţii fotografice despre dispoziţia trupelor germane, înainte şi în timpul ofensivei. Vremea nefavorabilă de dinainte de atacul de la St. Mihiel a limitat colectarea informaţiilor preliminare şi au redus eficienţa sprijinului aerian pe 12 septembrie.

trei batalioane şi cu trei batalioane britanice de tancuri grele, adică, în total, peste 500 de tancuri. Drum a subliniat necesitatea ca tancurile grele să fie folosite la distrugerea centurilor de sârmă ghimpată pe care comandanţii americani le bănuiau în poziţiile defensive germane. Patton, care primise comanda Brigăzii 1 Tancuri, a participat la un raid francez de recunoaşterea câmpului de luptă St. Mihiel pe 21 august 1918.

Pe 25 august britanicii i-au anunţat pe americani că nu le mai pot oferi batalioanele de tancuri grele promise. Ca alternativă, francezii le-au pus la dispoziţie Brigada 1 Artilerie de Asalt, alcătuită din patru batalioane, însumând 300 de tancuri Renault. Rockenbach şi-a prezentat planul la comandamentul Armatei I americane, a subliniat capacitatea limitată a forţelor sale şi i-a prevenit să nu se bazeze pe ele pentru obiective importante. Rockenbach a detaşat două batalioane franceze de tancuri uşoare pentru a sprijini pe dreapta Corpul I, celelalte două batalioane le-a detaşat pe centru pentru sprijinirea Corpului IV, iar brigada lui Patton a detaşat-o pe stânga, în sprijinul Corpului V. Pe 28 august, Patton a stabilit cartierul general al brigăzii şi a emis ordine detaliate pentru trupele sale.

A avut şi o întâlnire cu generalii-maiorClarence Edwards, comandantul Diviziei 26, şi George Bell, comandantul Diviziei 33, pentru a discuta despre coordonarea dintre infanterie şi tancuri. Pe 3 septembrie Patton a fost forţat să-şi revizuiască planurile, după ce a aflat că brigada lui urma să sprijine Corpul IV, pe partea de sud a înălţimii, şi că atacul a fost amânat pentru 12 septembrie.

Tot atunci se concepeau şi planurile pentru sprijinul cu tancuri franceze. Francezii trimiteau Regimentul 505 Artilerie de Asalt cu trei batalioane, două unităţi dotate cu St. Chaumond, de dimensiunea unor companii, şi două companii dotate cu Schneider. Unităţile dotate cu Schneider urmau să intre în subordinea lui Patton. Forţa de tancuri alocată ofensivei de la St. Mihiel avea în total 419 blindate. Patton şi-a revizuit planurile pentru brigadă şi a detaşat Batalionul 327 Tancuri şi unităţile Schneider în sprijinul Diviziei 1, iar Batalionul 326 Tancuri în sprijinul Diviziei 42.

Rezerva generală era alcătuită din Diviziile 35, 80 şi 91. Forţa americană depăşea 550 000 de soldaţi, iar forţa franceză era de 110 000 de soldaţi.

DISPUNEREA GERMANĂ ŞI PLANUL LOKI

Înaltul comandament german recunoscuse vulnerabilitatea poziţiilor de la înălţimea St. Mihiel încă din 1916. În acel an s-a început construirea defensivei *Michel Stellung*, la poalele înălţimii, concepută ca poziţie de retragere. Ludendorff avusese discuţii legate de eventuala evacuarea acesteia. În iunie 1918, un raport al serviciilor germane de informaţii anticipa un atac pe ambii versanţi ai crestei şi o acţiune de blocare la vârf. Germanii presupuneau că vor recunoaşte semnele care aveau să anunţe ofensiva americană, iar planul lor de retragere pornea de la această premisă. Au estimat că vor avea la dispoziţie douăsprezece zile ca să reacţioneze, iar în primele opt vor putea evacua cantităţi importante de material şi vor putea distruge construcţii defensive.

Ultima parte a planului, cu nume de cod Loki, presupunea retragerea în patru nopţi succesive, retragere însoţită de o strategie de pârjolire a pământului, inclusiv de distrugerea sistematică a reţelei de cale ferată. Planul prevedea retragerea etapizată a unităţilor existente, sprijinite de unităţi de securitate, şi desemnarea câtorva unităţi de rezervă pentru limitarea pătrunderii inamice şi susţinerea de contraatacuri de mică amploare. Pentru mai multă siguranţă, germanii aveau şi un plan de rezervă, pentru situaţia în care ar fi fost luaţi prin surprindere de ofensivă – ei trebuiau să renunţe la distrugerea sistematică a facilităţilor şi materialului şi să se concentreze pe acţiuni de menţinere, care să securizeze reţeaua internă de drumuri pe care s-ar fi desfăşurat retragerea trupelor în două nopţi.

Elementul esenţial al ambelor planuri de retragere era abilitatea de a colecta informaţii bune de spionaj, care să le permită recunoaşterea din timp a atacului anticipat şi iniţierea retragerii. Deşi erau tot mai multe dovezi că se pregăteşte un atac, statul major german nu a primit nici o informaţie certă care să-i confirme suspiciunile. Toată luna august, patrule germane agresive au făcut raiduri în liniile americanilor, încercând să adune informaţii şi să ia prizonieri. Deşi au avut un oarecare succes, în sensul că au identificat câteva divizii americane desfăşurate în jurul înălţimii, încercările de a lua prizonieri şi, deci, de a obţine informaţii mai multe au eşuat.

La începutul lui august 1918, activitatea americanilor în jurul crestei era atât de intensă încât comandanţii germani s-au gândit că era o acţiune de inducere în eroare mult prea făţişă, o încercare de a le distrage atenţia de la alte fronturi. Germanii au început să bănuiască un atac american la înălţimea St. Mihiel încă de la 1 septembrie. Cum nu reuşiseră să captureze prizonieri în raidurile anterioare, au declanşat un atac de mai mare amploare la un avanpost american aflat între Flirey şi Limey, în zorii zilei de 7 septembrie. Grupul german de atacatori, format din 200 de oameni, a pornit în urma unui baraj scurt şi a încercat să încercuiască avanpostul, care, însă, a rezistat. Plutonul de americani din apărare a respins atacul şi a capturat câţiva germani care au mărturisit că germanii căutaseră fără succes voluntari pentru acest raid.

Pe 22 august, generalul Ludendorff i-a adunat la cartierul general imperial de la Avesnes pe șefii de stat major de la Grupul de armată Gallwitz și de la Detașamentul C, generalul-maior Otto von Ledebur. Ledebur a vorbit despre activitatea francezilor din zona de ariergardă, care indica o acumulare de resurse pentru o ofensivă generală, și a propus să fie inițiat Planul Loki.

Acțiunile germanilor de la sfârșitul lui august și din primele două săptămâni ale lunii septembrie au reflectat ideile contradictorii de la nivelul înalt de comandă. Începând din 25 august, generalul-locotenent Fuchs, anticipând atacul american, a ordonat suplimentarea

Un tanc american Renault FT-17, de producție franceză, cu trapele comandantului și ale turelei din spate deschise.

Coloană de tancuri franceze Renault FT-17 folosite de unităţile americane proaspăt formate. Dacă în 1917 s-au produs numai 84 de tancuri Renault, până la sfârşitul războiului fuseseră construite peste 3 000.

eforturilor pentru finalizarea poziţiilor defensive de pe partea de sud a crestei. Un raport al spionajului german de pe 1 septembrie observa lipsa de activitate a trupelor americane în luna august şi sugera că: „Nu ar fi imposibil ca diviziile americane să fie acum ţinute deoparte în vederea declanşării unui atac (...) sub comandă americană“.

Pe 3 septembrie, generalul Max von Gallwitz a informat înaltul comandament german că va ordona retragerea în cazul unui atac american de amploare. Deşi existau dovezi că atacul era iminent, Gallwitz era tot sceptic privind obiectivul lui.

Gallwitz era ferm convins că poate rezista în faţa unui atac pe flancul sudic al crestei cu resursele existente, dar şi în faţa unui atac mai puternic, dacă ar fi fost întărit cu mai multe divizii,

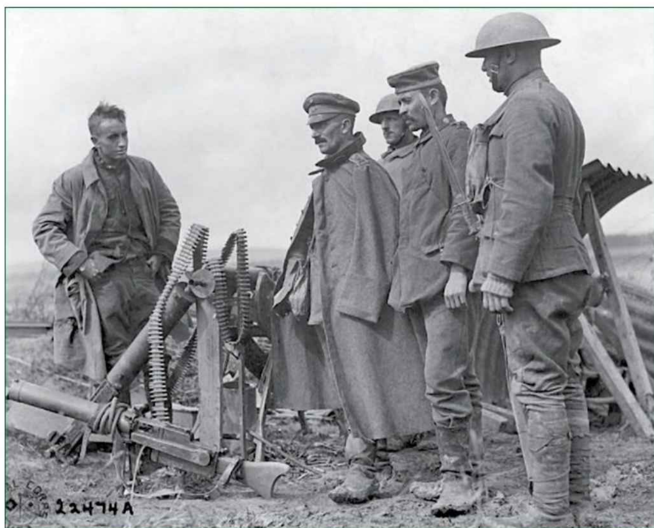
Soldaţi americani sărbătorind capturarea unei cantine germane. Trupele americane au descoperit cu surprindere centre de recreere complet echipate, cu cinematografe şi spitale cu facilităţi moderne.

artilerie şi mitraliere suplimentare, plus divizii de contraatac. Iniţial, Ludendorff a refuzat să-i aloce lui Gallwitz resurse suplimentare, dar pe 7 septembrie s-a răzgândit şi i-a dat permisiunea să lanseze un atac de hărţuire pe flancul stâng „pentru a zădărnici pregătirile de ofensivă ale inamicului". Fuchs a planificat un atac cu şase divizii, susţinute de două divizii de rezervă, cu intenţia de a împinge trupele americane din apropierea părţii de sud a crestei până la o linie între Xivry şi Pont-à-Mousson. Fără să aibă siguranţa unui atac, ordinul a fost transmis la unităţile care se aflau pe înălţime. Un ordin din 8 septembrie primit la Divizia 10 spunea explicit că toate unităţile

trebuiau să fie în stare de alertă maximă şi să aibă pregătite vehicule pentru transferul imediat spre ariergardă al documentelor, al ordinelor secrete sau al altor materiale importante. Ordinul preciza că zona avansată nu trebuia să fie ocupată de mai mult de o treime din unitate. Misiunea unităţilor din zona avansată era să împiedice patrularea liberă a americanilor şi alertarea principalei linii de rezistenţă în cazul unui atac american. Ordinul afirma încă o dată că principala linie de rezistenţă trebuie să fie păstrată cu orice preţ.

Pe 9 septembrie, Gallwitz a fost avertizat că americanii continuă să-şi adune forţele şi că erau semne clare pentru declanşarea unui

Prizonieri germani cu o mitralieră grea MG08 şi o mitralieră uşoară MG08/15. Mitraliera MG08/15 era mai grea şi mai dificil de manevrat, dar mai fiabilă decât mitraliera franceză Chauchat din dotarea standard a unităţilor americane.

atac de pe partea vestică. Ludendorff a fost convins de aceste argumente şi pe 10 septembrie a ordonat demararea acţiunilor de retragere etapizată la *Michel Stellung*. Fuchs începuse să se pregătească de retragere din proprie iniţiativă şi, după ce a primit confirmarea de la Gallwitz şi Ludendorff, a dat ordin să înceapă prima fază a operaţiunii. Gallwitz era sceptic în continuare şi a cerut ca distrugerile să fie limitate şi, dacă situaţia s-ar fi schimbat, Planul Loki să fie abandonat. A mai ordonat ca principala retragere să nu înceapă decât la ordinul lui. Reflectând îngrijorarea tot mai mare stârnită de intenţiile americanilor, Grupul Gorze a fost întărit pe 10 septembrie cu Divizia 31, iar în seara de 13 septembrie, Divizia 88 a primit ordin să se aşeze în poziţii lângă grup. Diviziile 123 şi 107 saxonă au fost alertate şi ele, având ordin să fie gata să pornească la atac în orice moment.

Pe 11 septembrie, Gallwitz i-a trimis lui Ludendorff o lungă evaluare a situaţiei. În raport, el îşi reafirma convingerea că americanii pot ataca în orice clipă pe partea de sud a înălţimii. A reuşit să anticipeze şi planul iniţial al americanilor, sugerând că atacul de la St. Mihiel ar putea fi acompaniat de un atac secundar din zona Verdun către bazinul Briey, ameninţând liniile germane de comunicaţii şi o dublă învăluire la Metz.

INDUCEREA ÎN EROARE

Deşi toată lumea presupunea că germanii au anticipat atacul american din apropierea crestei St. Mihiel pe 19 august, generalul Pétain i-a scris lui Pershing, oarecum frustrat, spunându-i că populaţia civilă comenta detaliile atacului anticipat. El i-a sugerat lui Pershing că ar fi bine să încerce să îi inducă în eroare pe germani, ca să nu ştie precis locaţia atacului. Pershing a fost de acord şi, pe 22 august, colonelul Fox Conner, colonelul Marshall şi locotenent-colonelul Walter Grant au primit ordin să facă o misiune de recunoaştere foarte evidentă în sectorul înalt, alsacian, ţinut de Armata VII franceză. Apoi Pershing i-a ordonat generalului-maior Omar Bundy

să își adune statul major la Belford, ca să înceapă planificarea unei ofensive în Alsacia, la Mulhouse, la 200 de kilometri de St. Mihiel. Cu toată efervescența activității care avea ca intenție inducerea în eroare a germanilor, Pershing recunoștea într-un memorandum trimis mareșalului Foch pe 31 august că „pare sigur că inamicul e avertizat de iminența unui atac".

În cooperare cu francezii, Bundy a organizat un efort credibil de inducere în eroare a germanilor. El și-a strâns ofițerii de la statul major și de la recunoaștere din cele șapte divizii care urmau să susțină atacul, a suplimentat zborurile de recunoaștere aeriană și traficul radio. Doar câțiva ofițeri de la marele stat major știau că toată mișcarea aceasta era o păcăleală; chiar și Bundy și statul său major erau convinși că pregătesc un atac real. Mai important era ca germanii, cu toate că nu erau pe deplin convinși, să fie destul de alarmați încât să trimită în zonă trei divizii pentru întărirea defensivei. Pershing și-a intrat și el în rol și s-a dus în inspecție la Divizia 29, urmat la scurt timp de Pétain. A doua zi, germanii au reacționat după vizita lui Pershing cu un raid în liniile americane, de unde au luat câțiva prizonieri. Cu ochii pe regiunea Alsacia, generalul-locotenent Fuchs, comandantul Detașamentului C, a ordonat accelerarea lucrărilor la *Michel Stellung*.

La sfârșitul lui august, Conger s-a dus la Belfort și i-a ordonat lui Bundy să-și ridice cartierul general în vederea declanșării atacului de la St. Mihiel. Cum declanșarea atacului a fost amânată, Conger a trebuit să revină la Belfort, ca să-i ordone lui Bundy să rămână pe loc și să suplimenteze misiunile de recunoaștere. Cât s-a aflat la Belfort, Conger, care presupunea că spionii germani sunt prin apropiere, a aruncat intenționat la gunoi copia la indigo a unei scrisori în care Pershing îl anunța că pregătise planurile pentru un atac prin trecătoarea Belfort. După o plimbare de cinci minute în jurul hotelului, el s-a întors și a găsit coșul de gunoi gol. Spionii francezi din Geneva au raportat că germanii răspundeau la zvonurile referitoare la atac transferând muniție și artilerie în fortărețele de pe Rin. Acum totul era pus la punct și scena era pregătită pentru atacul de la St. Mihiel.

ST. MIHIEL

Planurile revizuite ale atacului fiind aprobate, a început desfăşurarea celor peste 500 000 de soldaţi. Pentru a păstra cât de cât secretul, deplasarea unităţilor şi a rezervelor spre front s-a făcut mai ales noaptea. Pentru a nu atrage atenţia germanilor, s-a menţinut şi o oarecare activitate diurnă, ceva mai intensă în prima săptămână din septembrie. Cu toate că germanii anticipaseră un posibil atac la înălţimea St. Mihiel, rapoartele primite de la serviciile de informaţii estimau că, având în vedere caracterul şi amploarea traficului observat, ofensiva fusese după toate probabilităţile amânată.

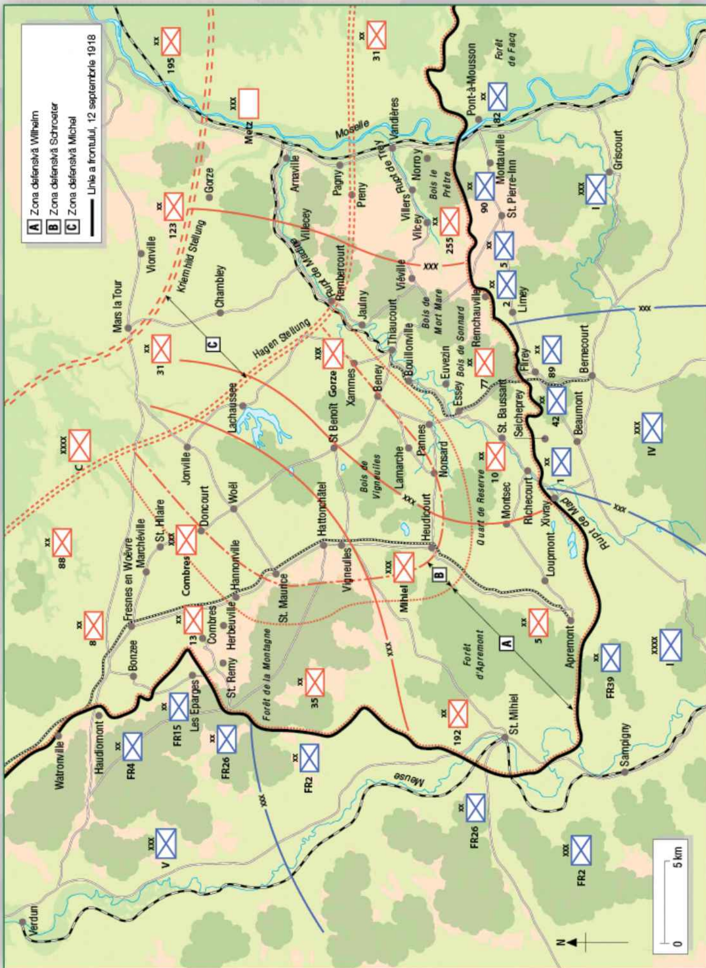
Ploile au început devreme în acel septembrie, udându-i până la piele pe soldaţii care mărşăluiau spre front în bezna nopţii şi dormeau ziua în păduri. Ploaia a continuat să cadă şi în noaptea de 11 spre 12 septembrie, umplând tranşeele de apă şi noroi şi îngreunând mult mişcarea de trupe şi aprovizionarea.

Încă de pe 8 septembrie, spionajul american a început să detecteze semnele unei retrageri germane. Un prizonier capturat la acea dată a raportat că se scoteau liniile de cale ferată cu ecartament îngust. Pe 11 septembrie, patrulele de recunoaştere aeriană au raportat că nu s-a înregistrat nici un foc ostil dinspre tranşeele avansate ale germanilor, ceea ce a trezit şi mai multe suspiciuni. Cu toate acestea, secţia de spionaj radio a raportat că traficul fusese normal în cursul zilei.

Până pe 10 septembrie, Diviziile 89 şi 90 îşi îngustaseră fronturile pentru a permite instalarea celorlalte unităţi pe linie. Ploaia, miile de oameni şi sutele de camioane aflate în mişcare au transformat toate drumurile în mlaştini. Odată ajunse pe linia frontului, trupele trebuiau să se instaleze în tranşee inundate, neavând voie să aprindă focul sau să fumeze. Pe 10 septembrie, la Ligny, Pershing a avut ultima şedinţă cu toţi comandanţii de corp de armată. Mulţi ofiţeri

Trupe germane şi americane la înălţimea St. Mihiel

12 septembrie 1918

au recomandat amânarea atacului din cauza condiţiilor proaste de teren, dar, dată fiind lipsa de timp, Pershing a respins propunerea, întrucât Armata I americană trebuia să fie pregătită şi pentru ofensiva Meuse–Argonne.

DESFĂŞURAREA

Corpul I

Corpul I american comandat de generalul-maior Liggett ţinea sectorul de est al liniei, iar flancul lui drept era la Pont-à-Mousson. De la est la vest, Corpul I desfăşurase Divizia 82 pe ambele maluri ale râului Moselle, în timp ce Diviziile 90, 5 şi 2 se întindeau până la Limey. Divizia 78 a fost desemnată rezervă de corp. Corpul I avea misiunea de a captura Thiaucourt şi de a sprijini Corpul IV în misiunea de a captura Bois d'Euvezin şi Bois du Beau-Vallon.

Generalul John Lejeune şi ofiţeri de la statul major al Diviziei 2.

Divizia 2 a fost poziţionată pe extremitatea stângă a liniei corpului, cu Divizia 5 în dreapta şi cu Divizia 89 din Corpul IV în stânga. Brigada 3, alcătuită din Regimentele 9 şi 23, urma să fie vârf de lance al atacului, urmată de Brigada 4, alcătuită din Regimentele 5 şi 6 Puşcaşi Marini. Divizia avea ca obiective pentru prima zi o înaintare de 5 kilometri până la prima linie de obiectiv de la Bois de Heiche; acolo trebuia să se reorganizeze şi să înainteze încă 3 kilometri până la a doua linie de obiectiv, care traversa Rupt de Mad între Thiaucourt şi Jaulny, după care se oprea pentru noapte.

Divizia 82, poziţionată pe flancul estic extrem al liniei americane, care traversa râul Moselle, urma să „exercite presiune şi să menţină contactul cu inamicul" şi nu avea în sarcină acţiuni ofensive majore. Liggett, comandantul Corpului I, insistase fără succes ca divizia să avanseze şi să ameninţe o concentrare de tunuri germane de la Vittonville.

Divizia 1 americană a fost desfăşurată la capătul vestic al liniei americane şi a avut misiunea de a proteja flancul stâng al Corpului IV. Poziţiile germane de pe Montsecle ofereau acestora o perspectivă clară asupra liniilor americane.

Generalul John Pershing împreună cu generalul-maior Wright, comandantul Diviziei 89.

Divizia 90 ocupa o linie de front de circa 5 kilometri şi alcătuia elementul de atac din extremitatea estică a Corpului I. Planurile concepute de Corpul I prevedeau ca Divizia 90 să avanseze în linie cu Diviziile 5 şi 2, protejând în acelaşi timp flancul drept al corpului. Ordinul de atac al diviziei impunea ca respectivele două brigăzi să fie desfăşurate una lângă alta, iar în cadrul brigăzilor şi regimentele trebuiau să fie desfăşurate în linie. Toată divizia trebuia să pivoteze pe flancul drept, având pe dreapta Brigada 180, care trebuia să rămână relativ pe loc, în timp ce Brigada 179 avansa, păstrând legătura cu Divizia 5, din stânga. Brigada 179 avea ordin să avanseze circa 3 kilometri pentru a ajunge la obiectivul primei zile.

Divizia 5, poziţionată între Divizia 2 şi Divizia 90, ţinea un front îngust de nici 2 kilometri. Unitatea avea ordin să atace spre nord, să captureze satul distrus Viéville, aflat chiar în faţa liniilor americane. Prima poziţie germană, apărată cu sârmă ghimpată şi cu un sistem de tranşee, se afla la 800 de metri în spatele satului Regnéville, în apropiere de Bois de la Rappe. A doua poziţie, la circa 1,5 kilometri mai departe spre nord, era considerată principala linie de rezistenţă. Poziţia era compusă din două linii de tranşee întărite cu redute şi trecea prin Bois des Saulx, Grandes Portions şi St. Claude. Germanii construiseră în păduri adăposturi adânci, iar la nord de acestea aduseseră artilerie. Viéville fusese întărit cu poziţii de mitraliere

aşezate în case abandonate şi în turla bisericii. Pe a treia linie germană se aflau un spital de campanie şi o tabără de odihnă, la circa 3 kilometri de Viéville.

Corpul IV

Comandat de generalul-maior Dickman, acest corp era alcătuit din Diviziile 89, 42 şi 1, legate de Corpul II Colonial francez, poziţionat în faţa pintenului înălţimii. Divizia 3 era ţinută ca unitate de rezervă. Corpul avea misiunea de a ataca la St. Benoît şi Vigneulles şi de a sprijini Corpul I la capturarea Thiaucourt. Dacă ar fi întârziat Corpul I, atunci Corpul IV era autorizat să captureze Thiaucourt.

Bois de Mort Mare şi Bois de la Sonnard, din vecinătate, se întindeau pe aproape toată lungimea frontului **Diviziei 89**. La est de pădure era Promenade des Moines, o creastă golaşă care domina regiunea. Colina era plină de tranşee şi de sârmă ghimpată de la poale până la vârf. Erau două redute, la ferma Robert Mesnil şi la ferma Ansoncourt. La nord-est de Bois de Mort Mare erau pădurile dese Bois d'Euvezin şi Bois du Beau-Vallon. Pădurea Bois de Mort Mare era traversată de o linie de cale ferată cu ecartament îngust.

Ordinul de atac prevedea înaintarea generală spre Euvezin, cu intenţia de a sprijini mişcarea Diviziei 42 în vest şi a Diviziei 1 în est. Divizia 89 avea ordin să captureze Thiaucourt, în cazul în care Divizia 1 ar fi întârziat.

Generalul-maior Wright a preluat comanda diviziei pe 6 septembrie. Wright a confirmat planurile preliminare de la statul major, care puneau accent pe efortul diviziei de a sprijini Divizia 42 în vest. Brigada 178 a fost desfăşurată pe stânga. Brigada 177, cu excepţia Regimentului 354 care fusese desemnat rezervă divizionară, urma să sprijine Divizia 1 în est. Brigada 178 trebuia să avanseze prin Bois de la Sonnard şi Bois de Mort Mare prin două coridoare deschise de circa 200 de metri lăţime. Brigada 177 trebuia să treacă de Bois de Mort Mare prin est în prima zi şi să detaşeze unităţile necesare curăţării oricărei rezistenţe în pădure.

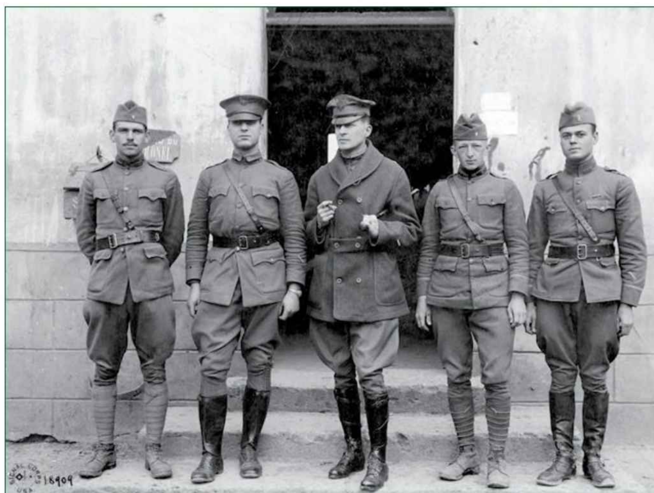
Divizia 1 ocupa flancul stâng extrem al liniei americane, cu faţa spre versantul de sud al crestei. Brigada 2 (Regimentele 26 şi 28) a fost deplasată pe dreapta, păstrând contactul cu Divizia 42, iar Brigada 1 (Regimentele 16 şi 18) a fost deplasată pe stânga. Al treilea batalion din fiecare regiment de infanterie avea rol de rezervă pentru brigadă sau divizie. Ambele brigăzi ocupau un front de aproximativ 3 kilometri şi trebuiau să avanseze ceva mai mult de 7 kilometri, să captureze Quart de Reserve şi orăşelul Nonsard. Toată infanteria din prima linie era însoţită de detaşamente de genişti, dotate cu torpile Bangalore şi echipament special de construire a podurilor în vederea traversării râurilor Rupt de Mad şi Rupt de Madine. În plus, existau unităţi speciale de infanterie dotate

Tancuri şi tanchişti americani pregătiţi pentru atacul de la St. Mihiel. Patton a conceput un sistem de identificare a companiilor folosind simboluri precum caroul sau cupa (din jocul de cărţi), pictate pe blindate.

cu instrumente de tăiere a sârmei ghimpate. Planul diviziei era construit în patru etape şi fiecare etapă urma să înceapă cu un baraj de artilerie. Fiecare etapă avea un obiectiv diferit, care permitea infanteriei să se reorganizeze. Barajul de artilerie era programat să facă o mică pauză înainte de a continua. Un atac prematur ar fi trimis infanteria sub focul propriei artilerii; după ce s-ar fi atins şi al patrulea obiectiv, divizia trebuia să se consolideze în poziţie pentru noapte. Atacul dat de Divizia 1 urma să fie sprijinit de 120 de tunuri de 75 mm şi de 48 de tunuri de 155 mm sau de obuziere de 203 mm. A fost pregătit şi un plan elaborat de desfăşurare individuală a bateriilor, pentru a menţine barajul. Divizia a primit 49 de tancuri, desfăşurate pe flancul stâng, şi un detaşament de cavalerie.

Generalul de brigadă MacArthur şi statul său major. MacArthur a fost comandantul unei brigăzi din Divizia 42.

Divizia 26 a primit ordin să avanseze prin centurile de sârmă ghimpată spre devastata Bois Éparges. Nici sârma ghimpată şi nici Bois Éparges nu au reprezentat un obstacol prea dificil pentru înaintarea iniţială a diviziei.

Divizia 42 a ajuns pe linia frontului în noaptea de 10 spre 11 septembrie şi s-a poziţionat între Divizia 1 şi Divizia 89. Obiectivul ei era să ajungă de la Bois de Dampvitoux, la nord de St. Benoît, prin la Bois de Vignette. Divizia urma să avanseze cu regimentele aşezate în linie. Deşi această divizie era considerată una dintre cele mai călite din Armata I americană, pierderile suferite de ea în luptele de la Aisne–Marna din acea vară o slăbiseră mult. Câteva batalioane au început lupta cu soldaţi şi ofiţeri noi, a căror capacitate fizică cumulată depăşea 50% din totalul forţei iniţiale a acestor batalioane.

Corpul V

Desfăşurat pe partea de vest la Les Éparges, Corpul V şi-a poziţionat acolo Divizia 26, Divizia 15 Colonială franceză şi Brigada 8 din Divizia 4. Restul Diviziei 4 era formaţiune de rezervă a corpului. Misiunea acestui corp era să captureze înălţimile Meuse, în special Les Éparges, Combres şi Amaranthe.

Generalul John Pershing în mijloc, trece în revistă Divizia 26 comandată de generalul-maior Cameron.

Divizia 26 a venit la Corpul V, comandat de generalul-maior Cameron, pe 28 august şi s-a aşezat în poziţie de-a lungul unui front de 4 kilometri, având Divizia 15 Colonială franceză în nord şi Divizia 2 Cavalerie în sud. Obiectivul diviziei era securizarea înălţimilor Meuse, după care trebuia să pivoteze spre stânga, astfel încât flancul drept să ajungă pe aceeaşi linie cu unităţile americane care avansau dinspre sud, şi, în final, urma să înainteze spre *Michel Stellung*.

Sprijin de tancuri

Planurile finale de atac primite de Patton prevedeau ca Brigada 1, la ale cărei 144 de tancuri Renault se adăugau şi două grupuri franceze cu tancuri Schneider, să fie folosită ca sprijin pentru Diviziile 1 şi 42. Batalionul 327 Tancuri, comandat de căpitanul Ranulf Compton, întărit cu grupurile franceze 14 şi 17, trebuia să sprijine

Tancuriamericaneîncărcateîn trenuri pentrua fi transportatesprefront.

Divizia 42. Batalionul 326 Tancuri, comandat de maiorul Sereno Brett, sprijineaDivizia 1. Patton a conceput şi un sistem de identificare a tancurilor,pornind de la simbolurilecărţilor de joc. Pe turela fiecărui tanc au fost pictate cu alb cupe, carouri, trefle sau pici. Alături de acest simbol era pictat un număr prin care era identificat fiecaretanc din pluton.

ÎNCEPEATACUL

În timp ce americaniise chinuiauprin ploaie să ajungăla poziţiile de atac sau aşteptau cu nerăbdareînceperea acestuia, generalul-locotenent Fuchs dăduse deja ordin Diviziilor 10 şi 77 Rezervă să înceapă retragerea.La ora 3.00, el a ordonat ca ambele divizii să se retragă până la linia de siguranţă a artileriei,lăsând în urmă doar câteva trupe cu care să se întârzie atacul american.

La ora 1.00, pe 12 septembrie 1918, pe o ploaie deasă şi rece, a fost declanşată prima ofensivă americană cu foc executat de mii de piese de artilerie pe toată înălţimea St. Mihiel. Artileria germană a ripostat cu foc, concentrându-se pe linia de front americană şi pe ţinte strategice, precum intersecţii ale liniilor frontului din ariergardă. Deşi tirul era sporadic şi în mare parte ineficient, germanii au nimerit totuşi un tren cu rezerve de muniţie al Diviziei 2 şi au provocat americanilor pierderi serioase. Rapoartele de pe toată linia au remarcat că tirul german era mai degrabă neglijabil şi că tirul american de contrabaterie a anihilat cele câteva tunuri care au încercat să riposteze. Colonelul „Wild Bill" Donovan, veteran al luptelor date la râurile Ourcq şi Vesle, a înţeles imediat situaţia şi a comentat simplu: „Germanii se retrag".

În timp ce artileria americană şi-a intensificat tirul, s-au intensificat şi mişcările de trupe şi de vehicule spre front. Tancurile care trebuiau să sprijine Divizia 5 şi un convoi cu rezerve de muniţie au fost oprite de un blocaj în trafic. La miezul nopţii, câteva unităţi se instalaseră în poziţii, dar altele încă se chinuiau să ajungă pe front prin ploaie, noroi şi haos. Soldaţii din Regimentul 9, Divizia 2, au înotat aproape 1 kilometru prin apa care le ajungea la genunchi ca să ajungă în poziţie. Tancurile lui Patton au fost descărcate din trenuri şi au înaintat încet spre front. În sectorul Diviziei 1, cinci tancuri au însoţit infanteria spre Rupt de Mad, iar celelalte 44 de tancuri s-au deplasat spre stânga, au traversat râul în spatele liniilor americane şi s-au poziţionat pentru atac. Escadroanele aeriene americane au aşteptat neliniştite toată noaptea, cu privirea aţintită la ploaie şi cu urechile ciulite la artilerie, fără să ştie dacă vor primi permisiunea să decoleze pe o astfel de vreme.

Ripostă germană

Generalul-maior Otto von Ledebur, şeful de stat major al Detaşamentului C, s-a grăbit să ajungă la cartierul său general de la Conflans, încercând să pună cap la cap detaliile despre atacul american. Barajul acestuia prinsese Diviziile 10 şi 77 Rezervă în plin proces

de retragere spre linia artileriei. Divizia 10 a avut un succes parțial la retragere. După ce și-a deplasat artileria în eșalonul de adâncime, a reușit să evite pierderi grave, iar cea mai mare parte a infanteriei a reușit și ea să scape de barajul inițial. La polul opus, comandantul Diviziei 77 Rezervă a întârziat retragerea artileriei și a pierdut majoritatea tunurilor. Pentru că ignorase ordinul de a reduce numărul de soldați din pozițiile avansate, Divizia 77 Rezervă a fost prinsă cu aproape două treimi din efective pe linia frontului.

Generalul-locotenent Fuchs a apreciat corect că puternicul baraj american de artilerie indica un atac pe partea de sud a înălțimii. La ora 1.30, fără să aibă autorizarea marelui stat major, el a ordonat ca Diviziile 123 și 31, ținute ca rezervă, să se deplaseze la nord de Charey și în zona Gorze. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, el a ordonat Diviziei 88 să se deplaseze la Allamont, iar Diviziei 107 să se deplaseze la Buzy. Ulterior, Fuchs a primit comanda Diviziei 255, desfășurată de-a lungul râului Moselle.

PESTE VÂRF

Corpul IV

La ora 5.00, artileria și-a îndreptat din nou tirul asupra pozițiilor germane de pe linia frontului, iar pe partea de sud a înălțimii s-au auzit fluiere care dădeau semnalul de înaintare infanteriștilor americani. La apariția lor, deasupra pozițiilor germane s-au aprins luminile multicolore ale rachetelor de semnalizare.

Pe extremitatea sudică a crestei, sub Montsec, Divizia 1 s-a pus în mișcare; fiecare pluton din prima linie era însoțit de grupuri de geniști înarmați cu unelte de tăiat sârma ghimpată și cu torpile Bangalore, pentru a deschide drumul prin defensiva germană. Alți geniști duceau echipament pentru construirea podului pe râul Rupt de Mad. Pe extremitatea stângă a diviziei, Regimentul 18 înainta cu două batalioane în linie, sprijinite de tancuri și de un escadron provizoriu din Brigada 2 Cavalerie. Regimentele 16, 28 și 26 prelungeau

Camion american încărcat cu muniţie în curs de camuflare. Camuflajul se folosea frecvent în 1918, atât de Aliaţi, cât şi de germani. Vehiculele, avioanele şi piesele de artilerie erau pictate cu modele complicate. Germanii au fost primii care au folosit camuflajul şi pentru căşti.

linia diviziei spre est. După baraj, Divizia 1 a făcut o scurtă pauză la primul obiectiv, malul de sud al râului Rupt de Mad, după care a traversat prin apă spre ruinele satului Richecourt şi a trecut de al doilea obiectiv. Forţând trecerea peste slaba rezistenţă germană din Richecourt, a continuat să avanseze prin Lahayville către a treia linie de obiectiv; pe când se apropia de marginea sudică a Quart de Reserve, pădurea a început să răsune de tirul mitralierelor germane. Sprijiniţi de tancuri, infanteriştii au năvălit peste centurile improvizate de sârmă ghimpată şi i-au capturat sau ucis pe apărători.

Ceva mai devreme în dimineaţa aceea, Patton, aflat în punctul lui de observaţie pe un deal situat în nord-vestul satului Seicheprey, raportase la cartierul general al Corpului IV că numai cinci dintre

tancurile lui fuseseră indisponibilizate. În realitate, Batalionul 325, comandat de Compton, mai avea doar 25 de tancuri angajate activ; 23 erau scoase din acţiune, fie pentru că avuseseră defecţiuni tehnice, fie pentru că rămăseseră împotmolite în noroi. Alte 19 tancuri au avut misiuni de aprovizionare sau făceau parte din rezerva batalionului.

Ocolind pădurea, unde rezistenţa germană era prea puternică, Divizia 1 a ajuns la al treilea obiectiv între orele 9.30–10.00. Bateriile de artilerie uşoară au fost aduse în faţă, pentru a sprijini următoarea etapă a atacului, până la ora 11.00. Pe când Divizia 1 se apropia de a treia linie de obiective, de la Corpul IV a sosit ordinul de a securiza cât mai curând posibil obiectivul pentru prima zi, anume poziţiile inamice dintre La Marce şi Nonsard. La ora 11.00, cu sprijin reînnoit de artilerie, batalioanele de sprijin au trecut prin rândurile batalioanelor de asalt şi s-au aşezat în fruntea atacului,

Divizia 1 înaintează la poalele Montsec, care domina tot câmpul de luptă de la St. Mihiel şi le permitea germanilor să monitorizeze mişcările trupelor americane de pe versantul de sud al înălţimii.

prin centura de sârmă ghimpată, care s-a dovedit a fi o barieră mai uşor de trecut decât se credea. Infanteriştii au trecut vadul râului Rupt de Madine, dar pentru tancurile de sprijin malurile abrupte au reprezentat o problemă şi multe dintre ele au fost scoase din acţiune. Până la ora 12.30, având în frunte un pluton de tancuri din Batalionul 326 comandat de maiorul Brett, Divizia 1 capturase Nonsard, securizând astfel obiectivul pentru prima zi. Tancurile lui Brett au risipit cei câţiva apărători germani care mai rămăseseră în turla bisericii şi le-au distrus mitraliera cu tunurile lor de 37 mm. Batalioanele de rezervă şi companiile de mitraliori au fost duse în faţă pentru a oferi protecţie în eventualitatea unui contraatac german. Escadronul provizoriu din Brigada 2 Cavalerie a fost şi el adus acolo, pentru a exploata o eventuală străpungere.

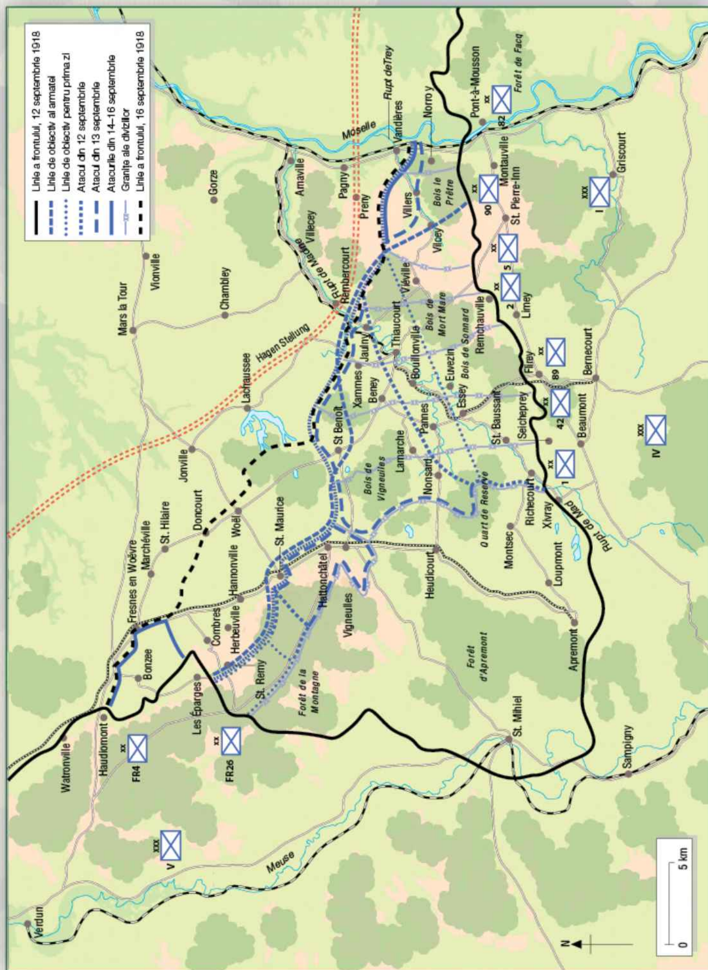
Căpitanul Eddie Rickenbacker, care a zburat pe deasupra părţii de sud a înălţimii în dimineaţa de 12 septembrie, descria astfel scena:

> Imediat au început să facă presiuni curajoşii noştri soldaţi de infanterie care luptau precum indienii. Înaintau dintr-o poziţie acoperită spre alta, alergând ghemuiţi. Apoi se aruncau la pământ, îşi puneau puştile la treabă şi răpăiau cu gloanţe în nemţi, până când dispăreau din vedere. Apoi iar o înaintare în fugă şi iar o ploaie furioasă de foc de la yankei.

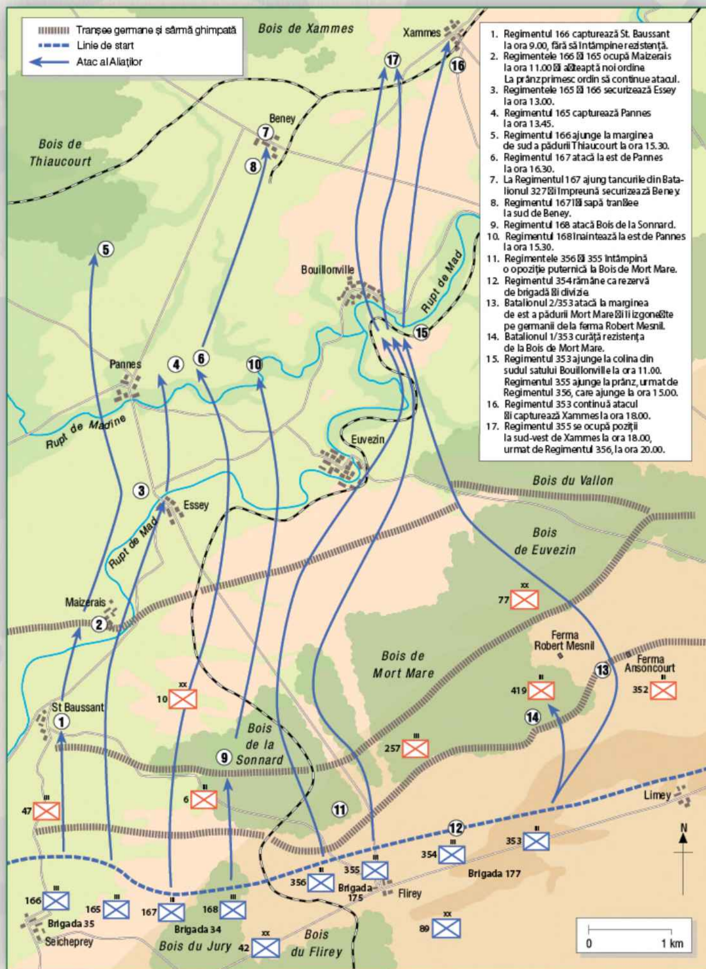
La est de Divizia 1 a avansat şi Divizia 42, cu toate cele patru regimente în linie, fiecare având un batalion de asalt, unul de sprijin şi unul de rezervă. Brigada 83, alcătuită din Regimentele 166 Ohio şi 165 New York, forma flancul stâng, iar Brigada 84, cu regimentele 167 Alabama şi 168 Iowa, forma flancul drept. Fiecare batalion de asalt avea ataşat câte un grup de genişti care trebuiau să deschidă culoare prin sârma ghimpată şi să faciliteze trecerea tancurilor şi a artileriei peste râuri şi tranşee. Ordinele iniţiale impuneau ca divizia să securizeze până la sfârşitul zilei a doua linie de obiectiv, de la nord-est de Nonsard, la sud de La Marche, până la nord de Thiaucourt.

Divizia 42 a pornit la atac la ora 5.00 şi a descoperit că sârma ghimpată e ruginită şi uşor de trecut. Brigada 83 şi Regimentul 167 Alabama au avansat fără să întâmpine o rezistenţă serioasă.

Înaintareaamericană
12–16 septembrie1918

Operaţiunile Diviziilor 42 şi 89
12 septembrie 1918

Batalionul 3 din Regimentul 168 Iowa a dat peste Regimentul 6 Grenadieri german din Divizia 10 în Bois de Sonnard. Soldaţii au înaintat cu greu, pentru că aici existau centuri noi de sârmă ghimpată, iar tirul mitralierelor germane era intens. Batalionul de atac şi-a luat poziţii acoperite şi a avut de suferit din cauza sporadicelor lovituri de *Minenwerfer*, care făceau cratere uriaşe în zona infanteriştilor. Tancurile americane se chinuau să înainteze prin noroi şi gropi de proiectile spre pădure, iar ofiţerii Regimentului 168 Iowa îi îndemnau pe soldaţi să înainteze mai repede şi să treacă la atac cu baioneta. Căpitanul Dean Gilfillan, comandantul Companiei A din Batalionul 327 Tancuri, aflat în fruntea unui pluton, a înaintat spre pădure şi a anihilat mai multe cuiburi de mitralieră. Compania M,

Tancurile americane s-au defectat şi au avut dificultăţi la deplasarea pe terenul noroios. Tancul din imagine este scos dintr-un şanţ.

pe extremitatea stângă a Regimentului Iowa, şi-a pierdut toţi ofiţerii, iar Compania K a mai rămas cu un singur locotenent. Pe dreapta, Batalionul 3 din Regimentul 168, comandat de maiorul Guy Brewer, care fusese de două ori rănit în luptă, a pătruns în pădure şi a atacat cu baioneta poziţiile germane. În câteva minute, totul s-a încheiat, iar la ora 6.30 s-a transmis informaţia că pădurea era securizată. În această acţiune, Batalionul 3 din Regimentul 168 a pierdut peste 200 de soldaţi, dar au fost luaţi peste 300 de prizonieri germani din Regimentele 6 Grenadieri şi 47.

Restul Diviziei 42 a continuat să înainteze, întâmpinând o rezistenţă minimă. Batalionul 3 din Regimentul Ohio a trecut uşor de defensiva de la St. Baussant, capturând satul fără prea multe pierderi. Compania M a primit misiunea de a curăţa satul de germani, iar restul batalionului a traversat Rupt de Mad, înaintând spre Maizerais. În acelaşi timp, Batalionul 1 din Regimentul 165 New York a înaintat

Tancul Renault FT-17 a fost vârful de lance al atacului dat de Diviziile 1 şi 42 americane.

Căpitanul Eddie Rickenbacker fusese un cunoscut pilot de curse de automobilism înainte de a se înrola în armată şi apoi în Serviciul Aerian al acesteia. Deja considerat un as, Rickenbacker a doborât un avion inamic pe 14 septembrie şi unul pe 15 septembrie.

spre sat din dreapta. Înaintarea a fost încetinită de defensiva germană instalată pe podul de piatră care traversa Rupt de Mad. Ordonând foc de mortiere şi de tunuri de 37 mm, colonelul Donovan a traversat râul cu un pluton şi a capturat 40 de soldaţi, un mortier şi patru mitraliere.

Până la ora 11.00, prima linie de obiectiv fusese atinsă. La prânz, Divizia 42 a primit ordin să continue atacul, aşa că trupele au pornit rapid spre Essey. Câteva elemente din Batalioanele 1/165 şi 3/166, sprijinite de un grup francez de tancuri Schneider şi de tancuri din Batalionul 327, au atacat Essey. Patton, care toată dimineaţa

se străduise să păstreze legătura cu Compton de la Batalionul 327 Tancuri, s-a întâlnit cu trupele de infanterie în sudul satului. Aici, pe o colină, a stat de vorbă cu generalul de brigadă Douglas MacArthur, urmărind retragerea germanilor.

Tot atunci se apropiau de sat mai multe grupuri de tancuri americane şi Patton a direcţionat un pluton spre Essey, urmat de Batalionul 1 din Regimentul 165 Infanterie, comandat de Donovan şi MacArthur. După ce a securizat satul, Donovan şi-a aşezat oamenii în poziţii acoperite, în grădini înconjurate de ziduri, ca să-i protejeze de sporadicele rafale de artilerie. Civili francezi şi grupuri de germani au ieşit din adăposturi şi s-au predat în faţa infanteriei

Soldaţi din Divizia 42 şi tancuri americane trecând prin Essey. În apropierea acestui orăşel s-au întâlnit generalul de brigadă MacArthur şi colonelul Patton şi au stat de vorbă cât timp se desfăşura barajul german de artilerie.

şi a tancurilor de sprijin. Batalionul de sprijin, 2/165, a trecut la organizarea prizonierilor şi la colectarea materialului capturat, printre care erau şi câteva butoaie de bere a căror distrugere a fost ordonată de colonelul Anderson, comandantul batalionului.

MacArthur şi Patton au continuat înaintarea spre Pannes, trecând peste rămăşiţele artileriei germane, peste oameni şi cai care fuseseră doborâţi de barajul american de artilerie. Patton a trecut prin Pannes cu mai multe tancuri şi s-a îndreptat spre Beney. Tirul de mitralieră german a avariat turela tancului în care se afla Patton şi l-a forţat să caute adăpost într-o groapă de proiectil. După ce a cerut zadarnic sprijin de la infanterie, Patton a reuşit să ajungă la singurul tanc de sprijin şi s-a întors cu el la Pannes.

Până la ora 12.30 a ajuns şi restul plutonului de tancuri şi s-a organizat un atac coordonat. Batalionul 3/166 a sprijinit tancurile lui Patton în atacul direct asupra satului Beney, iar Batalionul 3/167 a înaintat spre sat din dreapta. Un pluton din acest batalion, însoţit de tancuri, a pătruns în Beney, a curăţat satul şi a continuat să avanseze spre Bois de Beney. Infanteria şi tancurile au capturat în Beney 16 mitraliere şi o baterie cu patru tunuri de 77 mm. Infanteriştii lui Donovan, însoţiţi de tancuri, au trecut prin Pannes şi s-au îndreptat spre cea de-a doua linie de obiectiv, Bois de Thiaucourt, în vestul satului. Sprijinit de tancurile lui Patton, Batalionul 1/165 i-a scos pe germani din pădure şi a securizat-o.

La Pannes, infanteriştii americani au descoperit o magazie a cartierului general, care adăpostea o adevărată comoară de suvenire: pistoale, pinteni, chipie, căşti, lenjerie intimă şi instrumente muzicale. Germanii îi aşteptau pe atacatori în adăposturi. Unul dintre ei avea în faţă o sticlă de schnapps şi un pahar; i-a oferit imediat atacatorului un pahar, spunându-i: „Nu-l beau eu, dar m-am gândit că ar fi bine să-i ofer un pahar americanului care mă va găsi".

Divizia 89, pe extremitatea dreaptă a Corpului IV, trebuia să atace în direcţia satului Euvezin în acelaşi ritm cu Divizia 42, aflată pe stânga ei, şi cu Divizia 2, din dreapta. Poziţionarea Diviziei 89 în faţa Bois de Mort Mare reflecta strategia generală a Armatei I: diviziile veterane erau direcţionate spre zonele de teren deschis,

unde se puteau deplasa mai uşor pentru a exploata slăbiciunile defensivei germane, iar diviziile mai puţin experimentate trebuiau să îi atace pe germanii poziţionaţi în păduri. Bois de Mort Mare, care era o prelungire a pădurii Sonnard, cea care le crease probleme infanteriştilor de la Divizia 42, masca tot frontul Diviziei 89, cu excepţia a două fâşii înguste de teren deschis aflate la nord de Flirey. Statul major al diviziei a decis ca Brigada 177 să se apropie de pădure prin est. Regimentul 354 a fost detaşat de la Brigada 177 pentru a forma rezerva brigăzii şi a diviziei.

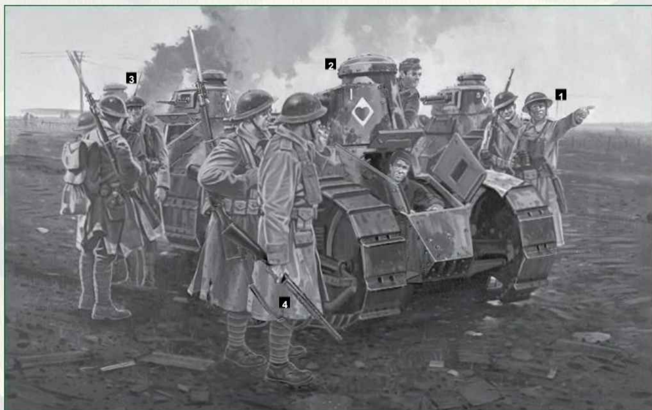
Brigada 178, care ocupa un front de două ori mai mare decât al Brigăzii 177, a primit misiunea să înainteze prin stânga şi să forţeze intrarea în pădure. La ora 5.00, Batalioanele 3/355 şi 3/356 au început să înainteze, unul lângă altul, către Bois de Mort Mare, pe sub ploaia de foc a artileriei şi a mitralierelor germane. Când au ajuns la marginea de sud a pădurii, toţi ofiţerii din fruntea trupelor au fost doborâţi. Americanii au luat cu asalt pădurea, au trecut de prima tranşee, apoi de cea de-a doua, aflată mai departe în pădure,

Repararea drumurilor a fost o operaţiune esenţială pentru transportul proviziilor şi al pieselor de artilerie care urmau să sprijine atacul.

2

1
5

Atacul cu arme combinate de la Beney, 12 septembrie 1918
(pp. 74–75)

Locotenent-colonelul Patton a fost alături de elemente din Batalioanele 326 şi 327 Tancuri în atacul din 12 septembrie. În dimineaţa aceea, Patton a direcţionat operaţiunile blindatelor împotriva Essey şi Pannes, în cadrul atacului susţinut împreună cu o parte dintre infanteriştii Diviziei 42. După ce au securizat Pannes, Patton s-a urcat în spatele unui tanc american care mergea spre Beney. Tirul mitralierelor germane l-a forţat să se adăpostească alături de infanteriştii Regimentului 167. Neputând să-l convingă pe comandantul regimentului să atace alături de tancul lui la Beney, Patton a fost silit să ordone tancului să revină în poziţie. La ora 12.30 au ajuns încă patru tancuri şi atunci Patton l-a convins pe comandant să dea un atac coordonat. Atacul s-a oprit înainte de intrarea în orăşel, când infanteria a intrat în Bois de Thiaucourt. Patton a dat ordin tancurilor să urmeze infanteria. La ora 14.00 au mai venit două tancuri şi, împreună cu un alt pluton din Regimentul 167, infanteriştii şi tancurile americane au capturat Beney spre seară. Patton **(1)** este înfăţişat lângă un tanc Renault FT-17 **(2)**, arătând spre Beney. În jurul tancului sunt soldaţi ai plutonului de infanterie din Regimentul 167, echipaţi cu impermeabile care să-i apere de ploaie **(3)**. Soldatul din prim-plan este înarmat cu o puşcă Winchester **(4)**. Puşca Winchester Model 97 era o puşcă cu pompă, cu glonţ de calibru 12 şi încărcător de şase gloanţe. Eficienţa cu care această puşcă a curăţat tranşeele şi poziţiile defensive germane a determinat guvernul german să trimită un protest oficial guvernului american în septembrie 1918, susţinând că această armă încalcă principiile Convenţiei de la Haga, precursoarea Convenţiei de la Geneva. Protestul a fost respins.

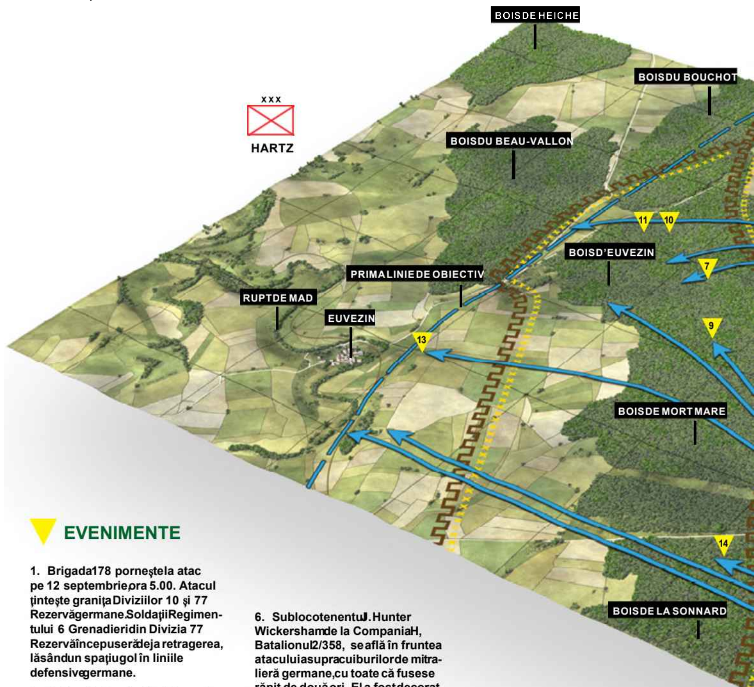
şi în final şi de a treia, care se întindea de-a lungul marginii de nord. Trupele americane au suferit pierderi mari, mai ales în rândul ofiţerilor. Regimentul 356 a capturat peste 100 de germani, majoritatea din Regimentul 257 din Divizia 77 Rezervă.

Pe dreapta, Batalionul 2/353 din Brigada 177 a atacat la marginea Bois de Mort Mare, întâmpinat cu foc de germanii din pădure şi de la ferma Ansoncourt, la marginea de sud a Bois d'Euvezin. Până la ora 5.15, toţi ofiţerii Companiei E erau fie ucişi, fie răniţi, dar, în ciuda faptului că unitatea a pierdut peste 200 de oameni, s-a raportat că ferma Ansoncourt fusese capturată şi că americanii pătrundeau în pădure. Infanteriştii Regimentelor 355 şi 353 au înaintat cu greu prin arboretul des, evitând drumurile şi cărările despre care bănuiau că sunt vizate de mitraliorii germani. Învăluind prin flanc tunurile inamice, americanii au curăţat metodic pădurea, nemiloşi cu artileriştii care au tras în ei până când au fost încercuiţi, dar capturând sute de inamici înainte de a se opri la marginea de nord a pădurii. Batalionul 2/353 a continuat să înainteze spre Bois du Beau-Vallon, de unde au mai fost capturaţi încă 200 de prizonieri şi 15 mitraliere. La capătul de nord al pădurii, Batalionul 3/353 a avansat printre infanteriştii obosiţi din Batalionul 2 şi a preluat înaintarea.

Venit în urma batalionului de asalt, Batalionul 1/353 a curăţat Bois de Mort Mare şi i-a capturat pe germanii surprinşi că fuseseră încercuiţi. Soldatul Joseph Szczepanik a mers singur la atac şi a capturat 150 de germani, înainte de a fi rănit. Ambele păduri au fost securizate până la ora 8.00.

Înaintând spre nord din pădure, cele două brigăzi au restabilit contactul şi au avansat împreună spre dealurile de la nord de Euvezin, unde s-au oprit pentru reorganizare. La ora 11.00, Batalionul 3/353 a ajuns la prima linie de obiectiv, la sud de Bouillonville, şi a aşteptat sosirea Batalionului 1/355, care venea pe stânga să înlocuiască Batalionul 3/355 ca unitate de asalt. Batalionul 3/356 nu a reuşit să ţină pasul, fiind întârziat de pădurea deasă şi de rezistenţa germană îndârjită, şi a ajuns pe linia frontului abia la ora 15.00.

Notă: Distanțele dintre două linii de grilă consecutive reprezintă 1 kilometru.

EVENIMENTE

1. Brigada 178 pornește la atac pe 12 septembrie, ora 5.00. Atacul țintește granița Diviziilor 10 și 77 Rezervă germane. Soldații Regimentului 6 Grenadieri din Divizia 77 Rezervă începuseră deja retragerea, lăsând un spațiu gol în liniile defensive germane.

2. Cuiburile de mitralieră țin pe loc o vreme batalioanele de asalt. Batalionul 3/356 se infiltrează în pozițiile germane și înaintează spre nord, către prima linie de obiectiv. Batalionul 1/356, care înaintează pentru a sprijini Batalionul 3/356, are pierderi din cauza contrabarajului german.

3. Batalionul 1/356 capturează peste 100 de soldați germani din adăposturi.

4. Compania E din Batalionul 2/358 este atacată cu tir de anfiladă de mitraliere germane și toți ofițerii ei sunt uciși sau răniți.

5. Compania F din Batalionul 2/358 încercuiește și elimină toate pozițiile germane de mitraliere.

6. Sublocotenentul J. Hunter Wickersham de la Compania H, Batalionul 2/358, se află în fruntea atacului asupra cuiburilor de mitralieră germane, cu toate că fusese rănit de două ori. El a fost decorat postum cu Medalia de Onoare a Statelor Unite.

7. Elemente din Batalionul 2/358 pătrund în Bois d'Euvezin și stabilesc contactul cu Regimentul 355.

8. Batalionul 1/353 pătrunde în Bois de Mort Mare și începe curățarea germanilor din adăposturi. Regimentul 354 nu profită de atacul din dimineața aceea și rămâne pe loc ca rezervă divizionară.

9. Batalionul 3/355 și Batalionul 1/355 întâmpină o rezistență germană puternică în partea înaltă a Bois de Mort Mare, inclusiv cuiburi de mitralieră și lunetiști așezați în copaci.

10. Batalionul 3/353 trece printre rândurile Batalionului 2/353 pentru a continua atacul.

11. Soldatul Joseph Szczepanik din Compania M, Batalionul 3/353, capturează 150 de germani ascunși în adăposturi.

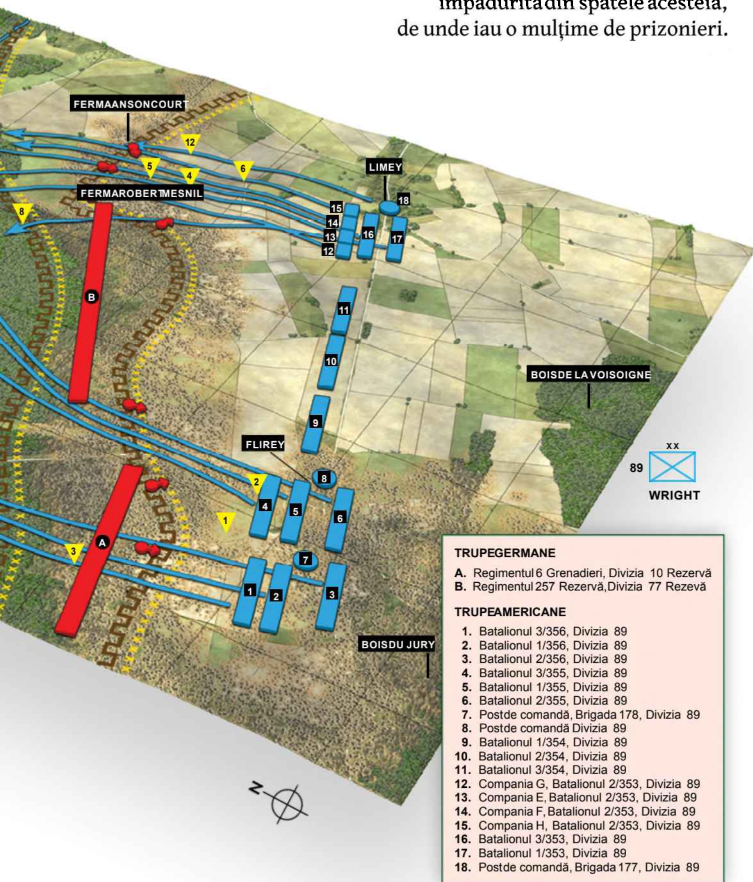
12. Postul de comandă al Brigăzii 177 este transferat la ferma Ansoncourt până la ora 8.00.

13. Prima linie de obiectiv a Diviziei 89 este atinsă de avangarda Regimentelor 356 și 353 la ora prânzului. Regimentul 355 nu ajunge la prima linie de obiectiv decât la ora 15.00.

14. Batalionul 2/356 curăță Bois de la Sonnard.

ATACUL DIVIZIEI 89, 12 SEPTEMBRIE 1918

Americanii străpung defensiva germană și pătrund în zona împădurită din spatele acesteia, de unde iau o mulțime de prizonieri.

Comandantul Diviziei 89, generalul-maiorWright, care la ora 10.00 îşi mutase cartierulgeneralla Flirey, a transferat artileria diviziei în faţa Bois de Mort Mare. Geniştii au primit ordin să refacă drumul care pleca din nordul satului Flirey, iar la miezul zilei un regiment de artilerie a fost desfăşurat la nord de Bois de Mort Mare. În acelaşi timp, Wright a primit ordine revizuite de la Corpul I, care impuneau ca divizia lui să continue înaintarea la obiectivul armatei. Linia de obiectiv revizuită se întindea din mijlocul Bois de Dampvitoux, la 4 kilometri nord de Beney, până la Xammes. Pentru a ocupa această linie, Divizia 89 trebuia să vireze spre stânga, către nord-vest, folosind Xammes ca pivot.

În timp ce aştepta sosirea Brigăzii 178, de la Batalionul 3/353 s-au trimis grupuri de patrulare care au fost imediat risipite de tir de artilerie şi mitraliere. Soldaţii din Batalionul 3/356 au trecut uşor peste apărătorii germani şi au pătruns în sat, unde au găsit sute de germani din cadrul personalului de sprijin al Diviziei 10 aşteptând răbdători să capituleze în faţa cuiva. Sergentul Harry Adams a urmărit un soldat german la un adăpost construit în coasta unui deal. După ce a tras ultimele două focuri de pistol în uşa adăpostului, el le-a cerut să se predea. Fluturându-şi ameninţător pistolul descărcat, Adams a plecat de acolo în spatele a 300 de soldaţi şi a unui locotenent-colonel.

Corpul I

Obiectivul pe care l-a avut Corpul I comandat de Liggett a fost zona înaltă aflată la nord de Thiaucourt, poziţie strategică aflată pe calea ferată dinspre Onville. Liggett a dispus ca vârf de lance al atacului să fie veterana Divizie 2.

Divizia 2 trebuia să treacă prin trei păduri: Bois la Haie l'Evêque, Bois du Four şi Bois de Heiche. Thiaucourt, întins de-a lungul râului Rupt de Mad, era cea mai mare aşezare de pe înălţime, după St. Mihiel. Divizia s-a desfăşurat pe un front lung de 2 kilometri, cu Brigada 3 (Regimentele 9 şi 23) în poziţie avansată, urmată de Brigada 4 (Regimentele 5 şi 6 Puşcaşi Marini). În faţa lor se aflau

soldații din Regimentul 419 german, Divizia 77 Rezervă. Regimentul german și-a desfășurat la marginea din față a Bois la Haie l'Evêque și Bois du Four Batalioanele 2 și 3. Linia artileriei germane de sprijin se afla la marginea din spate a pădurilor și era sprijinită de un batalion *Landsturm* și de o companie de pionieri. Batalionul 1/419 era rezerva diviziei, la sud de Thiaucourt.

Divizia 2 primise un flux constant de trupe de sprijin și acum avea 28 600 de oameni, cu peste 1 400 mai mult decât avusese inițial. Ceea ce se întâmplase la Batalionul 3/6 Pușcași Marini era caracteristic. Cu o zi înainte de atac, batalionul a primit 250 de oameni, care au fost distribuiți către toate companiile. Soldații au primit în plus câte două banduliere de muniție pentru pușcă, muniție suplimentară Chauchat și grenade pentru aruncătoare. Circa 20% din fiecare companie a fost ținută ca rezervă. Batalionul 3/6 a primit un pluton de mortiere Stokes, o unitate de tunuri de 37 mm cu 15 oameni, 40 de pionieri pentru tăierea sârmei ghimpate și opt geniști care să asigure coordonarea cu tancurile.

Ordinul armatei a stabilit ca primă linie de obiectiv pentru Divizia 2 Bois de Heiche. Batalioanele 3/9 și 2/23 au fost desemnate ca vârf de lance al atacului Brigăzii 3, sprijinite de un baraj de mitralieră executat de Batalioanele 4 și 6 Mitraliori. Brigada 3 a primit și o companie de atac cu gaze și aruncătoare de flăcări și trei companii de tancuri.

Supunându-se ordinelor primite de la Grupul Gorze, care impuneau adâncirea zonei de avanpost și retragerea principalei linii de rezistență până la linia protectoare a artileriei, maiorul Nauman, comandantul Regimentului 419, a transmis trupelor noul ordin pe 11 septembrie la ora 18.30. Avanposturile urmau să rămână pe loc cu mitraliere, dar majoritatea batalioanelor de pe linia frontului trebuiau să se retragă. Aceste mișcări erau în plină desfășurare când a început barajul american la ora 1.00. Batalioanele 2 și 3 s-au dezintegrat pur și simplu sub acest baraj. Comandantul regimentului a dispărut la un moment dat cu statul său major, iar Batalionul 1, divizat pe companii, a încercat disperat să țină piept, dar s-a prăbușit

sub greutatea atacului american. Pe 13 septembrie, din Regimentul 419 nu au mai fost găsiţi decât 300 de soldaţi.

La ora 5.00, companiile de asalt au început înaintarea în patru valuri, la 50 de metri unul de altul. Primele două valuri au înaintat pe o linie subţire, cu 5–10 metri între soldaţi, iar ultimele două linii au înaintat în mici coloane, însoţite de mitraliere, mortiere şi tunuri de 37 mm. Între companii era o distanţă de 200 de metri, iar între batalioane, de 500 de metri. Rezistenţa germană a fost neglijabilă, iar Brigada 3 a ocupat rapid, până la ora 7.00, linia protectoare de artilerie a germanilor, la marginea de nord a Bois du Four. Fără să se oprească, americanii au continuat să atace în linie Bois de Heiche şi au ocupat linia din capătul de nord la ora 9.00. Apărătorii germani din Bois la Haie l'Évêque aveau aici o linie defensivă slabă, care i-a ţinut în loc pe americani un timp, înainte de a se retrage în faţa tirului concentrat de puşcă.

Artileria americană a bombardat liniile germane în timp ce Brigada 3 se reorganiza. Regimentul 9, care îşi lărgise linia frontului în timpul înaintării iniţiale, şi-a transferat batalioanele 2/9 şi 1/9 în poziţii avansate. Batalionul 2/23 a rămas ca unitate de asalt pe stânga. La ora 11.00 înaintarea a fost reluată, iar germanii din Regimentul 257 Infanterie Rezervă au încercat să opună rezistenţă pe versantul aflat la sud de Thiaucourt. Linia germană a fost luată pe sus când Regimentul 23 a trecut prin Thiaucourt în jurul prânzului, iar Brigada 3 a ajuns la obiectivul pentru prima zi la ora 13.00. Divizia 2 a luat peste 3 000 de prizonieri, 92 de tunuri aflate într-un tren, un spital de campanie dintr-un tren, un convoi de muniţie şi vehicule goale de transport.

La est de Divizia 2, Divizia 5 avea ca obiectiv capturarea Bois de la Rappe. Planul de atac prevedea ca batalioanele de sprijin să avanseze încă 3 kilometri, prin Bois Gérard, şi să ajungă în zona înaltă de la nord-est de Viéville. În faţa Diviziei 5 se afla Regimentul 332, pe care spionajul american îl considera de clasa a treia. Prima linie germană, constituită dintr-o singură tranşee protejată de sârmă ghimpată, se întindea pe teren deschis la vest de Bois de la Rappe. În spatele primei linii, a doua poziţie de luptă era formată din Bois des

Bateriegermanăde tunuri de calibru 120 mm şi 210 mm capturatăîn garaThiaucourt.

Saulx, Grandes Portions şi Bois St. Claude. În această a doua poziţie erau două linii de tranşee cu redute de beton şi adăposturi solide.

Înaintarea a început la ora 5.30, cu Brigada 10 (Regimentele 6 şi 11) care s-a deplasat repede prin sârma ghimpată ruginită şi prost întreţinută. Chiar de la începutul atacului, un flux continuu de prizonieri germani, printre care se număra şi comandantul Regimentului 332, s-a îndreptat spre ariergarda americană. Opoziţia a fost ceva mai puternică la Bois des Saulx şi St. Claude, dar, până la ora 7.00, Regimentul 11 Infanterie a pătruns în Viéville chiar în urma barajului de artilerie. La ora 9.30, Brigada 10 a trecut prin Bois Gérard şi a ocupat prima linie de obiectiv. În timp ce americanii curăţau pădurea, au găsit un spital german şi o tabără de recreere bine dotată, unde erau o berărie rustică şi căsuţe cu lumină electrică.

Lucrând chiar în spatele Diviziei 5, Compania 7 Genişti a început curăţarea şi refacerea reţelei de drumuri pentru a permite transportul proviziilor spre front. Bucătăriile şi punctele de prim ajutor mobile au fost transferate şi ele în poziţii avansate, iar de-a lungul liniei de front s-au stabilit câteva staţii de ambulanţă. Batalioanele 2/60 şi 2/61 din Brigada 9 au primit ordin să înainteze ca să sprijine Brigada 10, după care a continuat înaintarea spre obiectivul pentru prima zi. Potrivit planurilor corpului de armată, linia de înaintare s-a reorientat spre nord-est, iar la ora 13.30 obiectivul armatei a fost securizat şi soldaţii au trecut la săparea tranşeelor.

Desfăşurată spre capătul estic extrem al liniei americane, de-a lungul părţii de sud a crestei, Divizia 90 avea de parcurs cea mai scurtă distanţă. Divizia avea ordin să atace cu Brigada 180 pe dreapta, care trebuia să facă o înaintare limitată, în timp ce Brigada 179,

Tren german cu ecartament îngust capturat de Divizia 2 pe 12 septembrie. Germanii îşi construiseră o reţea amplă de căi ferate obişnuite sau cu ecartament îngust pe înălţimea St. Mihiel, folosite în primul rând la transportul materialelor şi proviziilor.

pe stânga, trebuia să țină pasul cu înaintarea Diviziei 5. În sectorul Brigăzii 179, Regimentul 357, plasat pe stânga, a desemnat Batalionul 1 ca unitate de asalt, Batalionul 2 ca sprijin și Batalionul 3 ca rezervă de brigadă. Regimentul avea ordin să treacă prin Bois de la Rappe și prin Bois St. Claude și să sprijine atacul Diviziei 5 la Viéville. Regimentul 358, pe dreapta, a luat în primire o linie de front suficient de largă pentru a desfășura Batalioanele 3 și 2, desemnate unități de asalt, având ca sprijin Batalionul 1/358. Obiectivul Regimentului 358 era Bois de Frière.

În sectorul Brigăzii 180, Batalionul 3/359 trebuia să păstreze contactul cu Batalionul 3/358 și să captureze Quart de Reserve, un pâlc

Infanteriști din Divizia 5 înaintând printre centuri de sârmă ghimpată. Planificatorii americani au fost îngrijorați din cauza impactului pe care credeau că îl vor avea zonele extinse cu sârmă ghimpată asupra atacului inițial. În ciuda aparențelor, o mare parte din sârma ghimpată s-a dovedit ruginită și prost întreținută.

de copaci risipiţi pe circa 320 de metri pătraţi. Batalionul 2/359 trebuia să sprijine atacul la Quart de Reserve, iar Batalioanele 1/360 şi 3/160, la extremitatea dreaptă a sectorului divizionar, trebuiau să rămână pe loc, în faţa Bois-le-Prêtre.

Când se apropia ora 5.00, la care trebuia să fie declanşat atacul, batalioanele de asalt au observat că barajul de sprijin de pe frontul lor era destul de subţire. Înainte de atac, câteva patrule şi grupuri de lucru încercaseră să taie nişte culoare prin sârma ghimpată, dar nu rezolvaseră prea multe lucruri din lipsă de tăietoare de sârmă. Frustraţi de neputinţa de a face rost de unelte de la armată, ofiţerii de la comanda diviziei au stârnit un mic scandal după ce au încercat să cumpere aceste tăietoare de pe piaţa liberă de la Toul şi Nancy. La momentul declanşării atacului, se procuraseră 400 de tăietoare solide pentru fiecare brigadă.

În faţa Diviziei 90 se afla desfăşurată Divizia 255 germană, clasificată de spionajul american ca unitate de clasa a patra, dar capabilă să ţină piept atacului american. Pe stânga, Batalionul 1/357 s-a repezit înainte, a traversat aproape 1,5 kilometri de teren deschis, a trecut prin sârma ghimpată şi prin focul mitralierelor germane şi a pătruns în Bois de la Rappe. Între Bois de la Rappe şi Forêt des Venchères, peste drumul care ducea de la Viéville la Vilcey-sur-Trey, era o ravenă, numită ulterior Aleea Gazului. Coastele abrupte ale acestei ravene, de la drum până la marginea Forêt des Venchères, erau împânzite de cuiburi de mitralieră. Batalionul 1/357 s-a chinuit să urce panta, sub ploaia tirului de mitralieră. Pierderile înregistrate în rândul ofiţerilor au fost foarte mari, dar asaltul a adus batalionul în poziţiile germane. Înaintând în sprijinul lui, şi Batalionul 2/357 a suferit din cauza tirului inamic şi a avut de curăţat redutele rămase în urma celuilalt batalion. Batalionul 2/357 a sprijinit şi atacul Batalionului 3/358, aflat pe flancul lui drept, batalion care făcea eforturi să captureze Bois de Frière.

Chiar înainte de a începe atacul, pe când se deplasa către poziţiile de start, Batalionul 3/358 a avut de suferit din cauza tirului german de artilerie. Maiorul Terry Allen a fost rănit de un şrapnel şi a fost dus la un punct de prim ajutor. După ce şi-a recăpătat

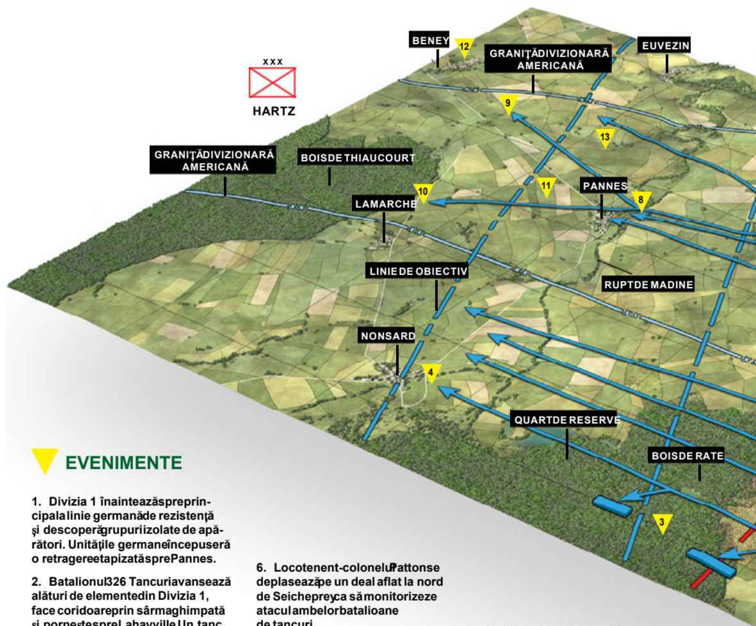

Trupele americane din avangardă au descoperit mari tabere germane de recreere pe înălţimea St. Mihiel.

cunoştinţa, Allen a refuzat tratamentul şi s-a întors pe front, adunând grupuri răzleţite de soldaţi. Allen şi oamenii lui au luat prin surprindere mai multe redute germane depăşite de trupele Batalionului 3/358, iar soldaţii au ajuns să se lupte corp la corp, cu pumnii, după ce şi-au epuizat muniţia. Allen a fost din nou rănit, şi-a pierdut mai mulţi dinţi, după care a fost evacuat.

Batalionul 3/358 a întâmpinat dificultăţi din cauza terenului şi a defensivei germane. Nemaiavând decât cinci dintre cei 12 ofiţeri la comandă, înaintarea a început să se împotmolească. Elemente din Batalionul 1/358, venite în sprijin, s-au amestecat cu soldaţii din 3/358 încercând să înainteze prin valea împădurită. Căpitanul George Danenhour, comandantul Companiei B, şi căpitanul Sim Souther, comandantul Companiei M, au decis să captureze Vilcey-sur-Trey înainte de lăsarea serii, dar atacul lor s-a oprit la câteva sute de metri de orăşel.

Notă: Distanţele dintre două linii de grilă consecutive reprezintă 1 kilometru.

EVENIMENTE

1. Divizia 1 înaintează spre principala linie germană de rezistenţă şi descoperă grupuri izolate de apărători. Unităţile germane începuseră o retragere etapizată spre Pannes.

2. Batalionul 326 Tancuri avansează alături de elemente din Divizia 1, face coridoare prin sârmă ghimpată şi porneşte spre Lahayville. Un tanc este pierdut la traversarea Rupt de Mad. Batalionul 326 sprijină infanteria Diviziei 1 la atacurile de la Bois de Rate.

3. Batalioanele 1/18 şi 2/18 sunt detaşate la Divizia 1 pentru acoperirea flancului stâng.

4. Batalionul 326 Tancuri sprijină înaintarea Diviziei 1 către obiectivul primei zile, Nonsard.

5. Batalionul 327 Tancuri sprijină atacul Diviziei 42 la Bois de la Sonnard, la ora 8.00. Regimentele 167 şi 168 întâlnesc elementele avansate din Regimentele 6 Grenadieri şi 47 în partea de nord a pădurii.

6. Locotenent-colonelul Patton se deplasează pe un deal aflat la nord de Seicheprey ca să monitorizeze atacul ambelor batalioane de tancuri.

7. Patton se duce la generalul de brigadă MacArthur, comandantul Brigăzii 84 Infanterie din Divizia 42, şi împreună urmăresc retragerea trupelor germane din Essey. Amândoi reuşesc să supravieţuiască în faţa unui baraj de artilerie german.

8. Patton se află în fruntea a cinci tancuri din Batalionul 327 care trec prin Essey, îndreptându-se spre Pannes.

9. Alături de Patton vin câteva grupuri de soldaţi din Brigada 83 şi împreună înaintează spre Beney. Aşezat pe puntea din spatea unui tanc, Patton reuşeşte să scape teafăr din tirul mitralierelor germane.

10. Revenind la Pannes, Patton coordonează un atac la Bois de Thiaucourt dat împreună cu infanteriştii Regimentului 166, Brigada 83.

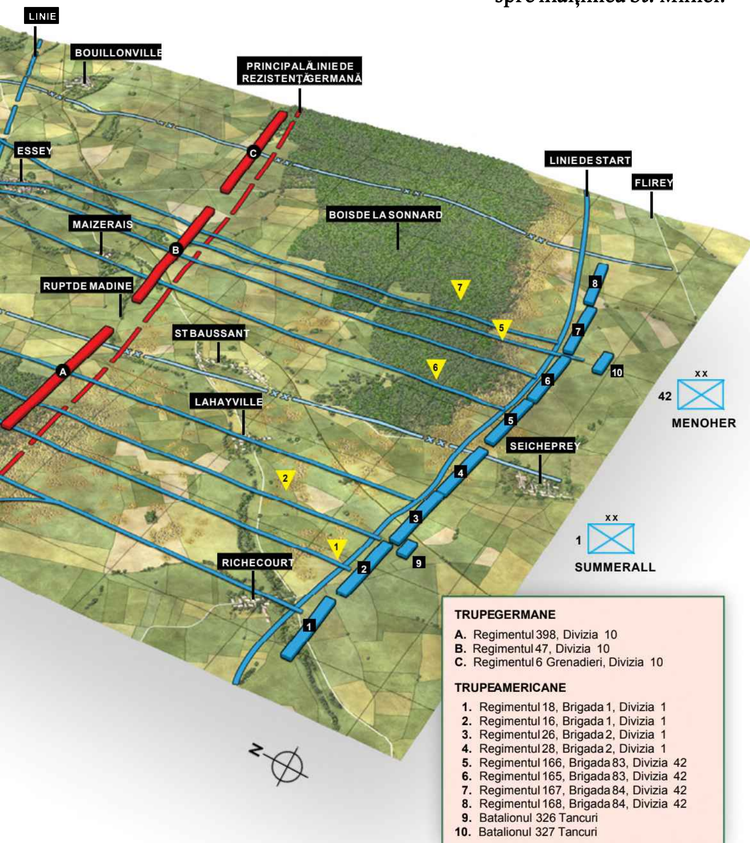
11. La ora 14.00, Patton ordonă tancurilor rămase să se întoarcă la Pannes pentru a se realimenta cu combustibil şi a se reînarma.

12. La ora 16.00, tancurile lui Patton se alătură elementelor din Regimentul 167 în atacul de la Beney, în urma căruia sunt capturate 16 mitraliere şi patru piese de artilerie de 77 mm.

13. Patton ordonă tancurilor să se întoarcă la Pannes, în timp ce soldaţii Regimentului 167 încep să sape tranşee la sud de Beney.

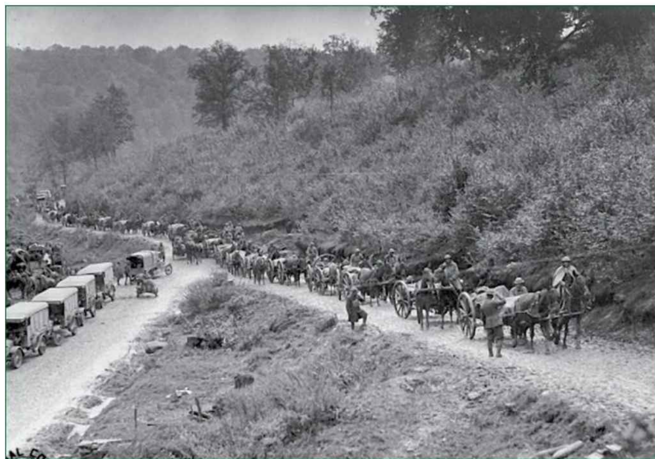
OPERAŢIUNI ALE TANCURILOR AMERICANE, 12 SEPTEMBRIE 1918

Descoperind că trupele germane din faţa lor sunt în retragere, Diviziile 1 şi 42 americane încep să avanseze rapid spre înălţimea St. Mihiel.

În timp ce Batalionul 3/358 era ţinut pe loc din înaintare, la dreapta lui Batalionul 2/358 era şi el stânjenit de sârma ghimpată şi de mitralierele germane. În timpul atacului iniţial, comandantul batalionului şi doi comandanţi de companie fuseseră răniţi, astfel încât căpitanul John Simpson, de la Compania G, şi-a asumat comanda batalionului. Până la ora 7.15, câteva plutoane din Compania F securizaseră linia de obiectiv şi luaseră peste 150 de prizonieri. Lunetiştii germani care acopereau cărările din pădure au fost neutralizaţi de „vânătorii de veveriţe“ din Oklahoma şi Texas; caporalul Wilbur Light a fost decorat cu Crucea Serviciu Distins pentru că a doborât şase lunetişti. Abia la ora 14.00 a ajuns din urmă restul batalionului. După aceea, 3/358 a primit ordin să securizeze La Poêle, o redută germană, şi să se stabilească acolo pe timpul nopţii.

Transportul proviziilor pe front pe drumurile supraaglomerate a creat probleme logistice pe toată durata ofensivei de la St. Mihiel.

În sectorul Brigăzii 180, Batalionul 3/359 a primit ordin să se abată spre vest de la poziția lui de start. Ordinul a fost primit târziu și nu toți ofițerii au fost informați imediat de această schimbare, ceea ce a dat naștere la întârzieri în distribuirea muniției și hranei. Aceste întârzieri, la care se adăugau și alte dificultăți, precum întunericul și ploaia, au avut ca rezultat instalarea târzie în pozițiile de atac a mai multor plutoane. Germanii au apărat Quart de Reserve cu tenacitate. Cu sprijinul Batalionului 2/359 și suferind pierderi serioase mai ales în rândul ofițerilor, companiile K, L și M au ocupat la ora 13.00 tranșeea renană, unde și-au consolidat pozițiile. Batalionul 2/359 și-a petrecut restul zilei securizându-și poziția și eliminând pungile de rezistență germană.

Rolul Diviziei 82 era să fie balamaua pe care urma să pivoteze ușa Corpurilor I și IV. Deși nu trebuia să se angajeze în toate atacurile, poziția ei era una complicată. Divizia își întindea rândurile peste râul Moselle, avându-i în față pe germanii din Divizia 255, la vest, în spatele râului Moselle, și Brigăzile 84 Landwehr și 31 Landwehr. Ordinul primit la divizie cerea menținerea presiunii asupra inamicului prin patrulări agresive. Pe 12 septembrie, astfel de patrule agresive au pus la încercare liniile germane. O forță din cadrul Regimentului 327 i-a angajat în luptă pe germanii de la ferma Bel Air, pe malul de est al râului, dar s-a retras din cauza presiunii puternice a inamicului. Pe malul vestic, trei plutoane din Compania F din Regimentul 328 au înaintat până spre orășelul Norroy, au pătruns în liniile germane, după care s-au retras. Patrulele trimise de Regimentul 325 au ajuns la Eply, iar cele trimise de Regimentul 326 au atacat pozițiile germane aflate la vest de Bois de la Voivrotte.

Corpul V

Pe latura de vest a înălțimii, generalul-maior Cameron aștepta cu Corpul V, care avea în frunte Divizia 26 Yankee, în timp ce Corpurile I și IV atacau pe partea de sud. Pentru a-i induce în eroare pe germani, corpul de armată trebuia să atace abia la ora 8.00. Divizia 26 avea în față sute de metri de sârmă ghimpată și un dens

Luptele din Bois de Frière, 12 septembrie 1918 (pp. 92–93)

Batalionul 3/358 Infanterie, Divizia 90, a fost desemnat unitate de asalt pentru atacul american din dimineaţa de 12 septembrie. În timp ce înainta spre poziţia de start, înainte de răsăritul soarelui, unitatea a fost prinsă de tirul german de contrabaterie. Maiorul Allen, comandantul batalionului, a fost rănit şi evacuat în stare de inconştienţă la un punct de prim ajutor din ariergardă. După ce şi-a revenit, Allen şi-a scos plăcuţa cu informaţii medicale şi s-a întors la unitatea lui, care intrase în Bois de Frière. Allen a adunat un grup de soldaţi rătăciţi de la diverse unităţi şi a pornit cu ei înainte. Au descoperit un grup de germani ieşind dintr-un adăpost, după ce scăpaseră neobservaţi de primul val american. Allen şi-a condus oamenii într-o disperată luptă corp la corp cu germanii. După ce a rămas fără gloanţe şi cu toate că era rănit, Allen s-a bătut cu pumnii; a pierdut câţiva dinţi şi a mai suferit o rană serioasă. Allen şi oamenii lui sunt ilustraţi aici luptându-se cu germanii în tranşee. În dimineaţa de 12 septembrie, soldaţii americani aveau impermeabile, ca să fie protejaţi de ploaie. Allen **(1)** trage cu pistolul lui de calibru 45 **(2)**, care intra în dotarea standard a ofiţerilor. Doctrina tactică americană impunea batalioanelor de asalt să înainteze cât mai rapid posibil spre prima linie de obiectiv. Batalioanele din al doilea val aveau misiunea de a curăţa redutele germane rămase în urma trupelor de avangardă. Barajul de artilerie din acea dimineaţă împinsese multe unităţi germane în adăposturile lor **(3)** şi o parte dintre acestea nu fuseseră observate de primii atacatori americani. În timpul ofensivei de la St. Mihiel, numeroase unităţi americane de sprijin au fost angajate în lupte disperate pentru curăţarea micilor grupuri de germani risipiţi prin păduri. În al Doilea Război Mondial, Allen avea să fie comandant al Diviziei 1 Infanterie în campaniile din Africa de Nord şi Sicilia. Criticat pentru lipsă de disciplină, a fost eliberat din funcţie de generalul Dwight Eisenhower. Ulterior a fost numit la comanda Diviziei 104 Infanterie, cu care a luptat în Ardeni, în ultima ofensivă majoră a germanilor înainte de capitularea din mai 1945.

sistem de tranşee. Brigada 51 ţinea flancul drept al sectorului de divizie. Regimentul 101 a fost desemnat unitate de asalt, urmat de Regimentul 102 ca unitate de sprijin. Pe stânga era Brigada 52, care desfăşurase în linie Regimentele 103 şi 104. Obiectivul pentru prima zi era o creastă aflată la sud-est de drumul care ducea de la Dompierre la ferma Longeau. În faţa Diviziei 26 se afla Divizia 13 Landwehr, cu efective reduse şi soldaţi lipsiţi de motivare.

După barajul preliminar, soldaţii diviziei americane s-au aruncat cu elan în atac. Spre uimirea lor, rezistenţa întâmpinată a fost minimală, aşa că au putut înainta aproape un kilometru fără mari probleme. La extremitatea stângă a sectorului ţinut de Brigada 52, Regimentul 104 a avansat rapid, anihilând pungi de rezistenţă izolate. Pe dreapta, Regimentul 103 a dat peste cuiburi germane

Prizonier german îngrijit de personalul medical al Diviziei 26. Din cauza ploilor abundente din noaptea de 11 septembrie şi din dimineaţa de 12 septembrie, majoritatea infanteriştilor americani purtau impermeabile peste uniforme.

Cale ferată cu ecartament îngust și sistem defensiv german capturate în apropiere de St. Rémy. Americanii au început imediat să folosească infrastructura feroviară capturată de la germani pentru a îmbunătăți transportul proviziilor și al întăririlor destinate unităților de pe front.

de mitralieră în Bois St. Rémy. Învăluind prin flancuri redutele germane, soldații regimentului i-au anihilat pe mitraliori și au continuat să înainteze, ajungând să captureze un întreg batalion inamic.

Pe dreapta, Regimentul 101, desfășurat cu două batalioane în linie, s-a trezit încurcat într-o centură de sârmă ghimpată cu o adâncime de circa 30 de metri. Avansând cu prudență de o parte și de alta a Grande Tranchée de Colonne aproape un kilometru printr-o pădure distrusă, regimentul s-a apropiat de șoseaua Vaux–St. Rémy, unde s-a izbit de o linie puternică de tranșee solide, întărite și cu redute de beton. Tirul artileriei germane, care până atunci fusese ineficient, a început să facă victime în rândul infanteriștilor americani. După un moment de stupoare, americanii au început să-și facă loc

pe lângă redute. În jurul prânzului, batalioanele de sprijin din Regimentul 102 și Batalionul 101 Mitraliere au primit ordin de atac. După o scurtă recunoaștere făcută de șeful de stat major al Diviziei 26, Batalionul 1/102 a primit ordin să avanseze printre soldații Regimentului 101 și să continue atacul. Colonelul Hiram Bearss, comandantul Regimentului 102, a ordonat Batalionului 1/102 să pornească la atac la ora 16.00. Mai mulți soldați au reușit să se infiltreze pe linia defensivă, i-au luat prin surprindere pe germani, au capturat pozițiile inamice de mitralieră din ariergardă și au anihilat astfel defensiva. Ulterior, batalionul a curățat rapid linia.

Pe stânga, Regimentul 104 a raportat că a pierdut contactul cu Divizia 15 Colonială franceză. Francezii capturaseră St. Rémy la ora 23.30, dar atacul lor s-a împotmolit la dealul Amaranthe, unde

Prizonieri germani capturați de Divizia 26 la Dommartin. Calitatea slabă și moralul scăzut al multora dintre unitățile germane de la înălțimea St. Mihiel au avut frecvent ca rezultat capitularea în masă.

rezistenţa germană a fost mai puternică. Deşi Regimentul 104 a raportat focuri sporadice de puşcă, acestea nu erau un pericol real pentru flancul neacoperit, aşa că atacul american a continuat. Statul major al Corpului V a luat act de eşecul francezilor, care nu au putut ţine pasul cu atacul Diviziei 26, şi a trecut în sarcina aceleiaşi divizii porţiunea de front care trebuia ţinută de francezi. Regimentele 103 şi 104 au continuat să înainteze şi au intrat în Bois-le-Chanot. Regimentul 104 a capturat acolo o baterie de tunuri de 155 mm şi ambele regimente şi-au extins linia de atac spre sud, către Dommartin. În timp ce urcau panta spre orăşel, americanii au fost întâmpinaţi de tirul furios al mitralierelor germane. Americanii s-au retras în pădure şi au început să-şi sape tranşee pentru noapte.

În timp ce Divizia 26 îşi consolida poziţiile, generalul-maior Edwards a stat de vorbă cu comandantul Diviziei 2 Cavalerie franceză, generalul Hennocque, stabilind paşii următori. Hennocque, ale cărui trupe ţinuseră pasul cu americanii de pe flancul drept, a propus schimbarea direcţiei de atac spre stânga, către St. Maurice. Edwards a fost de acord şi a ordonat statului său major să demareze pregătirile pentru această mişcare. Chiar când lua această decizie, comandantul Corpului V, generalul-maior Cameron, i-a ordonat lui Edwards, la indicaţia lui Pershing, să atace la sud-est, către Vigneulles, unde avea să facă legătura cu Divizia 1, urmând ca împreună să închidă înălţimea. Făcând referire la tensiunile vechi dintre ofiţerii Gărzii Naţionale şi soldaţii şi oamenii din Divizia 26 şi comandanţii armatei regulate, Cameron i-a spus lui Edwards: „E şansa ta, bătrâne. Treci la treabă (...) şi încearcă să întreci Divizia 1 la înaintare şi la curăţare".

Război în aer

În timp ce infanteriştii tremurau în tranşee pline de noroi, îndurând o noapte cu ploaie torenţială, piloţii colonelului Billy Mitchell aşteptau în hangare şi în săli de briefing să primească permisiunea de zbor. Maiorul Joseph McNarney, comandantul Grupului Observaţie din cadrul Corpului IV, şi-a adunat comandanţii de escadroane.

Avionul francez Nieuport 28 din dotarea escadroanelor americane de urmărire. În special această versiune mai târzie a biplanului Nieuport a fost folosită de piloţii americani, inclusiv de Eddie Rickenbacker, pentru că piloţii francezi preferau acum modelul Spads.

I-a informat în legătură cu misiunea pe care o aveau a doua zi şi le-a reamintit că aviaţia trebuie să fie „o parte esenţială a atacului şi, indiferent de vreme, misiunile trebuiau să fie îndeplinite atâta timp cât avioanele aveau posibilitatea fizică de a decola".

Mitchell îşi poziţionase escadroanele de vânătoare în flancurile înălţimii, acolo unde se aflau şi grupurile de recunoaştere. Escadroanele de urmărire aveau misiunea de a proteja avioanele de observaţie şi de a păstra controlul spaţiului aerian. Planul lui Mitchell urmărea coordonarea misiunilor de observaţie, urmărire şi bombardament, astfel încât să sprijine atacul infanteriei americane, dar şi să împiedice retragerea germanilor. Plafonul jos de nori, ploaia torenţială şi vânturile puternice i-au dejucat planul de atac. Majoritatea escadroanelor şi-au amânat misiunile în speranţa că vremea se va îmbunătăţi. În aceste condiţii nefavorabile, avioanele ar fi trebuit să zboare la mică înălţime şi nici aşa nu exista certitudinea că vor putea vedea ceva relevant. La fel, baloanele americane erau inutile

pe o astfel de vreme. Cele care, totuşi, s-au ridicat au raportat vizibilitate proastă şi au abandonat misiunea.

Devreme, în negura dimineţii, câteva avioane au decolat şi au raportat înaintarea americanilor şi retragerea germanilor. Avioanele de observare au raportat că drumul Vigneulles–St. Benoît era plin de soldaţi, artilerie şi convoaie în retragere. În cursul dimineţii, mai multe avioane de observaţie, urmărire şi bombardiere au reuşit să se ridice în aer. Odată plecaţi în zbor, piloţii au avut alte dificultăţi, legate de comunicarea cu solul. Escadronului 8 Aero i-a fost imposibil să păstreze o comunicare eficientă cu Divizia 1 sau cu statul major al brigăzii. Faptul că unităţile de la sol nu aveau radio ducea la situaţii în care mesajul era scris de mână, apoi introdus într-un cilindru care era aruncat la cartierul general.

În total, Grupul Observaţie al Corpului I a efectuat peste 50 de zboruri în prima zi a ofensivei. Pe partea de vest a înălţimii, Grupul Observaţie de la Corpul V a avut şi el câteva misiuni reuşite, iar piloţii Escadronului 99 Aero au raportat că infanteriştii Diviziei 26 avansau rapid şi că mai multe sate erau în flăcări.

Cea mai importantă misiune, anume pătrunderea în zonele din ariergarda germană şi monitorizarea mişcărilor de trupe inamice, i-a revenit Grupului Observaţie al Armatei I. Escadronul 91 Aero, formaţiune veterană, care zbura în regiunea St. Mihiel încă din primăvara lui 1918, a reuşit să-şi îndeplinească o bună parte din misiune. Deşi stânjenită din cauza aceloraşi condiţii meteorologice nefavorabile ca şi celelalte grupuri, o echipă de observare a reuşit să pătrundă până la 80 de kilometri în ariergarda poziţiilor germane şi a raportat evidenţe clare ale retragerii germane.

Ripostă germană

Confuzie a fost cuvântul de ordine la cartierul general al Detaşamentului C atunci când a venit vestea atacului american. La ora 7.00 a fost clar că se desfăşura o ofensivă generală. La ora 8.00, a venit vestea încurajatoare că atacul slab dat în sectorul francez ţinut de Divizia 5 Lanwehr fusese respins. La ora 9.30, Fuchs a primit

informaţia că Divizia 77 Rezervă avea probleme şi că se observaseră în sectorul acesteia unităţi aflate în retragere. Ca răspuns, el a ordonat Diviziilor 31 şi 123 să pornească în sprijinul Diviziilor 77 Rezervă şi 10. Divizia 255 a raportat că rezista în faţa atacului american, dar că a pierdut legătura cu Divizia 77 Rezervă, aflată pe dreapta ei.

Realitatea din teren era mult mai gravă. Divizia 77 Rezervă se dezintegrase, iar vecina ei, Divizia 10, făcea faţă cu greu presiunii. Neputând să ajungă la cartierul general al armatei, comandantul Grupului Gorze, generalul Hartz, a ordonat din proprie iniţiativă Diviziilor 31 şi 123 să contraatace. Divizia 31 a fost direcţionată spre Thiaucourt, iar Divizia 123 spre Viéville. Ceva mai târziu, legătura radio cu Conflans a fost refăcută, iar Hartz i-a raportat lui Fuchs înrăutăţirea situaţiei.

După ce Fuchs şi statul său major şi-au revenit din şocul pe care l-au avut după primirea veştilor de la Grupul Gorze, au început să facă un plan de restaurare a liniei germane de front. Divizia 88, detaşată provizoriu la Grupul Combres, i-a fost trimisă lui Hartz.

La ora 10.15, speranţele pe care şi le puseseră în salvarea situaţiei au fost iar reduse, de vreme ce rapoartele preliminare sugerau că americanii reuşiseră să treacă de defensiva Diviziei 77 Rezervă, iar la ora 10.50, un raport oficial primit de la Grupul Gorze anunţa că Divizia 77 Rezervă fusese anihilată şi că inamicul se apropia de Thiaucourt şi de ferma Tautecourt. Gorze a mai raportat că nu sunt semne că Diviziile 31 şi 123 urmează să dea contraatacul aşteptat. Fuchs a ajuns la concluzia că flancul stâng al Diviziei 10 fusese copleşit, iar americanii care se apropiau de Thiaucourt nu ameninţau doar cu o spărtură în *Michel Stellung*, ci puneau în pericol şi retragerea Grupului Mihiel, poziţionat în faţa înălţimii.

Cea mai tulburătoare a fost însă vestea primită de la Diviziile 35 austriacă şi 13 Landwehr, care raportau declanşarea unui puternic atac american pe versantul de vest al înălţimii. La ora 11.00, Fuchs a dat ordin Grupului Mihiel să înceapă imediat retragerea – Operaţiunea Loki. La ora 11.10, generalul Fritz von Below, comandantul Grupului Combres, a raportat că la înălţimile Combres se dau lupte grele şi că St. Rémy fusese capturat. Înţelegând strategia prin care

americanii încercau să izoleze înălţimea atacând-o dinspre vest, Fuchs i-a transmis lui Below să ţină colinele cu orice preţ.

Orăşelul St. Benoît, unde se afla cartierul general al Grupului Mihiel, era esenţial pentru menţinerea coridorului de retragere pentru trupele acestuia. Regimentul 65 Landwehr din Divizia 5 Landwehr a fost trimis acolo pentru a sprijini defensiva, iar la puţin timp după miezul zilei Grupul Mihiel a început să se retragă. Divizia 5 Landwehr a primit ordin ca împreună cu Divizia 192 saxonă, din vestul ei, să-şi ţină pe loc batalioanele avansate până la ora 20.00 şi să rămână în contact cu trupele americane prin patrulări agresive până în dimineaţa zilei de 13 septembrie.

ÎNAINTAREA CONTINUĂ

Cum înaintarea reuşită din acea dimineaţă aducea optimismul în sânul Armatei I, Corpul I a trimis ordin la Divizia 1 să-şi reia atacul, cu scopul de a ajunge la prima linie de obiectiv pentru a doua zi. La ora 13.35, un escadron provizoriu din Regimentul 2 Cavalerie a fost trimis la Nonsard. Cavaleriştii aveau ordin să ajungă la drumul Nonsard–Vigneulles, în speranţa că se va putea profita de retragerea germană dezorganizată. Începând cu ora 17.20, trei trupe de cavalerişti au întâmpinat o rezistenţă germană dârză în locul unde drumurile intrau în Bois de Nonsard. Cu toate că au reuşit să ia mai mulţi prizonieri, cavaleriştii nu au putut să mai avanseze.

Toată după-amiaza, bateriile de tunuri de 75 mm au fost aduse în faţă pentru a sprijini următoarea etapă a atacului. La ora 17.45, Divizia 1 a înaintat de la Nonsard spre nord, iar până la ora 19.45 a securizat drumul Decauville, care trecea prin Bois de Vigneulles şi Bois de Nonsard. La ora 22.00, elemente din Regimentul 28 au continuat să înainteze cu prudenţă prin Bois de Vigneulles către principala linie de retragere germană, drumul Vigneulles–St. Benoît. Regimentul 18 a penetrat prin vest Bois de la Belle Ozière şi a trimis patrule spre Heudicourt.

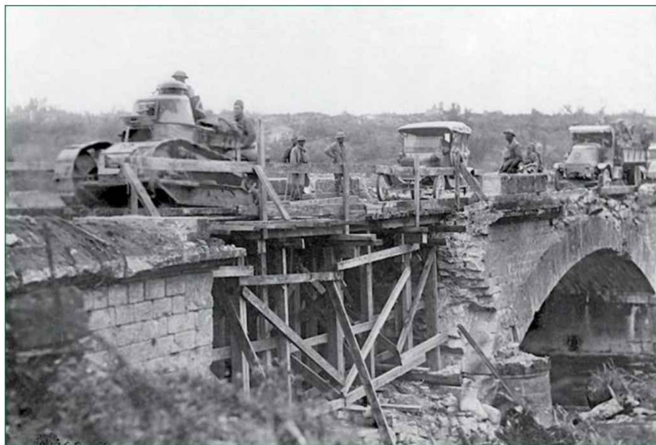
Înaintarea prin pădurea deasă, plină de grupuri de soldaţi germani – unii care doreau să capituleze, alţii care opuneau o rezistenţă dârză – se făcea lent. Companii germane întregi au fost încercuite şi capturate, iar ofiţerii de la comanda unui batalion german au fost prinşi rătăcind pe liniile americane, în căutarea unui punct de întâlnire anterior stabilit.

Două batalioane din Divizia 42 au fost detașate temporar la Divizia 1 pentru întărirea flancului drept. Acestea au primit ordin ca la ora 4.00 să fie în La Marche. În plus, Brigada 6 din Divizia 3 a primit ordin să se pună în mişcare ca rezervă a Diviziei 1.

În după-amiaza zilei de 12 septembrie, Brigada 83 din Divizia 42 şi-a stabilit cartierul general la Essey. Regimentul 165 şi-a stabilit cartierul general la Pannes şi de acolo a trimis patrule din Batalionul 1 în sectoarele sudice ale Bois de Thiaucourt. Batalionul 2/165 a fost trimis ca unitate de sprijin, iar Batalionul 3/165 a fost desfăşurat în jurul satului Pannes. Brigada 84 s-a deplasat spre est, iar Regimentul 168 s-a instalat în dreapta Regimentului 165, care era poziţionat de-a lungul marginii de sud a Bois de Thiaucourt, iar

Divizia 1 înaintează într-o coloană lungă pe colinele domoale de la St. Mihiel. Relieful era caracterizat de câmpuri deschise punctate de mari zone împădurite.

Tancuri americane traversând un pod reparat în grabă. Unitățile americane de geniști au fost angajate la repararea podurilor și drumurilor pe toată durata ofensivei de la St. Mihiel, pentru a menține ritmul atacului și pentru a permite artileriei și celorlalte unități de sprijin să înainteze.

Regimentul 168 a prelungit linia cu 1 kilometru la nord-est de Pannes. Cu această mişcare, Divizia 42 s-a pregătit pentru noapte.

În cursul după-amiezii, la Pannes s-au adunat mai multe tancuri din Batalionul 327. Blindatele consumau mai mult combustibil decât se anticipase, în special din cauza terenului dificil şi a noroiului. Spre seară, problema combustibilului a fost parţial rezolvată, aducându-se provizii cu ajutorul unor sănii remorcate de tancurile de aprovizionare. O tentativă de a transporta benzina cu camioanele până la Essey, pe şoseaua Flirey–Essey, a fost oprită de poliţia militară de la Flirey, care a refuzat să permită accesul camioanelor în Essey până în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Patton, mulţumit că Batalionul 327 îşi îndeplinise obiectivele, a pornit în căutarea

Batalionului 326 Tancuri, din sectorul Diviziei 1. În Nonsard a descoperit că maiorul Brett era dezamăgit de numărul mic de tancuri funcţionale pe care batalionul le mai avea la dispoziţie, dar mai ales de faptul că era pe punctul de a rămâne fără combustibil. După ce l-a consolat pe Brett, Patton a plecat spre zona de ariergardă ca să facă rost de combustibil.

Şeful de stat major de la Divizia 89, colonelul C.E. Kilbourne, a dat ordin Batalioanelor 1/355 şi 3/356, care deja porniseră spre Brigada 177, la sud de Bouillonville, să-şi continue înaintarea la Bois de Dampvitoux. Batalionul 1/355 a primit primul ordinul şi a condus atacul, având în stânga Batalionul 3/356 şi în dreapta Batalionul 3/353. Batalionul a ajuns la Bouillonville, a trecut mai departe şi, fără să întâmpine vreo rezistenţă germană organizată, a ajuns

Trei tancuri americane scoase din funcţiune din cauza defecţiunilor mecanice. Având probleme din cauza acestora, dar şi a consumului de combustibil mai mare decât fusese anticipat, tancurile americane nu au susţinut prea multe acţiuni în ziua de 12 septembrie.

Prizonierii germani au fost folosiţi în mod frecvent la transportarea răniţilor americani de pe câmpul de luptă la punctele de prim ajutor.

la obiectiv la est de Bois de Dampvitoux la ora 18.00; Batalionul 3/356 a ocupat pădurea la ora 20.00, iar Batalionul 3/353 a intrat în Xammes la miezul nopţii.

Brigada 3 din Divizia 2, după ce a ajuns la ora 13.00 la prima linie de obiectiv pentru prima zi, a făcut pauză pentru a-şi consolida poziţiile. Batalioanele 2/9 şi 1/9, desfăşurate pe flancul drept al brigăzii, ajunseseră şi ele la obiectivul final al armatei. Pe stânga, Batalionul 2/23 a trimis patrule spre Jaulny şi Xammes, iar la ora 14.00 a ajuns şi el la obiectivul final. Regimentul 6 Puşcaşi Marini, care sprijinea Regimentul 23, a păstrat contactul cu Divizia 89, pe stânga.

Divizia 5, după ce a securizat obiectivul armatei la ora 13.30, a trimis patrule puternice la Linia Hindenburg. Divizia pierduse legătura cu Divizia 90, din dreapta, şi astfel se formase o spărtură

considerabilă.Sectorul a fost acoperit de Batalionul 3/11, poziţionat cu faţa spre vest. Regimentul 6 a trimis o patrulă la Rembercourt, de unde a venit cu prizonieri. Mai târziu în după-amiaza aceea s-a transmis informaţia că elemente din avangarda Diviziei 2 au intrat în Jaulny, iar Divizia 5 şi-a realiniat flancul stâng, ca să se coordoneze cu mişcarea Diviziei 2. Rezistenţa germană în faţa patrulelor din Divizia 5 a devenit mai puternică spre seară. La începutul serii, întăriri germane au început să sosească între Rembercourt şi ferma La Souleuvre. Regimentul 174 din Divizia 31 a atacat Regimentul 6 în Bois de Bonvaux, iar Regimentul 106 din Divizia 123 a atacat Regimentul 11. Soldaţii germani de la Divizia 123 i-au înlocuit pe ultimii soldaţi ai Diviziei 77 Rezervă, care pierduse peste 1 100 de oameni în faţa Diviziei 5.

Până la ora 14.00, Divizia 90 reuşise să ajungă la obiectivul pentru prima zi. În acţiunea sa, luase peste 500 de prizonieri. În timp ce batalioanele de infanterie au început să-şi consolideze poziţiile, au fost împinse patrule la aproape 2 kilometri distanţă, spre *Michel Stellung*, unde s-au mai dat lupte răzleţe. O patrulă din Compania A din Regimentul 357 a pătruns în liniile defensive germane şi a capturat o baterie, dar s-a trezit înconjurată. Patrula s-a luptat din greu şi a izbutit să revină la linia principală, reuşind să piardă un singur soldat, luat prizonier. Batalioane de mitraliori au fost transferate în faţă pentru a sprijini linia de apărare. Deşi în urma atacului din 12 septembrie se reuşise îndepărtarea germanilor de pe liniile defensive, comandanţii americani se temeau acum de un contraatac nocturn.

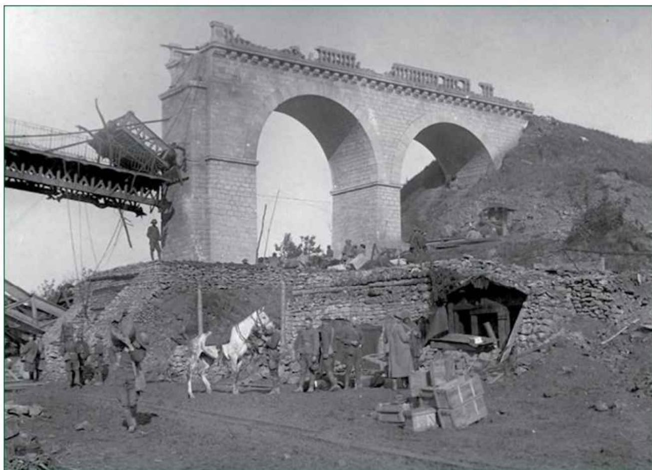
În timpul zborurilor americane de recunoaştere s-au observat o mulţime de convoaie germane pe drumurile dinspre înălţime spre nord şi est, dar şi mişcarea unor trupe de infanterie germane spre poziţiile americane; Grupul Observare de la Corpul IV a raportat „între 2 000 şi 3 000 de soldaţi inamici pe drumul Chambley–Dampvitoux, îndreptându-se spre Dampvitoux“. O oră mai târziu, un alt pilot a raportat un mare număr de soldaţi germani care se îndreptau dinspre Waville spre Thiaucourt.

POTOLIREA AVÂNTULUI

Deşi ordinul de a declanşa Operaţiunea Loki impunea o retragere imediată, generalul-locotenent Leuthold, comandantul Grupului Mihiel, a observat că Diviziile 5 Landwehr şi 192 saxonă reuşiseră să respingă atacurile date de Corpul II Colonial francez pe pintenul înălţimii. Operaţiunea Loki limita retragerea generală înspre zona Schroeter, iar Leuthold a dat ordin în conformitate cu acest plan. Din păcate pentru Detaşamentul C, americanii pătrunseseră în zona Schroeter în după-amiaza aceea. La ora 14.00, Divizia 5 Landwehr a raportat că fuseseră capturate Pannes şi Nonsard, iar statul major al Grupului Mihiel a decretat că „ordinul trimis la prânz de la cartierul general al armatei de a ţine zona Schroeter este acum depăşit". Fuchs, care sperase şi să-şi reconstruiască linia în zona Schroeter, pentru a salva cantităţi mari de provizii, s-a supus realităţii şi i-a ordonat lui Leuthold să se retragă la *Michel Stellung*.

Deşi au pierdut multe piese de artilerie în faza iniţială a atacului american, pe 13 septembrie germanii au primit întăriri. Thiaucourt a fost supus în repetate rânduri unor atacuri germane de artilerie.

Deşi surprinşi de atacul american, germanii au reuşit să distrugă câteva obiective valoroase, cum a fost acest pod de cale ferată.

Cam în acelaşi timp a fost transferat şi cartierul general al Grupului Mihiel de la St. Benoît la Lachaussee. Veterana Divizie 10, presată de Diviziile 42 şi 89 americane, a acoperit retragerea Grupului Mihiel. Divizia 88 germană venea în grabă de la Conflans pentru a elibera Divizia 5 Landwehr. Cartierul general german a raportat că tancurile şi infanteriştii americani avansau de la Nonsard la Heudicourt. Ofiţerii germani au decis că batalionul de rezervă din Regimentul 65 Landwehr, care deja mărşăluia spre Heudicourt, era suficient pentru respingerea americanilor spre Nonsard.

După o dimineaţă în care avansaseră rapid, iar diviziile americane erau gata să izoleze Grupul Mihiel, Corpurile I şi IV erau acum vulnerabile în faţa unui contraatac german. Planurile americane la nivel de corp de armată şi de divizie avuseseră în vedere şi o posibilă

ripostă germană. Imediat după ce a fost distrusă prima linie de rezistenţă, a fost trimisă în faţă artileria americană, pentru a sprijini următoarea etapă a înaintării sau pentru a respinge un contraatac german. În dimineaţa de 12 septembrie, ritmul în care au avansat americanii depăşise cele mai optimiste previziuni, dar de aici au rezultat şi mişcări necoordonate. Terenul noroios şi drumurile distruse contribuiau şi ele la încetinirea artileriei şi a celorlalte unităţi de sprijin.

Într-un comunicat trimis la ora 5.30, Fuchs a subliniat că „nu se poate pune la îndoială pericolul în care s-ar afla Grupul Mihiel în cazul unui atac al inamicului dinspre Beney, pe direcţia St. Benoît". Pentru a încetini atacul american, Divizia 5 Landwehr a lansat un atac cu batalioanele de rezervă din Regimentele 25 şi 36 Landwehr, de la Heudicourt, având ca obiectiv împingerea liniei americane dintre Pannes şi Beney înapoi la Bouillonville. Atacul dat de cele două batalioane pe flancul stâng al Diviziei 1 nu a făcut impresie, dar le-a amintit americanilor că germanii încă aveau putere de luptă. Fuchs îşi pusese mai multe speranţe în contraatacurile pe care trebuiau să le dea Diviziile 31 şi 123. Comunicaţiile proaste, drumurile aglomerate şi moralul tot mai scăzut au zădărnicit planul germanilor. Deoarece sosirea diviziilor s-a făcut fără coordonare, nici unul dintre atacuri nu a decurs cum se sperase. Divizia 31 s-a alăturat aripii stângi a Diviziei 10 din zona Xammes, după care şi-a extins linia spre vest până la Jaulny. Divizia 123 s-a desfăşurat mai departe spre vest, făcând legătura cu Divizia 255, pregătită să atace la Viéville.

În loc să declanşeze un contraatac coordonat, spre seară ambele divizii au executat atacuri limitate. Batalionul 1/9 din Divizia 2 a ocupat spre seară zona din sudul satului Jaulny şi de acolo a trimis în sat patrule care au reuşit să captureze peste 100 de germani care nu apucaseră să se retragă. La ora 17.00, germanii au deschis asupra Batalionului 1/9 tir de mitraliere şi artilerie, forţându-l să se retragă. În timp ce germanii avansau dinspre Jaulny, tirul american de mitralieră şi un baraj de artilerie au stopat atacul, iar la ora 19.00 pe front era linişte. Au mai fost câteva lovituri izolate, atât din partea Diviziei 123, cât şi din partea Diviziei 31, care au atacat elemente avansate

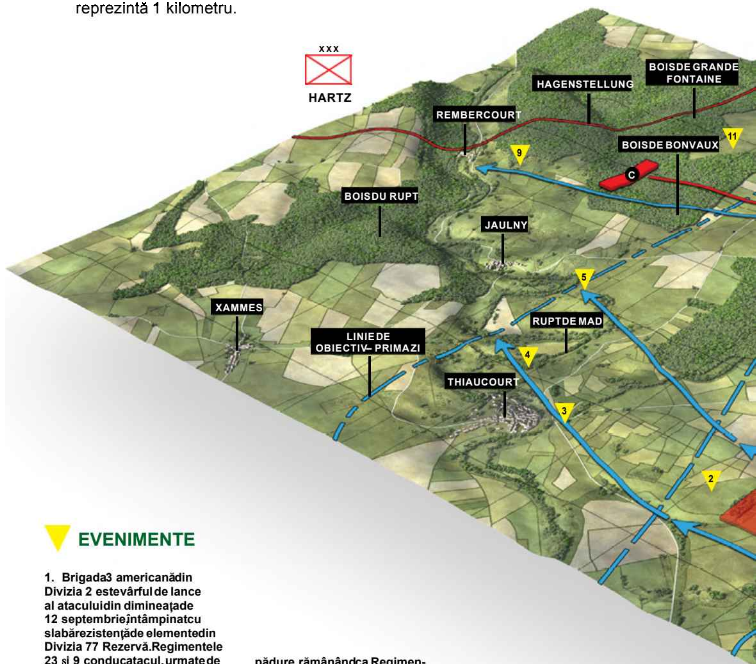
ale Diviziei 5, dar fără nici un rezultat. Deşi Fuchs nu reuşise să recucerească terenul pierdut sau să ameninţe serios înaintarea americanilor, el a acoperit spărtura creată de dispariţia Diviziei 77 Rezervă şi a continuat să ţină o linie de retragere prin Heudicourt, Vigneulles, St. Benoît şi Dampvitoux. Divizia 88, care iniţial fusese trimisă pentru înlocuirea Diviziei 5 Landwehr, a fost redirecţionată spre sectorul Lahayville, pentru a întări trupele rămase din Divizia 10 şi pentru a proteja flancul drept al Grupului Gorze.

Grupul Combres a rezistat pătrunderilor adânci din sectorul său aproape toată ziua. Divizia 35 austriacă s-a retras în ordine spre linia de artilerie, iar Divizia 13 Landwehr a oprit atacul Diviziei 15 Coloniale; această mişcare a încetinit şi înaintarea Diviziei 26. Comandantul Diviziei 35 austriece, generalul-maior Podhoranski, era atât de sigur de poziţia pe care o ocupa, încât nu a autorizat retragerea decât la ora 16.00. La ora 17.00, comandantul Grupului Combres, generalul Below, a ordonat retragerea generală a Diviziilor 35 şi 13 Landwehr la *Michel Stellung*.

CURSĂ PENTRU VIGNEULLES

În ciuda sporirii agresivităţii germane la sfârşitul zilei, Pershing şi statul său major erau convinşi că inamicul e în plină retragere. Analizând situaţia, americanii au apreciat că s-a ivit o oportunitate. Pentru a scăpa de fălcile atacului american care erau gata să se închidă, germanii trebuiau să se retragă în timpul nopţii. Pătrunderile mai adânci decât fuseseră anticipate, făcute de trupele americane, ofereau posibilitatea încleştării acelor fălci înainte ca germanii să aibă timp să scape. După-amiază târziu, Pershing şi-a abandonat planurile şi programările pregătite cu multă grijă, dar acum inaplicabile, şi a început să improvizeze. La ora 17.00 l-a convocat pe generalul-maior Cameron, comandantul Corpului V, şi i-a ordonat să detaşeze cel puţin un regiment din subordinea lui care să plece în marş spre Vigneulles. În acelaşi timp, i-a ordonat generalului-maior Dickman să trimită Divizia 1 să atace Vigneulles din sud.

Notă: Distanțele dintre două linii de grilă consecutive reprezintă 1 kilometru.

EVENIMENTE

1. Brigada 3 americană din Divizia 2 este vârful de lance al atacului din dimineața de 12 septembrie, întâmpinat cu slabă rezistență de elemente din Divizia 77 Rezervă. Regimentele 23 și 9 conduc atacul, urmate de Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini.

2. După ce trece de Regimentul 419 german, Brigada 3 ajunge la prima linie de obiectiv la ora 10.00 și continuă atacul spre nord.

3. Regimentul 23 capturează la prânz Thiaucourt.

4. Regimentul 23 continuă să înainteze și ajunge la ora 14.30 la linia de obiectiv pentru prima zi.

5. Regimentul 9 avansează spre est de la Thiaucourt, unde era linia de obiectiv pentru prima zi, și începe consolidarea.

6. Regimentele 6 și 11 conduc înaintarea Diviziei 5. Ambele regimente înaintează prin pădure, rămânând ca Regimentele 60 și 61 să curețe pădurea de apărătorii germani.

7. Regimentul 11 capturează Viéville, localitate apărată de Regimentul 332 german.

8. Regimentul 6 capturează Bois Gérard și descoperă acolo un spital de campanie cu dotări complete și un centru de recreere, amândouă având iluminat electric.

9. Patrule din Regimentul 6 sunt trimise spre nord și pătrund în Rembercourt.

10. Regimentul 11 primește ordin să iasă pe terenul descoperit de lângă Bois Hanido și să securizeze prima linie de obiectiv.

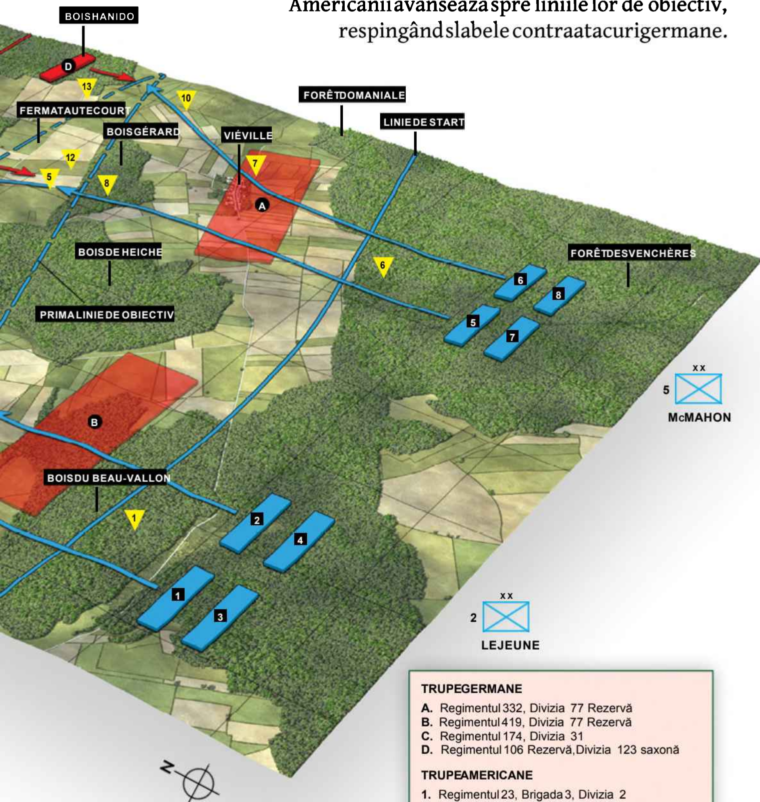
11. Divizia 77 Rezervă germană, spulberată de atacul american, primește după-amiază ordin de retragere și este înlocuită de Diviziile 123 saxonă și 31.

12. Regimentul 174 german din Divizia 31 atacă Regimentul 6 în Bois Gérard, spre seară, dar atacul este respins.

13. Regimentul 106 Rezervă german, Divizia 123 saxonă, lansează o serie de atacuri din Bois Hanido împotriva Regimentului 11, dar fără succes.

OPERAŢIUNI ALE DIVIZIILOR 2 ŞI 5, 12 SEPTEMBRIE 1918

Americanii avansează spre liniile lor de obiectiv, respingând slabele contraatacuri germane.

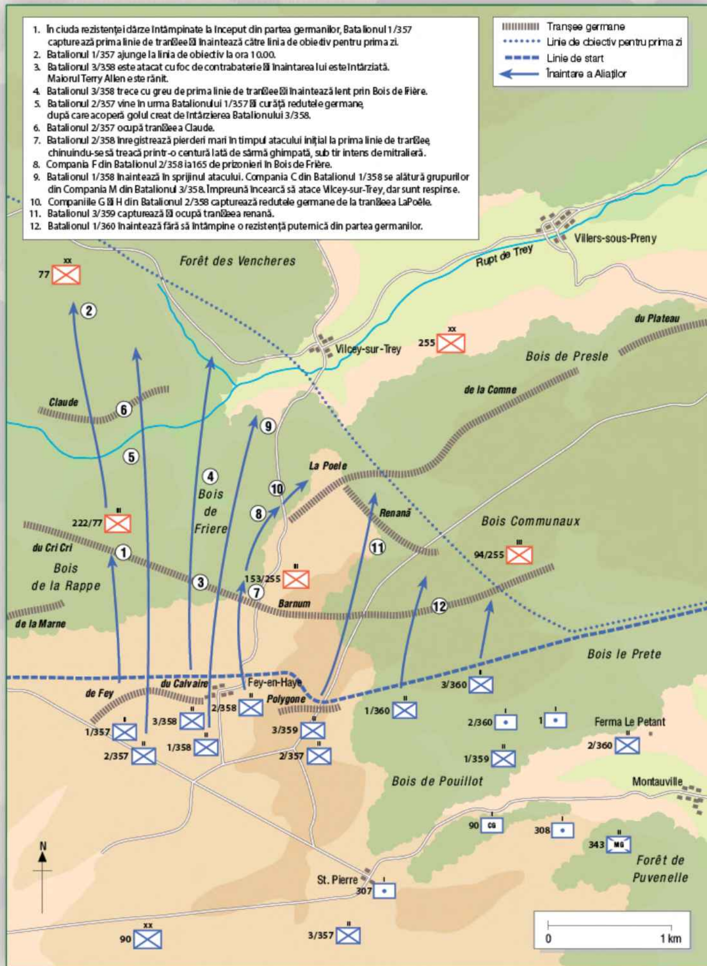
TRUPE GERMANE

- **A.** Regimentul 332, Divizia 77 Rezervă
- **B.** Regimentul 419, Divizia 77 Rezervă
- **C.** Regimentul 174, Divizia 31
- **D.** Regimentul 106 Rezervă, Divizia 123 saxonă

TRUPE AMERICANE

1. Regimentul 23, Brigada 3, Divizia 2
2. Regimentul 9, Brigada 3, Divizia 2
3. Regimentul 6 Puşcaşi Marini, Brigada 4, Divizia 2
4. Regimentul 5 Puşcaşi Marini, Brigada 4, Divizia 2
5. Regimentul 6, Brigada 10, Divizia 5
6. Regimentul 11, Brigada 10, Divizia 5
7. Regimentul 60, Brigada 9, Divizia 5
8. Regimentul 61, Brigada 9, Divizia 5

Atacul Diviziei 90
12 septembrie 1918, ora 5.00

În timpul marşului nocturn spre Vigneulles, colonelul Bearss şi Regimentul 102 au surprins o coloană de camioane germane parcate lângă drum şi le-au capturat.

Comandantul Diviziei 26, generalul-maior Edwards, a primit ordinul lui Pershing la ora 19.30 şi s-a pus imediat în mişcare. Înainte de acest ordin, Edwards îşi redirecţionase divizia spre nord, pentru a sprijini Divizia 15 Colonială la curăţarea înălţimilor Meuse. La puţin timp după ora 20.00, Edwards l-a informat pe generalul de brigadă George Shelton, comandantul Brigăzii 51, că s-au schimbat planurile, iar acesta a desemnat Batalionul 1/102 ca vârf de lance al atacului. După batalionul de asalt, Batalioanele 102 şi 101 Mitraliere urmau să mărşăluiască în urma acestuia ca unităţi de sprijin, iar după ele Batalioanele 2/102 şi 3/102. Shelton ar fi vrut să ataşeze şi un regiment de artilerie de câmp la această coloană, dar dificultatea de a se deplasa pe întuneric şi pe un teren necunoscut l-a determinat să trimită infanteria fără sprijin de artilerie.

Planul pe care Sheldon l-a prezentat la ora 21.00 statului major de la Batalionul 1/102 prevedea un marş pe drumul Grande Tranchée,

drum construit de Ludovic al XVI-lea pentru a ajunge mai uşor la castelul său de la Hattonchâtel, prin pădure, până la Vigneulles. Comandantul Batalionului 1/102, colonelul Bearss, ofiţer de puşcaşi marini fumător de trabucuri, şi-a adunat ofiţerii şi i-a anunţat că aceasta e o cursă desfăşurată de ei şi Divizia 1. Le-a mai spus că planul lui era să mărşăluiască direct pe drum, fără să mai alcătuiască grupuri de flanc care să protejeze coloana în faţa unei ambuscade. Bearss era convins că germanii fug acum şi că nu pot să opună o rezistenţă organizată. Întunericul avea să lucreze în favoarea oamenilor lui, ascunzându-le înaintarea pe Grande Tranchée spre Vigneulles.

Edwards i-a ordonat celeilalte brigăzi, comandate de generalul de brigadă Eli Cole, să înainteze pe drumurile aflate la est de brigada lui Bearss până la St. Maurice. Ordinul i-a parvenit târziu lui Cole, iar comandanţii săi de batalion şi de companie au fost informaţi abia după ora 4.00. În zorii zilei, când au ajuns primele patrule americane, satul St. Maurice era luminat ca ziua de flăcările cu care ardeau muniţia şi proviziile, iar germanii dispăruseră.

Batalionul 1/102 a mărşăluit hotărât pe Grande Tranchée, drum care fusese folosit de germani ca principală arteră de aprovizionare şi care fusese bine întreţinut din acest motiv. Pentru a se asigura că obţine elementul-surpriză, Bearss le-a ordonat soldaţilor să-şi descarce puştile şi să-şi monteze baionete. Orice opoziţie avea să fie întâmpinată cu oţel rece. În timpul marşului, americanii au auzit ceva mişcări de o parte şi de alta a drumului şi au presupus că sunt grupuri de germani care încearcă să scape. Când au ajuns în dreptul unui convoi de camioane de la marginea drumului, soldaţii lui Bearss i-au luat prin surprindere pe şoferi şi i-au capturat. Mai departe, americanii au capturat câţiva ofiţeri de stat major şi maşinile acestora, după care au surprins un alt grup, care încărca muniţie în camioane. Câteva gloanţe i-au risipit pe germani şi marşul a continuat. La puţin după miezul nopţii, coloana a descoperit localitatea Hattonchâtel în flăcări şi toată partea de est a câmpiei Woëvre plină de sate şi de magazii incendiate. Adunând pe drum soldaţii germani rătăciţi, Batalionul 1/102 a continuat să înainteze spre Vigneulles.

Pe 13 septembrie la ora 2.30, americanii au intrat în Vigneulles şi s-au răspândit rapid.

În timp ce încercau să securizeze oraşul, a apărut o coloană germană venind în marş din direcţia opusă. Fără să ezite, Bearss s-a apropiat de capul coloanei şi a cerut capitularea. Când a văzut că ofiţerul german şovăie, Bearss i-a tras o directă de dreapta în falcă, iar soldaţii din coloană au ridicat mâinile sus. În timp ce îşi organizau prizonierii, şi-a făcut apariţia şi un tren care transporta un batalion de mitraliori, care au fost şi ei capturaţi.

În timp ce se curăţa orăşelul, s-au trimis patrule puternice spre sud, către Heudicourt, şi spre sud-vest, către Creue, iar acestea au venit cu alţi prizonieri. După ce a câştigat cursa, Bearss a aşteptat satisfăcut să-şi facă apariţia Divizia 1.

Inevitabilele întârzieri cu care se transmiteau ordinele de la corp la divizie, iar apoi la brigadă şi regimente au făcut ca Divizia 1 să înceapă înaintarea la 45 de minute după ce Bearss ocupase Vigneulles. După ce au pornit la ora 3.15 prin ploaia torenţială, soldaţii din Regimentul 28 au capturat câţiva germani, iar apoi au întâlnit doi infanterişti americani care veneau dinspre Vigneulles. După câteva momente de confuzie, a ajuns şi la comandamentul Armatei I vestea că Vigneulles e în mâinile americanilor.

Toată noaptea a fost agitaţie în rândul ofiţerilor de la statul major al armatei şi al corpului, îngrijoraţi de aşteptatul contraatac german. Soldaţii capturaţi în acea noapte din Divizia 31 au confirmat că germanii se retrageau la *Michel Stellung*.

Zvonurile despre un contraatac german au pus pe jar statul major al Corpului I în jur de miezul nopţii. Un mesaj primit de la Divizia 2, prin care se cerea sprijin imediat de artilerie pentru Regimentul 26, care ar fi fost atacat, a avut ca răspuns trimiterea Brigăzii 78 în sprijinul diviziei şi declanşarea unui baraj furios de artilerie pe frontul Regimentului 26. Generalul Lejeune, comandantul Diviziei 2, a rămas perplex auzind de mesaj. Din câte ştia el, divizia nu era atacată şi a transmis această informaţie către statul major al corpului. Mesajul lui Lejeune nu a fost niciodată primit, pentru că liniile de comunicare prin cablu erau distruse, iar cele de comunicaţie

fără fir fuseseră şi ele deteriorate de germani. Mai târziu în dimineaţa aceea, şeful de stat major de la Divizia 2 spunea: „Care idiot a trimis raportul despre contraatac şi retragere? Dacă îl găsesc pe nenorocit, îl împuşc... Divizia 2 o să ţină obiectivul armatei exact aşa cum s-a stabilit, şi cu asta, basta".

13 SEPTEMBRIE

După ce Pershing a primit vestea capturării orăşelului Vigneulles chiar în dimineaţa în care împlinea 58 de ani, ofiţerii de la statul major al Armatei I au evaluat situaţia în lumina succesului din prima zi de atac şi au început să plănuiască paşii următori. Acum că partea de vest a crestei fusese izolată şi toate unităţile americane îşi îndepliniseră obiectivele cu aproape o zi mai devreme, pasul următor era să se redirecţioneze toată linia spre nord-est. Corpul I încă avea de capturat Bois-le-Prêtre şi porţiunea de sector de pe malul estic al râului Moselle, pe unde trebuia să avanseze Divizia 82 ca să poată acoperi flancul drept. Ordinul primit de la Armata I în dimineaţa de 13 septembrie era simplu şi direct: „Atacul va continua în vederea înfrângerii definitive a inamicului şi capturării soldaţilor".

În timp ce americanii se pregăteau să atace *Michel Stellung*, generalul Gallwitz analiza şi el situaţia în urma ofensivei americane. Deşi el şi generalul Fuchs fuseseră surprinşi de sincronizarea atacului american, salvaseră ce s-a putut. Leuthold reuşise să respingă atacurile francezilor şi reacţionase rapid după ce primise ordin de retragere, astfel încât reuşise să scoată de pe front Diviziile 5 Landwehr şi 192 saxonă chiar înainte ca americanii să captureze Vigneulles. La fel, Grupul Combres reuşise să potolească avântul atacului dat de Corpul V american şi Corpul II Colonial francez pe aproape toată durata zilei şi îşi retrăsese trupele sub presiunea asaltului, pierzând doar 1 100 de oameni şi trei tunuri. Numai prăbuşirea Diviziei 77 Rezervă şi decimarea veteranei Divizii 10 din Grupul Gorze ameninţase să transforme o înfrângere tactică într-o catastrofă.

Problema care îl îngrijora mai mult pe Gallwitz era ce o să se întâmple de atunci încolo. Era convins că americanii aveau un plan mai amplu, care urmărea depăşirea obstacolului *Michel Stellung* şi declanşarea atacului la Metz. El îşi dădea seama că, deşi *Michel Stellung* e mult mai solidă decât poziţiile expuse de la înălţimea dinaintea acesteia, totuşi, în faţa unui atac susţinut, era vulnerabilă. Ludendorff a fost la fel de îngrijorat ca Gallwitz; ofiţerii din statul lui major au remarcat că, atunci când a aflat veştile despre amploarea înfrângerii, a părut că-şi pierde calmul lui obişnuit, cu toate că declaraţiile îi erau optimiste.

Cum pe termen scurt rezervele pe care le putea arunca în luptă erau limitate, Gallwitz nu avea altceva de făcut decât să le ordone trupelor care erau deja la *Michel Stellung* să-şi dubleze din nou

Regimentul 102 a capturat un grup de comandă german care se deplasa cu maşina în timpul marşului spre Vigneulles.

eforturile în vederea întăririi defensivei şi să aştepte următoarea mişcare a americanilor.

În dimineaţa de 13 septembrie, încă 13 unităţi din Divizia 1 au înaintat cu greu spre nord, către Vigneulles. Veştile circulau lent, nu toată lumea ştia că Divizia 26 securizase oraşul şi la primele ore ale dimineţii au fost evitate câteva incidente nefericite doar pentru că ofiţerii batalioanelor din Divizia 1 şi-au dat seama că soldaţii care mişunau în jurul oraşului erau infanterişti americani. Mişcarea Diviziei 26 şi înaintarea Diviziei 42 reuşiseră să izoleze Divizia 1, care a primit ordin să se pregătească pentru a fi transferată pe frontul Meuse–Argonne.

Cu Divizia 1 angajată în securizarea joncţiunii cu Divizia 26 la Vigneulles, pe 13 septembrie la ora 6.00, Divizia 42 s-a pregătit să-şi reia atacul. Pivotând spre nord-est, pentru a se conforma noilor obiective ale armatei, Brigada 84, desfăşurată pe dreapta, a primit ordin să se îndrepte spre Haumont. Brigada 83, pe stânga, trebuia să-şi concentreze eforturile pentru atacul la St. Benoît.

Orăşelul Vigneulles văzut dinspre Hattonchâtel. Regimentul 102 a ajuns aici aproape de miezul nopţii, soldaţii privind spre Vigneulles şi spre satele incendiate din spatele lui.

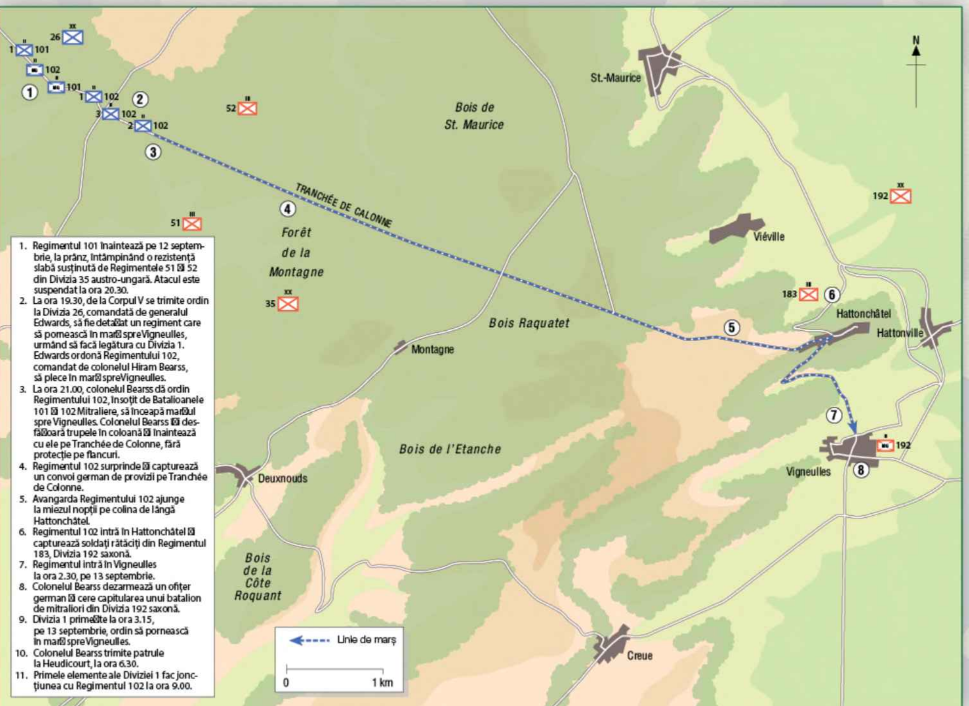

La ora 6.30, 15 tancuri din Batalionul 327 au raportat generalului de brigadă MacArthur. Acesta le-a ordonat să rămână sub acoperire ca rezervă, urmând să fie chemate în caz de nevoie. Brigada 84 a avansat rapid şi a trecut de Bois de Thiaucourt şi de Bois de Beney. Batalionul 3/168, care se deplasa prin Bois de Dampvitoux, a răspuns unui raport care informa că în apropiere de ferma Louisville exista o mare concentrarede trupe inamice. Aflat în fruntea a două plutoane, maiorul Claude Stanley nu a găsit în zonă decât un mic grup de soldaţi din ariergardă,care au fost capturaţi după un scurt schimb de focuri. Pe stânga, Batalionul 1/165 a fost vârful de lance al atacului de la St. Benoît. După ce a observat că germanii abandonaseră orăşelul în timpul nopţii, Regimentul 165 a ocupat fostul cartier general al Grupului Mihiel, capturând mari cantităţi de provizii şi mici grupuri de soldaţi rămaşi în urmă. La ora 16.00 au ajuns

Tancurile americane au primit ordin pe 13 septembrie să plece la St. Benoît pentru a sprijini brigada generalului MacArthur împotriva unui anticipat contraatac german.

Marşul nocturnal Diviziei 26

la St. Benoît şi bucătăriile mobile, iar MacArthur a stabilit cartierul general al brigăzii într-un castel părăsit.

Mai târziu în dimineaţa aceea au sosit de la Pannes şi provizii de combustibil, aşa că acum Batalionul 327 Tancuri îi putea asigura lui MacArthur o rezervă de 35 de tancuri la St. Benoît. Deşi căpitanul Compton a primit ordin la ora 23.30 să-şi aducă tancurile în faţă, în urma zvonurilor referitoare la un contraatac inamic, acest lucru nu s-a materializat, iar Batalionul 327 şi-a petrecut toată ziua următoare cu reechiparea şi cu pregătirile pentru revenirea la punctul de adunare din Bois de la Hazelle. În sectorul Diviziei 1, Batalionul 326 Tancuri a primit şi el după-amiază târziu rezerve

Această porţiune de tranşee germană, apărată de o mitralieră MG08/15, a fost abandonată în graba retragerii.

Baterie americană de tunuri de 155 mm desfășurată pentru a sprijini atacul american.

de combustibil, iar până la miezul nopții maiorul Brett avea o forță de 50 de tancuri la Vigneulles.

Pe dreapta Diviziei 42, Divizia 89 raportase că Brigada 177 ajunsese la linia de obiectiv la ora 22.00. Elemente din Batalionul 3/353 din Brigada 178 au intrat în Xammes și au descoperit că încă ardea focul în bucătăriile militare, unde erau cazane mari cu mâncare caldă, abandonate de germani în retragerea lor grăbită. Peste tot predomina o priveliște sinistră cu cai și oameni nimiciți de barajul de artilerie american. Pe la miezul nopții, generalul de brigadă Frank Winn, comandantul Brigăzii 177, a primit un mesaj urgent de la cartierul general al diviziei, care avertiza că la ferma Mon Plaisir, la sud de Charey, încep să se adune mii de soldați germani pentru un atac pe direcția Thiaucourt. În timpul nopții, Regimentul 354 a fost scos din rezerva diviziei și transferat la Bouillonville și apoi, la primele ore ale dimineții, a fost desfășurat pe o linie între Regimentele 353 și 355. Pe 13 septembrie la ora 3.00, Winn și-a mutat cartierul general la Bouillonville și a continuat să monitorizeze situația până în zori.

Cartierul general al Brigăzii 178 a fost stabilit pe timpul acelei nopți la Euvezin, mult în spatele frontului. În timpul zilei, acesta

a fost mutat la Beney. Divizia 89 şi-a petrecut aproape toată ziua încercând să evite tirul artileriei germane şi pregătind tranşee. Pierderile provocate de artileria inamică au fost grave şi au crescut şi mai mult pentru că ordinul ca soldaţii să rămână în tranşee a fost ignorat. Comandantul diviziei, generalul-maior Wright, i-a vizitat în cursul dimineţii pe generalul de brigadă Thomas Hanson, la Euvezin, şi pe generalul de brigadă Winn, la Bouillonville. Cât a stat la Bouillonville, Wright i-a spus lui Winn să facă tot posibilul pentru a menţine legătura cu generalul de brigadă Hanson Ely, de la Brigada 3, Divizia 2, poziţionată pe flancul drept. Wright fusese informat că Ely refuzase să-şi extindă flancul stâng până la Xammes. În timpul vizitei lui prin sectorul Diviziei 89, Wright a remarcat mulţi

Tancuri din Batalionul 327 Tancuri au atacat un batalion german de infanterie în ziua de 14 septembrie. După ce i-au făcut pe infanterişti să se întoarcă la Jonville, americanii s-au retras.

soldaţi rătăciţi din Diviziile 89, 42 şi 2 în adăposturile germane risipite prin păduri, care nu aveau deloc intenţia de a se întoarce la unităţile lor. Wright a cerut un grup de cavalerişti de la Corpul IV ca să încerce să-i convingă pe soldaţi să revină la unităţile lor.

Diviziile 2 şi 5 şi-au petrecut ziua de 13 septembrie consolidându-şi poziţiile, dar au trimis şi patrule avansate să atace la *Michel Stellung*. A fost adusă şi artileria pe acel teren distrus de proiectile. La ora 11.00, Divizia 2 a raportat că artileria uşoară s-a instalat în poziţii pentru sprijinirea liniilor, iar bateriile de artilerie grea erau aşteptate spre seară. Personalul mortierelor de tranşee a primit ordin să utilizeze piesele de artilerie capturate de la germani şi să tragă spre liniile acestora. Un atac dat de Divizia 2 la ferma Mon Plaisir s-a soldat cu o respingere, după o luptă scurtă, dar sângeroasă. Seara, Brigada 4, alcătuită din Regimentele 5 şi 6 Puşcaşi Marini, a început înlocuirea Brigăzii 3, care s-a finalizat la ora 4.00 în dimineaţa de 14 septembrie.

Tun german de 77 mm abandonat în timpul retragerii.

Divizia 5 şi-a concentrat şi ea atenţia pe reorganizare. La ora 13.00 pe 13 septembrie, patrulele Diviziei 5 au raportat un posibil contraatac german cu două batalioane din Regimentul 106 Rezervă din Divizia 123 saxonă, care se adunau la Bois Hanido. Artileria Diviziei 5 a încercat să împiedice concentrarea de forţe inamice la ora 15.30, dar, din cauza lipsei de muniţie, barajul nu a fost eficient. În cursul după-amiezii, tirul artileriei germane s-a intensificat, concentrându-se asupra Regimentului 11 desfăşurat în Bois Gérard. Până la ora 16.50, infanteriştii germani din Bois de Bonvaux şi Bois Hanido au atacat Bois Gérard. Germanii au mai lansat şi un atac din Fôret des Venchères pe flancul de est al Batalionului 15 Mitraliere. La ora 20.00, germanii reuşiseră să cucerească o mică parte din nord-estul pădurii Gérard, dar întăririle primite de la Regimentul 6 au restabilit situaţia şi la ora 22.00 atacul fusese respins pe toată linia.

Divizia 90 şi-a petrecut toată noaptea de 12 spre 13 septembrie aducându-şi batalioanele de artilerie şi mitraliere în vederea pregătirii pentru anticipatul contraatac german. Conformându-se directivelor primite de la comandamentul armatei de a trimite patrule pentru atacuri limitate la *Michel Stellung*, Batalionul 3/357 a pornit la atac în dimineaţa de 13 septembrie. În timp ce înaintau spre nord prin Fôret des Venchères, infanteriştii americani au întâlnit elemente avansate ale Regimentului 106 Rezervă din Divizia 123 saxonă care se deplasau spre sud. Regimentul 106 Rezervă plecase din Onville la ora 4.00, trecuse prin ferma La Grange-en-Haye la ora 5.45 cu obiectivul de a securiza o intersecţie de drumuri aflată la sud de Preney şi de a proteja o linie de cale ferată cu ecartament îngust care trecea prin ferma St. Marie. Regimentul trebuia să acopere mişcările celorlalte trupe din Divizia 123 saxonă, care urmau să atace la ora 11.00 la Viéville, în sectorul Diviziei 5. Elemente din Regimentul 106 Rezervă şi din Batalionul 3/357 s-au angajat într-o luptă îndârjită în Fôret des Venchères, care a durat aproape toată ziua; în final, ambele tabere au ajuns să-şi sape tranşee şi au continuat să lupte şi noaptea. Atacul dat de Batalionul 3/257 a întârziat atacul dat de Divizia 123 saxonă pe direcţia Viéville, dar nu l-a oprit.

Mai târziu în după-amiaza aceea, germanii au atacat Divizia 5 în zona Bois Gérard.

Dis-de-dimineață în ziua de 13 septembrie, Batalionul 1/358 s-a deplasat spre nord şi a înaintat fără să întâmpine rezistență prin valea Vilcey-sur-Treypână în Forêt des Venchères. La lăsarea serii, batalionul a atacat în valea St. Marie, unde şi-a stabilit şi o linie defensivă.

Regimentul 360 a primit misiunea să curețe Bois-le-Prêtre şi carierele de piatră de la Norroy, din nord. Batalioanele 2/360 şi 3/360 au fost vârful de lance al atacului declanşat la ora 7.00. Ambele batalioane au atacat frontal Bois-le-Prêtre şi toată ziua au fost angajate în efortul de eliminare al ultimelor redute şi cuiburi de mitralieră germane. Până la ora 17.00 securizaseră cariera, iar Batalionul 3/360 a trimis patrule la Norroy, pe care l-au găsit abandonat. A fost stabilit un avanpost la Croix de Vandières, aflat la nord-est de Norroy, în sectorul Diviziei 82. Regimentul 360 a găsit în Norroy mari cantități de provizii, inclusiv medicamente şi muniție. Au găsit şi săli de mese elegante şi camere de recreere bine mobilate, abandonate de germani. Batalionul 3/360 a trimis patrule şi în Bois-le-Pesle, iar la lăsarea serii a ocupat pădurea împreună cu Batalionul 2/360.

În după-amiaza zilei de 13 septembrie, Divizia 82, care acționa la est de Divizia 90, a primit ordin să protejeze flancul drept al acesteia. Batalionul 2/328, alături de elemente din Batalioanele 321 Mitraliere, 328 Mortiere Stokes şi genişti aflați la dispoziția diviziei, a trecut la atac după ce a aflat că Divizia 90 atacase deja Bois-le-Prêtre şi se apropia de Norroy dinspre sud-vest. Regimentul 68 Landwehr, din Divizia 255, a abandonat orăşelul în fața atacului dat de Diviziile 82 şi 90.

Pe malul estic al râului Moselle, Divizia 82 a primit ordin să lanseze un raid puternic la ferma Bel Air, să adune informații şi să-i împiedice pe germani să-şi transfere rezervele spre vest. Câteva companii din Regimentul 327 au atacat la ora 18.00, la adăpostul unui baraj de artilerie şi al unei perdele de fum. Americanii au securizat ferma Bel Air şi au pătruns în Bois de la Tête d'Or, de unde au luat mai mulți prizonieri. În timp ce americanii se retrăgeau,

germanii au lansat un contraatac, care a fost stopat de Compania C din Batalionul 321 Mitraliere.

În urma succesului înaintării Regimentului 328, unitatea pusese acum câţiva kilometri distanţă în nord faţă de restul diviziei, cu flancul drept protejat doar de râul Moselle, care putea fi foarte uşor traversat prin mai multe puncte. În plus, regimentul era atacat cu tir de artilerie de tunuri germane poziţionate la est de râu.

După marşul încununat de succes de la Vigneulles, Brigada 51 din Divizia 26 şi-a petrecut dimineaţa de 13 septembrie consolidându-şi poziţiile din localitate. În timp ce Brigada 51 avansa spre nord-est din Vigneulles, Brigada 52 a lansat în zorii zilei patrule spre St. Maurice. Mai târziu în acea dimineaţă, majoritatea trupelor din brigadă au înaintat cu greu prin Dommartin şi au ocupat la prânz creasta de lângă St. Maurice.

La Vigneulles, Brigada 51 a fost ţinta unui atac al bombardierelor americane, care nu ştiau că infanteriştii lor ocupaseră oraşul; au fost răniţi 35 de soldaţi. Brigada a trimis mai multe patrule în căutarea artileriei germane, poziţionate în pădurile din estul orăşelului Vigneulles, care bombarda sporadic oraşul şi Divizia 1, în sud. Cantităţile de provizii găsite la Vigneulles depăşeau puterea de securizare a poliţiei militare – printre altele, s-au găsit bere, apă minerală, conserve, îmbrăcăminte şi arme de toate tipurile. Tot din abundenţă s-au găsit şi soldaţi germani şi austrieci care rătăceau, singuri sau în grup, pe câmpul de luptă, aşteptând să fie luaţi în custodie de americani. În ziua aceea, Divizia 26 a forţat înaintarea la nord-est de Vigneulles şi a ocupat Herbeuville şi Hannonville. Au fost trimise patrule mai departe şi au descoperit că satele Saulx, Marchéville şi Damvillers erau părăsite. În cursul după-amiezii, Divizia 2 Cavalerie franceză a început înlocuirea Diviziei 26 în zona Vigneulles.

Generalul Fuchs era în acelaşi timp uşurat, dar şi îngrijorat din cauza faptului că în ziua de 13 septembrie americanii au fost destul de inactivi. Deşi evitase un dezastru total prin retragerea majorităţii trupelor în ziua de 12 septembrie, Fuchs era, totuşi, neliniştit gândindu-se la viitoarele intenţii ale americanilor. La fel era şi înaltul comandament german. Pierderile de oameni, tunuri şi material fuseseră foarte mari, iar Hindenburg a început să pună întrebări

în legăturăcu retragerearapidă a Grupului Mihiel şi cu lipsa oricărei iniţiative de a sprijini Divizia 77 Rezervă.

Pershing era foarte mulţumit de modul în care se desfăşurase ofensiva sa, iar după-amiazăs-a întâlnit în oraşul St. Mihiel cu generalul Pétain. În timpul acestei întâlniri, l-a convins pe Pétain că se justifică o reorganizarea liniei, astfel încât să fie ţinută cu Diviziile 5, 90 şi 82. Dezorganizarea care se observa în rândul apărătorilor germani din nordul Rupt de Mad sugera că linia ar trebui să fie stabilită între Pagny-sur-Moselle şi Jaulny. Pétain a fost de acord.

14 SEPTEMBRIE

Ziua de 14 septembrie a început cu soare, cer senin şi cu Armata I – care acum îşi întinsese linia frontului până la 40 de kilometri de Norroy – traversând râul Moselle, prin Rembercourt şi St. Benoît către Marchéville.Dacă Pershing şi statul lui major se uitau cu nostalgie spre Metz şi cântăreau opţiunile, alţii sfidau pe faţă convenţiile alianţei. MacArthur, din proprie iniţiativă, a plecat împreună cu un aghiotant la *Michel Stellung*, în noaptea de 13 spre 14 septembrie. După ce a văzut oraşul Metz de la distanţă, el s-a întors ferm convins că defensiva germană este slabă şi poate ceda la cea mai mică presiune. El a susţinut cu tărie că, dacă i s-ar permite să atace, brigada lui ar fi la Metz înainte de căderea nopţii. Argumentele lui nu l-au impresionat pe comandantul Diviziei 42, generalul-maiorCharles Menoher, care i-a spus lui MacArthur că brigada lui va rămâne exact acolo unde e.

Cu toate că nu prea înţelegeau lipsa agresivităţii acţiunilor americane, Fuchs şi Gallwitz au fost bucuroşi să mai capete o zi de respiro până la atacul anticipat. Armata V şi Detaşamentul C au fost întărite fiecare cu câte trei divizii. Gallwitz a cerut ca ambele armate să ţină *Michel Stellung* şi a mers chiar până acolo încât să le spună soldaţilor să nu se teamă de „tancurileamericane(...) nici chiar cele care ar reuşi să pătrundă nu sunt periculoase dacă ne păstrăm calmul şi prezenţa de spirit". În ciuda acestei directive optimiste, el adăuga ameninţător: „Dacă totuşi, contrar aşteptărilor, inamicul

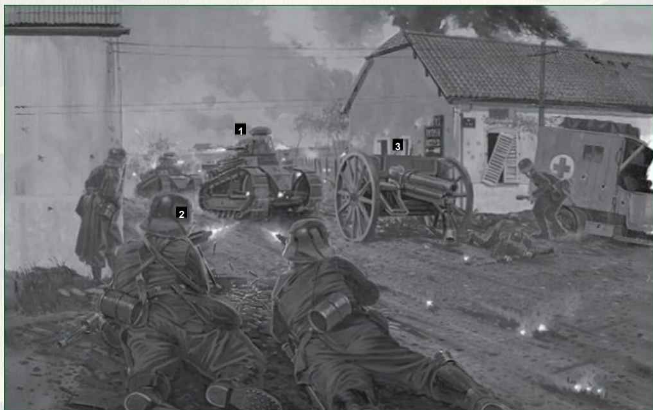
reuşeşte să pătrundă în flancurile interioare şi situaţia nu poate fi restabilită prin contraatac, atunci *Volker Stellung* sau Orne trebuie ţinute cu orice preţ".

Pe 14 septembrie, dimineaţa, Patton s-a întâlnit cu maiorul Brett, comandantul Batalionului 326 Tancuri, care îi căuta disperat pe infanteriştii de la Divizia 1. Având doar o idee vagă despre locaţia frontului, Patton i-a spus lui Brett să-şi ducă unitatea prin St. Maurice spre Woël. La ora 9.00, Patton a ajuns din urmă coloana lui Brett la circa doi kilometri de Woël. Brett a raportat că încă nu luase legătura cu infanteria americană. Neştiind ce să facă, Patton a oprit o maşină de stat major care era în trecere; ofiţerul care răspundea de spionaj în cadrul statului major al Armatei I, generalul de brigadă Dennis Nolan, i-a spus lui Patton că germanii evacuaseră satul Woël, iar acum acesta era ţinut de un pluton francez de infanterie. Frustrat, Patton a trimis mesaje la cartierul general al Diviziei 1 şi lui Rockenbach, de la Corpul IV, cerând instrucţiuni. A mai trimis şi o patrulă călare. La prânz, Patton l-a trimis la Woël pe locotenentul Edwin McClure cu o patrulă de trei tancuri însoţite de infanterie. McClure a raportat că nu sunt inamici, dar pe drumul de întoarcere au fost atacaţi de un batalion german de infanterie, care avea o baterie de tunuri de 77 mm. Patton a trimis un grup de cinci tancuri în sprijinul lui McClure şi, fără sprijinul infanteriei, cele opt tancuri ale lui Patton au fost angajate într-o luptă intensă, care s-a încheiat cu respingerea germanilor către Jonville; americanii au distrus zece mitraliere şi au capturat patru tunuri de 77 mm. Dar, pe când încercau să remorcheze tunurile capturate cu tancurile, au fost din nou atacaţi. Tunurile au fost distruse, aşa că au fost abandonate, şi în final două dintre tancuri au trebuit remorcate pentru că se defectaseră. Artileria germană l-a urmărit pe McClure până a ajuns la unitate, iar Patton a ordonat retragerea la St. Maurice. La ora 21.00, Patton a primit ordin să aducă înapoi Batalionul 326, ca să se întâlnească cu Batalionul 327.

Având permisiunea lui Pétain să ajusteze linia după dorinţă, Pershing i-a ordonat lui Liggett să forţeze înaintarea spre *Michel Stellung* cu Corpul I. În sectorul Diviziei 1, Brigada 4, care înlocuise Brigada 3 la primele ore ale dimineţii, a trimis în zori patrule din

Tancuri americane la Jonville, 14 septembrie 1918 (pp. 132–133)

Pe 14 septembrie la ora 13.30, Patton l-a trimis pe locotenentul McClure cu trei tancuri Renault FT-17 (1) în patrulare la Woël. După ce a confirmat că satul nu era ocupat, patrula lui McClure a fost atacată de un batalion german de infanterie (2) însoţit de o baterie de tunuri de 77 mm (3). McClure a trimis un mesager la Patton, iar răspunsul acestuia a fost să trimită încă cinci tancuri în sprijinul patrulei lui McClure. La ora 2.30, cele opt tancuri americane s-au angajat într-o luptă strânsă cu germanii pe care în final i-au silit să se retragă la Jonville, 6,5 kilometri înapoi. Cu toate că reuşiseră să captureze patru tunuri de 77 mm, rezistenţa germană şi lipsa infanteriei de sprijin i-au făcut să le abandoneze şi să se retragă în momentul în care artileria germană de 150 mm a început să măture zona. Două tancuri americane cu defecţiuni tehnice au fost remorcate până la cartierul general al batalionului, şi toată forţa americană s-a retras la St. Maurice.

În timpul ofensivei de la St. Mihiel şi mai târziu, în luptele de la Meuse–Argonne, forţele americane de tancuri au folosit extensiv modelul Renault FT-17. În ofensiva de la St. Mihiel, unităţile americane de tancuri au avut misiunea de a sprijini unităţile de infanterie şi de a ataca poziţii germane de mitraliere. În ciuda problemelor tehnice şi de alimentare cu combustibil, tancurile s-au dovedit extrem de eficiente în primele zile ale atacului. Dar experienţa de la Jonville le-a arătat comandanţilor de tancuri cât de vulnerabile erau blindatele dacă nu aveau un sprijin eficient de infanterie.

Regimentele 5 şi 6 Puşcaşi Marini. Mai târziu, generalul Lejeune a ordonat să fie trimise alte patrule la ora 17.00, pentru „a face mai sigură linia şi pentru a determina poziţia şi puterea inamicului“. A insistat ca patrulele să ajungă „cât pot de departe“. Întârzierea cu care s-a transmis ordinul a făcut ca patrulele să fie trimise abia la ora 18.30. Deşi şi-au găsit cu greu drumul prin pădure, în întunericul tot mai dens, puşcaşii marini au ocupat Bois de Halibat şi Bois de Montagne fără să întâmpine vreo rezistenţă.

La est, Divizia 5 a primit şi ea ordine să trimită patrule puternice. După întârzieri provocate de dificultatea coordonării sprijinului de artilerie, Batalioanele 3/6 şi 1/11 au plecat la ora 17.00. Germanii au răspuns cu tir de artilerie şi s-au deplasat la Bonvaux, iar Batalionul 1/11 a securizat Bois Hanido. Batalionul 3/6 a continuat să înainteze, în ciuda tirului dinspre defensiva germană, şi la ora 20.00 a securizat avanposturi la nord de Bonvaux. La Rembercourt s-a făcut joncţiunea cu soldaţii din regimentele de puşcaşi marini şi atacul a fost suspendat. Ofensiva se încheiase.

CONSECINŢE

Bilanţul Armatei I la sfârşitul zilei de 13 septembrie era de 16 000 de prizonieri germani, tot atâţia răniţi sau ucişi şi 450 de piese de artilerie capturate. Pierderile totale înregistrate de americani erau de aproape 7 000 de răniţi sau morţi.

Abia târziu, în ziua de 14 septembrie, aceste cifre au ajuns la cartierul general al Armatei I. Deşi marşul făcut de Regimentul 102 închisese linia germană de retragere, această mişcare fusese făcută prea târziu. Aproape 40 000 de germani reuşiseră să scape de pe înălţime.

Corpul II Colonial nu a reuşit să-i angajeze activ pe germani în atac, astfel încât să le încetinească retragerea. Ofensiva franceză a fost lipsită de avânt, iar atacurile au fost date la întâmplare. După ce Grupul Mihiel a început retragerea, francezii nu au întreprins nici o acţiune de urmărire.

Clausewitz scria că principalele caracteristici ale unui război ofensiv sunt determinarea, viteza şi perseverenţa efortului. Evaluat după acest standard, efortul american nu se poate încadra aici. Pershing şi ofiţerii săi au conceput un plan fezabil, dar cu obiective limitate. Natura experimentală a acelor obiective a reflectat presupunerea unei rezistenţe hotărâte din partea inamicului, dar şi conştiinţa faptului că programul ofensivei Meuse–Argonne impunea retragerea unor divizii importante, începând cu a doua zi de atac.

Primele 48 de ore au fost esenţiale pentru succesul american de la St. Mihiel. Deşi ordinele suplimentare din dimineaţa de 12 septembrie au încercat să răspundă schimbării rapide de situaţie, când unităţile americane devansau cu mult programul prestabilit şi obiectivele planificate, au apărut, inevitabil, întârzieri şi confuzie.

În primele 24 de ore, când americanii nu au reuşit să facă joncţiunea Diviziilor 26 şi 1 la Vigneulles, a fost posibilă şi retragerea

majorităţii trupelor germane de pe pintenul înălţimii. Dickman a acuzat că, dacă Divizia 1 ar fi dat dovadă de „energie şi pricepere în marşul de noapte“, drumul Vigneulles–St. Benoît ar fi fost închis cu şase ore mai devreme şi ar fi izolat cea mai mare parte a trupelor din Grupul Combres, aflat în retragere. Deşi în noaptea de 12 spre 13 septembrie Divizia 26 a reuşit un marş impresionant, incapacitatea de a desfăşura la timp rezerve adecvate în dimineaţa de 12 septembrie i-a întârziat marşul final spre Vigneulles.

Chiar şi după ce au ratat încercuirea trupelor germane în retragere, americanii au avut ocazia să exploateze dezorganizarea lor. Un alt atac american ar fi putut pătrunde în *Michel Stellung*, numai că, pentru a exploata străpungerea, ar fi fost nevoie de angajarea

Ofiţeri americani studiază un obuzier de 210 mm capturat de la germani.

unor resurse considerabile, lucru imposibil din cauza planificării ofensivei Meuse–Argonne, care domina orice acţiune viitoare. În următoarele 24 de ore, din cauza lipsei unor operaţiuni agresive sau a unui atac la *Michel Stellung*, ocazia de a realiza străpungerea a fost ratată.

Raportul realizat pe 12 septembrie de serviciile de informaţii din Armata I a ajuns la concluzia că inamicul a început retragerea şi că intenţionează să angajeze o rezistenţă puternică la *Michel Stellung*. Raportul mai sugera că deşi germanii ar putea „să opună o rezistenţă puternică mâine la Linia Hindenburg, încă multe zile de aici încolo vor fi mult inferiori numeric".

Deşi reuşise să potolească avântul atacului american şi să salveze o bună parte din infanterie, înaltul comandament german a considerat că înfrângerea de la St. Mihiel a fost una majoră. Pe 13 septembrie, Hindenburg l-a luat la întrebări pe Gallwitz în legătură cu desfăşurarea diviziilor de rezervă şi retragerea grăbită a Detaşamentului C. Pe 17 septembrie, când ameninţarea atacului american părea încă posibilă, Hindenburg i-a spus lui Gallwitz că „înfrângerea severă suferită de Detaşamentul C pe 12 septembrie a pus Grupul de armate într-o situaţie critică (...) provocată în mare parte de comanda defectuoasă (...) Grupul de armate va purta responsabilitatea pentru acest lucru".

Succesul ofensivei de la St. Mihiel a răscumpărat luptele lungi şi aparent inutile pe care Pershing le-a dus cu englezii şi francezii pentru stabilirea identităţii proprii a Armatei I americane. Semnificaţia ofensivei de la St. Mihiel nu venea propriu-zis din felul în care s-a dat bătălia, ci din faptul că aceasta le demonstra comandanţilor britanici şi francezi că, în ciuda scepticismului lor, americanii erau capabili să susţină operaţiuni ofensive de mare amploare. Odată cu această demonstraţie, problema contopirii trupelor a fost tranşată. Fox Conner a afirmat: „Cel mai important rezultat al acestei operaţiuni a fost dezvoltarea Armatei I ca armă ofensivă eficientă într-o luptă vitală". Pe lângă faptul că a demonstrat competenţa de comandă, St. Mihiel a fost şi primul pas în crearea forţelor aeriene

şi de blindate americane, dar şi momentul afirmării unor viitori comandanţi de valoare, precum Patton, MacArthur şi Mitchell.

În timp ce atenţia Aliaţilor s-a mutat spre nord, către Meuse–Argonne, frontul St. Mihiel a rămas în umbră. Cu toate că în fiecare zi Gallwitz primea informaţii despre trupe americane comasate în regiunea Meuse–Argonne, el a continuat să-l suspecteze pe Pershing de punerea în scenă a unei farse elaborate, menite să îndepărteze rezervele germane de la *Michel Stellung*.

Pentru a-i ţine în şah pe comandanţii germani, trupele americane au continuat patrulările agresive de-a lungul *Michel Stellung* şi raidurile puternice. Pe 25 septembrie, trupele americane de la *Michel Stellung* au lansat o serie de atacuri menite să le distragă atenţia germanilor de la frontul Meuse–Argonne. Corpul IV, alcătuit acum din Diviziile 78, 90, 89 şi 42, s-a angajat într-o succesiune de atacuri pe tot frontul. Divizia 42 a organizat un raid la Marchéville, unde s-a trezit prinsă într-o luptă disperată care s-a încheiat cu peste 300 de morţi, răniţi sau dispăruţi.

După o scurtă pauză de reorganizare, Armata I a reluat ofensiva la Meuse–Argonne pe 1 noiembrie. Trupele americane au străpuns liniile germane la vest de fluviul Meuse şi germanii s-au retras complet. Pe 5 noiembrie, Pershing şi-a îndreptat din nou atenţia spre St. Mihiel şi a dat ordin Armatei II să se pregătească pentru o ofensivă generală care avea ca obiectiv capturarea bazinului Briey.

Armata II a declanşat atacul general pe 9 noiembrie, iar rezultatele au fost ambigue. Foch a ridicat miza şi a propus extinderea ofensivei prin includerea unui grup de armată francez în sud şi a Armatei I americane în nord. În plină pregătire pentru acest nou atac, diviziile americane au luptat, iar infanteriştii au murit până în ultima clipă, la încheierea armistiţiului final, pe 11 noiembrie 1918, ora 11.00.

CÂMPUL DE LUPTĂ, ASTĂZI

Câmpul de luptă de la St. Mihiel a rămas în mare măsură ca în 1918. Relieful regiunii se caracterizează şi acum prin coline domoale între care se află păduri şi mici oraşe. În toată regiunea se pot vedea urmele fortificaţiilor germane.

În această zonă există două memoriale americane. Cimitirul american St. Mihiel se află la vest de Thiaucourt. Pe cei aproximativ 162 000 de metri pătraţi ai cimitirului sunt înmormântaţi 4 153 de americani. În mijlocul cimitirului este un mare cadran solar care are deasupra vulturul american. Tot aici există şi statuia soldatului din Primul Război Mondial şi un memorial de piatră albă, format

Cimitirul american de la Thiaucourt la scurtă vreme după deschiderea lui în anii 1920. Cimitirul se întinde pe 162 000 de metri pătraţi şi în el sunt 4 153 de morminte de soldaţi americani, dintre care 177 sunt „necunoscuţi".

dintr-o capelă şi o clădire unde se găsesc hărţi. În capelă este un mozaic care înfăţişează un înger care îşi pune sabia în teacă, iar pe doi dintre pereţii muzeului sunt inscripţionate numele tuturor celor 284 de dispăruţi.

Monumentul american Montsec se află pe dealul cu acelaşi nume, la 19 kilometri sud-est de Cimitirul American de la St. Mihiel. Monumentul este dedicat ofensivei americane şi e o construcţie circulară cu coloane în mijlocul cărora, pe un postament, se află o hartă de bronz în relief a înălţimii St. Mihiel. Deasupra coloanelor sunt inscripţionate numele localităţilor capturate de americani în timpul ofensivei. De-a lungul scării care duce spre coloane este gravată următoarea inscripţie: „Acest monument a fost ridicat de Statele Unite ale Americii în amintirea capturării înălţimii St. Mihiel de trupele primei lor armate şi pentru cinstirea acţiunilor Forţelor Expediţionare Americane pe câmpul de luptă din această regiune şi de pe fronturile din Alsacia şi Lorena. Monumentul este simbolul trainic al prieteniei şi colaborării dintre armatele franceze şi americane".

Cimitirul american de la Thiaucourt aşa cum arăta în anii 1920.

BIBLIOGRAFIE

Asprey, Robert B., *The German High Command at War*, William Morrow, New York 1991

Benwell, Harry A., *History of Yankee Division*, Cornhill, Boston, Masachussetts 1919

Blumenson, Martin, *The Patton Papers, 1885–1940*, Houghton Mifflin, Boston 1972

Brannen, Carl şi Andrew, *Over There, A Marine in the Great War*, Texas A & M Press, College Station 1996

Brown, William şi Tuttle Birdeena, *The Adventures of an American Doughboy*, Smith-Kinney, Tacoma, Washington 1919

Bullard Robert L., *Personalities and Reminiscences of the War*, Doubleday, New York 1925

Clark, George B., *Devil Dogs*, Presidio Press, Novato, California 1999

Coffman, Edward, *The War to End All Wars*, University of Wisconsin Press, Madison, Wisconsin 1986

Eisenhower, John S.D., *Yanks*, Free Press, New York 2001

English, George H., *History of the 89th Division*, War Society of the 89th Division 1920

Farwell Byron, *Over There*, W.W. Norton, New York 1999

***, *German Army Handbook*, 1918, Hippocrene Books, New York 1977

Gowenlock, Thomas, *Soldiers of Darkness*, Doubleday, Doran and Company, New York 1937

Grotelueschen, Mark Ethan, *The AEF Way of War*, Cambridge University Press, Cambridge, Masachussetts 2007

Hallas, James H., *Squandered Victory*, Praeger, Westport, Connecticut 1995

Hamilton, Craig, *Echoes from Over There*, Soldier's Publishing Company, New York 1919

Harries, Meirion şi Harries Susie, *The Last Days of Innocence*, Random House, New York 1997

***, *History of the 90th Division*, Ninetieth Division Association, 1920

Hudson, James J., *Hostile Skies*, Syracuse University Press, Syracuse, New York 1968

Krass, Peter, *Portrait of War*, Wiley and Sons, Hoboken, New Jersey 2007

Liggett, Hunter, *Commanding an American Army*, Houghton Mifflin, Boston 1925

Marshall, George C., *Memoirs of My Service in the World War, 1917–1918*, Houghton Mifflin, Boston 1976

Masseck, C.J., *Brief History of the 89th Division*, US Government Printing Office, Washington DC 1919

Mosier, John, *Myth of the Great War*, Harper Collins, New York 2001

Owen, Peter F., *To the Limits of Endurance, A Battalion of Marines in the Great War*, Texas A & M Press, College Station, Texas 2007

Pershing, John J., *Final Report of General John J. Pershing, Commander in Chief American Expeditionary Forces*, Washington Printing Office, Washington DC 1920

Pershing, John J., *My Experiences in the World War*, Frederick Stokes, New York 1931

Strickland, Daniel W., *Connecticut Fights*, Quinnipiack Press, New Haven, Connecticut 1930

***, *Second Division AEF, 1917–1919*, Battery Press, Nashville, Tennessee 1989

Sibley, Frank P., *With the Yankee Division in France*, Little Brown, 1919

Thompson, Hugh S., *Trench Knives and Mustard Gas, With the 42nd Rainbow Division in France*, Texas A & M University Press, College Station, Texas 2004

Trask, David F., *The AEF and Coalition Warmaking 1917–1918,* University Press of Kansas, Lawrence, Kansas 1993

Viereck, G.S., *As They Saw Us*, Doubleday, New York 1929

Wilson, Dale E., *Treat 'Em Rough*, Presidio Press, Novato, California 1989

Wright, William M., *Meuse–Argonne Diary*, University of Missouri Press, Columbia, Missouri 2004